

КАРОЛ БЪК

ВРЕМЕ ЗА ЛЮБОВ

Превод от английски: Борислав Атанасов, 1992

chitanka.info

ПРОЛОГ

Дъг Браун винаги се бе гордял със способността си да отделя време за полезни неща. Едно от тях беше да поддържа добра физическа форма.

Ето защо реши да вмъкне в напрегнатата си програма и времето за дневна тренировка.

— Хайде, приятел! — подтикна го неговият партньор по тенис с отегчен, но добродушен глас. — Довърши ме.

Хвърли поглед към Пол Лансинг. Противникът. Един от най-близките му приятели.

Дъг едва пое дъх и разбра, че са му необходими страшни усилия, за да диша. Главата и крайниците му бяха натежали и изтръпнали по особен начин. Смътно усещаше и схващането на пръстите си.

Разтърси глава, но му се зави свят и залитна.

— Добре ли си? — разтревожено се обърна към него Пол Лансинг.

Дъг направи гримаса и отново разтърси глава, сякаш да прогони мъглата, която бавно пълзеше, покриваше света и мътеше съзнанието му.

„Боже мой — мислеше си той смутено. — Какво ми става днес? Дали Лейзи Брейн Браун няма да умре на корта?“

Лейзи Брейн ли? Тези думи го шокираха за момент. Откъде... Лейзи Брейн. Разбира се! От години не бе чувал този прякор, нито пък бе чувал някой да го споменава.

Ейми първа го нарече така преди около... Колко?

Двадесет години? Не, повече. Бе измислила прякора в час по физика.

Той датираше от етапа на връзката им, когато типичното юношеско непознаване на взаимните чувства ги караше да си измислят прякори. Той ѝ бе отвърнал, като я нарече...

— Добре ли си, Дъг? — повтори Пол и го върна към настоящето.

— Да — думата заседна в гърлото му. Той я преглътна и каза: — Добре съм, Пол — гласът му прозвуча някак особено.

— Е, не изглеждаш...

— Добре съм — повтори раздражено той. Стисна малката топка, подскочи няколко пъти и се завъртя. — Добре съм!

„Това е точка за мен — напомни си Дъг, като балансираше тежестта на тялото си и се концентрираше. — Ще спечеля, дори това да ме убие“.

Помисли си дали често е пожелавал да умре. Чудеше се дали някой или нещо е чуло тихата му молба и е решило да я удовлетвори.

Готови! Удар...

Изведнъж като че ли две невидими ръце обхванаха гръдния му кош и го стиснаха здраво. Сякаш сумо борец прилагаше желязна хватка. Коленете му се разтрепериха. Той изпусна ракетата, която изтрака на добре полирания под. По челото му изби пот. Стомахът му се разбунтува. Устата му се изпълни с парлив вкус на жлъчка.

— Дъг! — Пол Лансинг беше до него с разтревожено лице.

Дъг усети как ръцете на Пол го обхванаха и се опитаха да го повдигнат.

„Какво става? — питаше се Дъг. — Бамби се среща с Годзила...“

Какво? Бамби се среща с... О, Боже! О, да! Преди години в колежа, Ейми и той бяха отишли на фестивал на анимационни филми. Едно от тези филмчета се наричаше „Бамби се среща с Годзила“. Започваше с някакво красиво еленче, което подскачаше насам-натам на фона на нежна класическа музика. Внезапно един чудовищен крак се появи от горната част на екрана и смаза веселото еленче...

В този момент Дъглас Максуел Браун искрено съжаляваше, че се бе смял на този филм. А Ейми? Беше ли се смяла? Не. Вместо това тя бе извърнала глава и каза възмутено: „О, колко отвратително!“ Спомни си как ухаещата ѝ копринена коса го гъделичкаше под брадата и как гърдите ѝ леко се докосваха до...

— Дъг! — извика Пол. — Дръж се! Не се тревожи. Ще те откараме в болница. Май е инфаркт...

Дъг веднага отхвърли това предположение. Инфаркт? Невъзможно! Та нали нямаше сърце. Беше го подарил преди години на жената, която обичаше, и която загуби. Беше го подарил на Ейми. На бившата си съпруга...

— Дъг! — панически извика Ейми Хилиърд и се събуди.

О, Господи! Нещо или някой седеше на гърдите ѝ. Адски тежеше. Натискаше силно. Едва можеше да си поеме дъх. Беше страшно тъмно и имаше чувството, че е в капан. Трябваше да... Трябваше да...

Опита да се надигне и да запали лампата на нощното шкафче. Вместо това бутна някаква купчина хартия, която предизвика верижна реакция, и купища най-различни дреболии се посипаха на пода.

Ръцете ѝ трепереха. Светлина! Искаше светлина! Чу как някой хлипа и осъзна, че е самата тя. Въздъхна с облекчение, когато най-накрая успя да запали нощната лампа. Ослепителният поток светлина я накара да премигне.

Очите ѝ бяха влажни, сякаш бе плакала. Сложи ръка на гърдите си и усети безумното биене на сърцето. Пое дъх на пресекулки, слепоочията ѝ пулсираха болезнено. В устата си почувства неприятния вкус на страха. Скръцна със зъби и се укори за това. Издиша, като се стремеше да се отпусне.

Вдишване, издишване, отпускане...

Вдишване, издишване, отпускане...

Тръсна глава и усети, че нощницата ѝ е влажна. Скръцащи зъби и потене. Страхотно!

Призна, че е очаквала нещо такова. Беше го предизвикала преди години, като се натоварваше повече. Бе стигнала дотам, че да върши само три неща едновременно ѝ се струваше чист мързел. От месеци не беше спала осем часа в денонощие и може би от още по-дълго време не бе вземала отпуска.

И ето, сега беше в Токио на прага на най-значителната сделка в кариерата си. Самолетът ѝ беше закъснял и тя се чувстваше изтощена след полета от Лос Анжелис. И вместо да си легне веднага, трябваше да изглежда свежа и елегантна, докато разговаряше с японските си колеги по време на безкрайната работна вечеря.

Никак не бе чудно, че се беше събудила панически в — тя погледна към часовника на шкафчето — два и четвърт сутринта. Нищо чудно, че скръцаше със зъби, потеше се и беше сънувала лош сън. Не „лош сън“, а кошмар. И не обичайният, изпълнен с притеснение, в

който тя отиваше на много важно заседание свършено гола и напълно неподготвена.

Този беше за Дъг. А той бе в Ню Йорк и — тя погледна отново към часовника, като пресмяташе разликата във времето — може би в този момент се потеше на тенис-корта.

Изведнъж нещо прободде сърцето ѝ, болезнена тръпка мина през цялото ѝ тяло. Прехапа устни, изпита странното чувство, че се бе случило нещо лошо. Това усещане я накара да посегне към телефона.

Набра дълъг номер и затисна слушалката с рамо. Тя изчака нетърпеливо превключванията на различни международни връзки, докато навиваше с пръст кичур коса.

— „Алън, Чандлър, Мърчънд енд Лий“ — съобщи най-последно някакъв женски глас с твърд английски акцент. — Кабинетът на господин Браун.

— Маргарет? Обаждат се Ейми Хилиърд. Той там ли е?

— О, госпожо Хилиърд! — студеният глас от другата страна стана по-дружелюбен. — Не, съжалявам. В момента не е в офиса.

Ейми се почувства по-добре от отговора. Ако нещо се бе случило с Дъг, то Маргарет непременно щеше да знае!

— Тогава сигурно е в спортния клуб? — попита тя.

— Той спомена за една игра с доктор Лансинг — каза Маргарет, като се засмя сдържано. — Мога ли да направя нещо за вас?

— А, не — отвърна след кратка пауза Ейми. Въпреки че вече бе добре физически, все още я гризеше мисълта, че нещо лошо се беше случило с Дъг.

— Благодаря, Маргарет. Аз... О, няма значение. Не е нищо важно. Бихте ли му предали...

Зачуди се какво всъщност да предаде. Да му съобщи, че е в Токио и има кошмари? Да му каже, че ѝ липсва? Че все още го обича? Всичко това беше вярно и тя го знаеше. Но осъзнаваше, че не е подходящо да предаде всичко това на стриктната секретарка на бившия си мъж.

— Госпожо Хилиърд? — подтикна я към отговор Маргарет.

С длан на челото си, Ейми отвърна:

— Моля ви, просто му предайте, че съм се обаждала...

ПЪРВА ГЛАВА

Рози. Дванадесет изящни рози.

Нежнорозови, красиво разцъфнали, благоуханни.

Току–що долетяла от Лос Анжелис, Ейми беше безкрайно изненадана да ги намери в стаята на хотел „Манхатън“. И през ум не ѝ бе минавало, че това може да се случи. Уханието на прекрасните цветя я зашеметяваше.

Нямаше визитна картичка от кого са, но само един мъж ѝ беше изпращал такива рози. Един–единствен мъж. Това обаче не се беше случвало много отдавна. И доста неща се бяха променили.

Предположи, че има халюцинации. „Някои чуват гласове, а аз виждам и усещам ухание на нежнорозови рози, но ако си затворя очите и вдишам дълбоко...“ — мислеше си тя.

— Разкошни рози — отбеляза любезно пиколото, като поставяше куфара ѝ на място.

Ейми отвори очи.

— Да — съгласи се тя колебливо, — наистина са хубави.

Значи не беше халюцинация. Розите бяха истински, така красиви и толкова объркващи! Ейми Ан Хилиърд не очакваше нищо от Дъглас Максвел Браун. Нищо, а най-малко — букет рози. Жест, който извикваше спомени. Толкова необичаен, толкова неприсъщ за него. Всъщност, не. Тя леко потрепери. Спомни си времето, когато Дъг я обсипваше с цветя и ѝ рецитираше стихове, когато сред снежни виелици правеше серенади под прозореца на пансиона ѝ.

— Госпожо? — гласът на пиколото прекъсна мисловната нишка, която за миг я свърза с миналото.

— Извинете — смотолеве тя и отвори чантата си.

— Мога ли да направя нещо за вас?

Тя поклати глава и измъкна няколко долара от портфейла си. Банкнотите бяха съвсем нови и прошумоляха в ръката ѝ.

— Не. Благодаря ви.

Пиколото пое бакшиша и с изискан жест го постави в джоба си.

— Благодаря, госпожо — отвърна той. — Ако имате нужда от нещо, само се обърнете към рецепцията.

Ейми кимна и проследи погледа му, който шареше ту към нея, ту към розите.

— Този ден е особен за вас, нали?

— Вероятно — промълви тя и едва откъсна поглед от великолепните цветя.

Рози. Дванадесет изящни рози.

Нежнорозови, красиво разцъфнали, благоуханни...

Дъг Браун потропваше с пръсти по бюрото и мислеше за цветята, които грижливо бе избрал. Не обмисляше постъпката си. Беше я премислил преди няколко часа.

„Трябваше да сложа и картичка — мислеше си той раздражено. — Нищо ангажиращо. Нищо твърде лично. Една от онези делови картички с пожелания.“ Прекъсна мислите си, измърмори ядосано, стана, бутна стола назад и закричи из офиса. „По дяволите! Не такава картичка! — смъмри се и разхлаби възела на вратовръзката си. — Та Ейми не е клиент! Това не е делово съобщение! Трябваше да взема от картичките в цветарския магазин. Да. Трябваше да напиша името си, за да съм сигурен, че...“

Стресна се. За да е сигурен в какво? За да е сигурен, че Ейми ще разбере от кого са розите? Стисна пръстите си в юмрук. Изведнъж усети, че дясното му слепоочие пулсира. Тя много добре знаеше от кого са. Дори и без картичка! И без това, кой друг би й изпратил нежнорозовите цветя? Кой друг, по дяволите! Само той! Единствен! Нали винаги й бе изпращал...

Въздъхна тежко. Чувстваше се като човек, блъскал се в стена и останал без дъх. През последния месец бе вървял срещу истината и това вече даваше отражения. А истината беше, че невинаги бе изпращал рози на Ейми. Тази истина някак странно се смесваше с факта, че сега бяха разведени и живееха на двата противоположни края на Щатите.

„О, Ейми — мислеше си той. — Защо не разбирах какво ставаше между нас, когато му беше времето? Осъзнах нещата, когато вече бе твърде късно... Не, по дяволите! Не е твърде късно! Не е!“

Отиде до отрупаното си с документи бюро, вдигна слушалката, набра деветка, за да получи външна линия и след това — още седем цифри. Не беше забравил номера, който бе записал преди няколко часа. Едно позвъняване, две. Някой вдигна отсреща и след кратка пауза учтив глас поздрави.

— Добър вечер. Отново се обажда господин Браун — каза Дъг. — Бихте ли ме осведомили дали госпожа Хилиърд, госпожа Ейми Хилиърд, вече се е настанила?

Розите подлудяваха Ейми. След като вече беше преминала през първоначалното смесено чувство на радост и объркване, тя реши да не мисли повече за букета и да се залови за работа. Веднага щом пиколото си отиде, тя се съблече, изтърси книгата от чантата си на леглото и се тръшна върху него. Имаше работа, която непременно трябваше да свърши! След това щеше да се упражнява по пеене, и то така, че да стане примадона в Метрополитън. Ейми свали очилата си с рогови рамки и ги захвърли на една страна, на другата хвърли проспекта, който се опитваше да прегледа. Скръсти ръце върху гърдите си и, без да иска, погледна към розите от Дъг.

„Защо ли ги е изпратил?“ — питаше се тя за стотен път. Защо? Побутна с палец подвързания с кожа бележник, който лежеше до десния ѝ крак. Знаеше, че отговорът не е там. Беше погледнала в бележника няколко пъти. Цветята не бяха за рождения ѝ ден. Беше преминала тридесет и петте или, както обичаше да казва — отпразнува двадесет и седмия си рожден ден за седми път, преди три месеца. Може би някаква годишнина?

Беше шестнадесети май. Тя и Дъг се бяха оженили през втората седмица на юли, преди около тринадесет години. Това отпаднаше.

Бяха се развели през третата седмица на октомври, след повече от десетгодишен брак. И това не ставаше.

Шестнадесети май... Шестнадесети май. Кога се запознаха? Не. Това беше през септември.

Първата им среща? Не. Беше през март.

Първата целувка? При играта на бутилка, но събирането у Джими Бъргстръм беше през януари...

Първият път, когато се любиха? Пак не! Това беше през една звездна юнска нощ.

Да не би пък — за последен път? Не, не и не!

Ейми се размърда, долният край на комбинезона ѝ се плъзна и оголи едното бедро. Дали датата шестнадесети май я свързваше по някакъв начин с Дъг? Един мъж не изпраща букет рози на бившата си съпруга току–така. Или поне не мъж като Дъглас. През времето, докато бяха заедно, а връзката им датираше откакто госпожица Марчини беше в четвърти клас, той не правеше нещо без повод. Неговата целенасоченост бе качеството му, което я привличаше особено силно.

Бе едно от многото му качества. Все пак, защо го беше направил?

Ейми хвърли бележника си на пода. Нямахше никакво понятие. Искаше да ѝ е все едно, ала никак не беше равнодушна.

Бавно завъртя глава, като разкършваше врата и раменете си. Бяха схванати от напрежение, като на някой вманиачен скаут, използвал мускулите си нахалост.

Господи, колко беше изморена! От месеци се чувстваше изстискана като мокър парцал. Госпожа „Свръхенергия“ беше останала без енергия и горчиво осъзнаваше, че хората започваха да го разбират. Още преди месец лекарят ѝ бе препоръчал да си почива, а шефът ѝ предложи отпуска, и то само преди два дни. Да си почива? Да си вземе отпуска? Не, имаше прекалено много работа, за да си го позволи. Работа.

Ейми отвори очи и с копнеж се взря в розите от Дъг...

От офиса до хотела на Ейми разстоянието не бе голямо и Дъг реши да го измине пеша. Необходимо му беше да се пораздвижи. Трябваше му и време да премисли какво да ѝ каже. И как да ѝ го каже.

Извървя разстоянието с бърза, ободряваща крачка. Стигна до хотела и си призна, че пулсът му е ускорен не от физическото усилие. Пищно обзаведеното фоайе беше пълно с хора. Дъг с усилие си проправи път през тълпата и се насочи към телефоните.

— Добър вечер. Мога ли да ви служа? — обади се телефонистът.

— Да, благодаря. Бих искал да говоря с госпожа Ейми Хилиърд. Пише се Х–И–Л–И–Ъ–Р–Д.

— Разбира се, господине. Един момент.

Дъг прекара този „един момент“ със затаен дъх, премисляйки всичко отново.

Първо извънпяване. Трябваше да й се обади от офиса.

Второ извънпяване. Не, така е по-добре.

Трето. Господи, ами ако я няма?

Четвърто...

— М-м-м, ало? — гласът от другата страна беше едва доловим — мек, чувствен и пухкав.

Дъг усети как тялото му се затопля. Явно Ейми току-що се събуждаше. Колко добре познаваше това нейно състояние, когато ставаше от сън и гласът ѝ звучеше чувствено и някак уязвимо. Винаги го бе намирал за възбуждащ.

Окопити се и стисна слушалката.

— Ейми?

— Дъг!?

Беше му трудно да осъзнае сложната плетеница от емоции, с която бе произнесено името му.

— Да — просто отговори той.

— Дъг? — повтори Ейми.

Той я чу как се надига в леглото и сяда. Представи си как оправяше късата си коса, сякаш да подреди мислите си. Може би се мръщеше леко — със свити вежди и малка бръчка между тях.

— Да, аз съм. Събудих те, нали?

— А, не. Разбира се, че не. Та сега е девет. Просто си... — последва мъчителна пауза.

Сега си хапеше устните. Този неин навик го дразнеше отдавна, още от първата им целувка. Е, беше го забелязал и много преди това, но не го дразнеше, а му беше интересно да я наблюдава. След като обаче се влюби в нея, тези подробности вече не го интересуваха.

Всичко започна, когато бяха в седми клас, през януари. Дъг си спомняше, когато за пръв път я беше погледнал по време на изпит по математика. Видя как зъбите ѝ хапят розовите устни и се възбуди. Толкова, че не можа да реши остатъка от теста, набра мизерните седемдесет и шест точки, докато тя получи деветдесет и шест. За него това беше колкото мъчително, толкова и объркващо.

Прогони спомените. Ясно осъзнаваше, че преходът между юношеството и зрелостта не е толкова рязък, колкото смятаха повечето хора.

— Дъг!

— Тук съм, Ейми.

— Къде тук?

— Долу.

— Долу? Искаш да кажеш, в хотела?

— Да.

— О-о-о!

— Мислех, че можем да пийнем по нещо в барчето — предложи той.

— Заедно? — въпросът не бе учтив. Беше някаква смес от объркване и предпазливост.

— Би било много добре. Освен ако не държиш да седнем на различни маси.

— Ще ме почакаш ли малко?

— Ще те чакам — обеща той.

Щеше да я чака винаги.

Ейми натисна нетърпеливо бутона на асансьора. Тупна с единия крак, за да намести лачената си обувка, и перна с пръст някакво въображаемо мъхче от ръкава на лененото си сако. Изглеждаше ужасно. Без ни най-малко съмнение. Изглеждаше направо отвратително и го знаеше. Можеше да си представи какво щеше да помисли Дъг, когато я видеше. Сигурна бе, че не изглежда добре след дълъг полет. Тези полети винаги действаха зле на духа и тялото ѝ. А и това, че бе заспала, вместо да се подготви за деловата си среща на следващия ден, бе влошило нещата още повече.

Леко извънпяване извести пристигането на асансьора. Вътре нямаше никой. Ейми влезе и натисна бутона с надпис „Фоайе“. Асансьорът потегли надолу. Тя нагласи огромната брошка от злато и халцедон на ревера и колието по средата на деколтето на бялата като слонова кост блуза. После забеляза, че ленената ѝ пола леко бе изкривена настрани. Оправи я. Тази пола, която преди ѝ стоеше

прекрасно, сега, около месец и половина след връщането от Токио, бе по-голяма с цял номер.

Токио. Изтръпна, като си спомни за Токио и за онази напрегната нощ, когато внезапното ѝ предчувствие за нещо лошо я беше накарало да позвъни на Дъг. Не че това имаше голямо значение. Освен ако към тази случка не се прибави и фактът, че напоследък ставаше все по-нервна. И все пак споменът за паническият страх от лошото предчувствие все още я преследваше.

Дъг ѝ бе позвънил няколко дни след нейното обаждане, но не беше успял да се свърже лично с нея. Бе оставил съобщение на секретарката ѝ. Същото се бе случило и с нея. Беше говорила със секретарката му, но не и с него. Вероятно затова гласът му я бе развълнувал толкова силно преди малко. За миг дори ѝ се стори, че сънува. Господ ѝ беше свидетел, че откакто се раздели с Дъг, го сънуваше често.

Сети се, че при последното си обаждане бе споменала на секретарката му за пътуването си до Ню Йорк. Нямахме нищо лошо в това да се срещнат. Е, вече не бяха женени, но оставаха приятели. И по един или друг начин, поддържаха връзка. Ала тя не очакваше... Или може би очакваше?

Трябваше да погледне истината в очите, преди да го види! Вярно, не очакваше да го срещне в Ню Йорк, обаче се надяваше на това!

Последния път, когато се срещнаха, беше преди около четири месеца. Пътищата им се кръстосаха случайно в Чикаго. И двамата бяха там по работа и се оказа, че са отседнали в един и същи хотел. Пийнаха заедно, вечеряха заедно и след това легнаха заедно. На следващата сутрин се целунаха и всеки пое своя път. Само една вечер и толкова! Временна лудост? Бе постъпила трезво. Желаше Дъг. И той нея. Бяха реализирали взаимния си копнеж един по друг с удоволствие, без излишни обещания, без романтични превземки като... нежнорозови рози.

Сърцето ѝ се преобърна, когато асансьорът се приземи във фойето. Боже Господи, дори не беше благодарила на Дъг за розите!

Вратата се отвори и тя излезе навън.

Дъг погледна часовника си — от разговора с Ейми бяха изминали точно четиринадесет минути. Изтръска нещо от сивото сако и понамести вратовръзката си, не му се щеше да оправя цялото си облекло. Някакъв мъж го наблюдаваше подозрително. Предположи, че работата му е да следи всички в хотела. На Дъг му трябваше малко, за да отиде и да обясни на господина, че не е някакъв перверзен тип, а просто чака бившата си съпруга.

Отново погледна часовника. Петнадесет минути. Сдържано пое дъх, за да потисне нетърпението си. Щеше да чака колкото трябва!

Мушна ръце в джобовете и се залюля на пети. Стоеше отдясно на асансьорите, с които щеше да слезе Ейми. Поради необясними причини искаше да я види пръв. Може би това негово желание имаше връзка с промените, настъпили у него през последните шест седмици. Не знаеше точно. Знаеше само, че иска да я погледа за малко, без тя да го забележи. Имаше късмет.

Ейми Ан Хилиърд не беше най-красивата жена на света, ала притежаваше странно излъчване, което караше Дъг да затаява дъх. И този път отново затаи дъх. Защото в нея имаше нещо различно. Много по-различно!

Косата ѝ, която преди блестеше като чисто злато на слънцето, не беше такава, каквато си я спомняше. Нежната кожа на красивото ѝ лице изглеждаше бледа и суха, лицето ѝ бе изпито. Привлекателното ѝ, стегнато тяло се беше стопило.

Когато видя тези промени, резултат от постоянен стрес и емоционално напрежение, усети болка. Дори се ядоса. Ако бяха останали заедно, сега нямаше да мисли как да я сграбчи в прегръдките си, а щеше да влее малко здрав разум в главата ѝ. Ейми, Ейми...

Насочи се към нея. Тя се обърна и също го забеляза.

Дъглас Максвел Браун не беше най-привлекателният мъж на света, но притежаваше странно излъчване, което я караше да затаява дъх. И този път затаи дъх. Защото в него имаше нещо различно. Много по-различно!

Косата му беше прошарена. Бръчиците на лицето му, особено тези от двете страни на устата, бяха по-дълбоки и по-резки. Под безупречно ушития сив костюм изглеждаше най-малко с десет килограма по-слаб, а високото му над метър и осемдесет тяло, като че се бе смалило. Изглеждаше остарял за четирите месеца, през които не

се бяха виждали. А когато се срещнаха в Чикаго, бе като навит с пружина. Сега от него лъхаше сила и чистосърдечност. Ейми си спомни с тръпнеща сладост, примесена с болка, какво бяха създали и изгубили. Дъг, Дъг...

Тръгна към него. Срещнаха се по средата.

В този момент му се искаше да ѝ каже толкова много неща... Толкова много! Ала само успя да промълви:

— Здравей, Ейми.

В този момент ѝ се искаше да му каже толкова много неща... Толкова много! Ала и тя успя само да прошепне:

— Здравей, Дъг...

Мълчание. Тя отмести поглед встрани, на лицето ѝ се появи колеблива усмивка. Накрая вдигна поглед, за да срещне дълбоките му сини очи. Наложил се да вирне глава нагоре, защото дори на точета, стигаше едва до брадичката му.

— Изглеждаш... прекрасно — успя да излъже тя накрая.

— А ти — уморена — каза той и погали с палец дясната ѝ буза.

Тази негова констатация я настъпи по болното място, а милувката съвсем я обърка.

— Благодаря ти, няма що — отвърна Ейми. Едно беше тя самата да знае, че не изглежда добре, съвсем друго — да ѝ го каже той!

Забеляза смущението ѝ и се разтревожи — не знаеше за какво да съжалява. Дали за това, че я беше погалил, или защото бе ненужно откровен.

— Е, какво може да се очаква от един бивш съпруг? — опита да оправи положението Дъг.

За миг Ейми щеше да отговори саркастично, но изражението на очите му я накара да преглътне укора.

— Издръжка — каза, като успешно имитираше неговата интонация.

— Не и ти! — отвърна Дъг.

Въпросът с парите, както и всичко останало около техния развод, бе решен стриктно. Той задържаше своите пари, а тя — нейните. Останалото бяха разделили наполовина.

— Е... — тя навлажни устни с език и погледна за момент настрана. — Със сигурност обаче не очаквах букет рози!

— Не си?

— Не — помълча за миг, като очакваше той да проговори, но Дъг също мълчеше. — Много са красиви — каза тя накрая. — Благодарят ти.

— Няма защо.

— Обаче има още нещо...

— Какво? — изглеждаше обезпокоен.

— Нямам понятие защо си ги изпратил — махна с ръка. Личеше, че е объркана. — Искам да кажа, не е заради рождения ми ден или за някаква наша годишнина, нали?

— Не.

— Защо тогава?

Погледна я, като че я изучаваше. Не знаеше как да ѝ признае нещо, с което самият той се бореше. Не, още не беше готов да го изрече, а тя може би още не бе готова да чуе.

— Дъг!

Той смутено се усмихна и каза:

— Да речем, че го направих заради изгубеното време и миналите грешки... Това е всичко.

ВТОРА ГЛАВА

Думите: „Това е всичко“ никак не я удовлетворяваха. През първите десет минути на бара, тя неуспешно се опитваше да изкопчи от Дъг някакво обяснение на последната му реплика. Накрая се отказа.

Барът на хотела беше разположен в самото фоайе. Беше изискано обзаведен и създаваше смесено усещане за дискретност и изтънченост.

— Вместо няколко питиета — отбеляза Ейми сухо, когато келнерът им донесе поръчката, — две минерални води с лимон.

— Е, няма много общо с екстравагантните напитки, които поръчваше навремето — каза Дъг и отпи от своята чаша — трябваше да се въздържа от алкохол.

— О, моля те! Не ми напомняй! — тя лапна няколко бадема от сребърната чинийка с различни ядки. — Вземи си.

Дъг поклати отрицателно глава.

— Сигурен ли си, че не искаш? — попита и хвърли мамещ поглед към него. — Има и белени солени фъстъци.

Дъг горчиво си мислеше колко е опитна бившата му съпруга в случаите, когато той проявяваше слабост. За съжаление, напоследък солените фъстъци бяха едно от забранените неща за него. Не трябваше да се докосва и до сандвичи със сирене и бекон, нито до пържени картофи. Те му липсваха много повече от кабернето или от коктейлите.

— Не, благодаря! — отказа твърдо той.

— Каква воля! — каза Ейми с хитър блясък в очите. — Но щом настояваш, всичките са за мен! — сети се колко широка ѝ беше станала полата и добави: — Май имам нужда от калории.

Дъг критично изгледа фигурата ѝ, ала не каза нищо. Вече знаеше, че тя е много чувствителна на тази тема. Всъщност трябваша му години, за да разбере, че Ейми наистина вземаше неговите закачки доста навътре. Тя с нищо не показваше, че усеща тънките комплименти, скрити зад неговата критика. Явно не бе забелязала и загрижеността му, когато ѝ каза, че изглежда преуморена.

За да избегне шарещия поглед на Дъг по тялото си, тя отпи от минералната вода, наведе се леко напред и кръстоса крака.

— Е, съкращаването на деловите разноси по гости не е дало особен резултат — отбеляза той.

— Няма да има повече обеда с три мартинита?

— А ти познаваш ли някой, който да пие мартини? — попита Дъг.

— Освен баща ми и Джеймс Бонд ли?

— Да — усмихна се той.

— Не, не познавам — каза през смях Ейми.

Дъг се облегна назад и изпита особена наслада от ромоленето на смеха ѝ.

— Как е баща ти?

Въпреки че Дъг уважаваше баща ѝ заради неговата себеотдайност към Ейми, Алберт Хилиърд го намираще за надменен и разпуснат. А майка ѝ бе починала, когато Ейми беше на единадесет години.

— О, все си е същият. Ще остане във Флорида до края на юни. Мисля, че това лято ще си дойде за последен път.

— Тогава ще трябва да продаде къщата.

— Да. Вероятно.

— Ако го направи, ще получи цяло състояние — каза Дъг прекалено фамилиарно. — Бившите общински земи ще се разработят. Ще се строи голяма търговска улица, плюс нов административен център, а също и нови къщи на мястото, където се намираще фермата на Петерсън. Цените на земите стремглаво се покачват.

— О, така ли?

Ейми знаеше, че единият от по-големите му братя, както и родителите му, все още живеят в Ню Йорк, но това едва ли беше причина Дъг да бъде осведомен толкова добре за състоянието на нещата в родния си град.

— Не съм мислила за това — додаде тя.

Дъг забеляза острия ѝ поглед и разбра, че бе казал повече от необходимото. Освен всичко друго, Ейми имаше и още една особеност — схващаше нещата твърде бързо.

— Ако не се бях върнал оттам съвсем скоро, и аз нямаше да го знам — обясни той.

— Ходил си при родителите си?

— Един вид, да — колебливо каза Дъг.

— Как са? Добре ли са? — попита нетърпеливо тя. Имаше чувството, че той крие нещо. А любопитството ѝ беше съвсем искрено — много харесваше Бет и Лорънс Браун.

— Всичко е наред — увери я Дъг и отпи от минералната вода. — Добре са. Бях отишъл за една сделка с имущество. Къща. Реших, че ми трябва място, за да мога да напусна работа — това не беше лъжа, макар че не беше и цялата истина, а само близо до нея. Поне засега.

— Да напуснеш?! Ти? Ти, който винаги носиш портативен телефон в куфара си и факс-машина в чантата? — тя не вложи сарказъм в думите си. Просто съдеше по това, което знаеше за него.

Той го съзнаваше, ала все пак нейната оценка го бе огорчила. Явно за това какъв е бил, не и за това какъв е. Или поне какъв иска да бъде занапред.

Ейми видя, че Дъг смръщи вежди. Вероятно не му беше допаднало казаното от нея.

— Дъг...

— Откъде знаеш за факс-машината? — прекъсна я той.

Спомни си за факса, когато току-що се бе върнал от болницата — въпреки че хартията се беше свършила, машината лудо писукаше, сигнализирайки за непрекъснатия поток от важни съобщения. Важни, няма що! След като хвърли бегъл поглед на изписаното, той изхвърли проклетата машина на боклука.

— Каза ми, когато ние... — погледна го за миг и веднага заби поглед в масичката. — Каза ми в Чикаго.

— А, в Чикаго...

При спомена за Чикаго Дъг усети вкуса от устните и тялото ѝ... Сякаш чу дрезгавия ѝ глас, стоновете на екстаз. Виждаше обезумялото ѝ от страст лице, когато двамата сляха телата си. И усещанията, които тя му предложи тогава — допира на малките ѝ остри гърди, дращенето на ноктите по гърба му. Гладките ѝ опънати...

„Спри!“ — заповяда си Дъг и вдиша дълбоко. Въздухът, като че гореше в дробовете му. Той надигна чашата и изпи остатъка от минерална вода на един дъх. Това малко го разхлади, макар и не достатъчно. Май щеше да е по-добре, ако беше изсипал ледената напитка върху себе си.

— Дъг? — Ейми се наведе към него.

Очите му бяха потъмнели, лицето му изглеждаше напрегнато. Тя можеше да открие признаците на напрежение. Познаваше реакциите му от години. Имала бе възможност да ги наблюдава съвсем отблизо. Тя се размърда и навлажни устните си с език. Типичната женска загриженост я накара да потрепери.

— Дъг? — повтори тя.

— Извинявай — каза той и остави чашата си на масичката.

— За какво?

— За каквото и да било — махна той с ръка, като че отговорът беше във въздуха. — За Чикаго, да речем.

— Съжالياваш за Чикаго?! — тя спря поглед върху жестикулиращите му ръце с дълги изтънчени пръсти. На един от тях той носеше халката, която тя му бе подарила в деня, когато и двамата се заклеха да се обичат, докато смъртта ги раздели. Спомни си как тези пръсти я галеха, докосваха и изучаваха тялото ѝ. По дяволите! Дъг не можеше да ѝ бъде безразличен, дори и да искаше! Той беше част от нея и винаги щеше да бъде!

Погледна я. Синьо-зелените ѝ очи излъчваха болка и гняв. Тя прехапа треперещите си устни, за да прикрие вълнението. По дяволите! Ейми имаше огромно влияние над него. Нещо повече — тя изпълваше всяка клетка на ума и тялото му. Не искаше да споменава Чикаго. Или поне не сега, не тази вечер. И само няколко секунди, след като я бе видял... Дали наистина съжالياваше за Чикаго? Не! Да! О, Господи! И той самият не знаеше. Вече нищо не знаеше. А дали изобщо някога е знаел? Случилото се между него и нея в Чикаго, беше едно от най-хубавите и в същото време едно от най-лошите изживявания в живота му. Беше преживявал и съжالياвал хиляди пъти.

— А ти съжالياваш ли за това, което стана в Чикаго? — попита тихо той.

— Не!

Дъг не проговори, само я наблюдаваше, без да трепне. Ейми устоя на погледа му около петнадесет секунди, след което наведе глава:

— Да. Искам да кажа...

Думите и чувствата не можеха да се слоят в едно. Ейми понечи да добави нещо, ала устните ѝ сякаш бяха слепени. Тя сведе глава.

Едно орехче беше паднало извън чинийката. Ейми се нуждаеше от нещо, което да разсее напрежението ѝ, затова чукна орехчето с показалец, като го запрати нанякъде. Щеше да ѝ стане по-добре, ако можеше да изхвърли цялата чинийка през прозореца.

— Ейми?

— Не знам дали съжалявам или не. Понякога ми се струва, че... Обаче после... Искам да кажа... О, не знам! Толкова съм... Просто не знам вече — завърши тя накратко.

За момент му се прииска да я уязви. Щеше му се да попита: „Не виждаш ли, че вредиш на себе си?“ Отказа се. Ейми имаше много силен характер и воля за двама. Тази вечер обаче тя показваше слабост, която никога преди това не беше забелязал. Това го обезпокои. Знаеше, че трябва да бъде много внимателен към нея, преди да разбере причината за това. Но, Господи, колко силно беше изкушението!

— Казано честно, ти май си тази, която иска да зареже всичко — каза той.

— Какво? — в гласа ѝ прозвуча явно недоумение. След това разбра, че Дъг подхваща тема от по-ранен етап на разговора им. — О, да. Може би.

— Това „може би“ значи ли, че трябва да помислиш по този въпрос, или мислиш в момента?

Ейми плъзна пръст по рамката на очилата си, като се питаше дали бе разбрал, че тя смята този въпрос за тясно свързан с предишния. Сигурно го разбираше. Понякога бившият ѝ съпруг четеше мислите ѝ.

— Струва ми се, че сега мисля по този въпрос — беше го изненадала и това я изпълни с особен вид злорадство.

— Наистина ли? — в края на краищата и той я нарани със скептичния си тон.

— Да, наистина — твърдо отвърна тя.

Дъг се намръщи и още веднъж бавно огледа бледото ѝ лице. Тъмните сенки под очите едва ли бяха грим. Обхвана го силно безпокойство. Боже Господи, ами ако тя беше...

— Да не би да си болна? — изведнъж попита той.

Не можеше да бъде спокойна, ако през цялото време я безпокоеше по този начин!

— Не! Разбира се, че не съм! — отхвърли предположението му бързо и категорично.

— Ами тогава...

— Казах ти, че искам да си взема малко отпуска, а ти ме питаш дали не съм болна! Не е ли съвсем нормално хората да искат малко почивка? — осъзна, че започва да вика и понижи тон. — За каква ме вземаш в края на краищата?

Дъг сметна, че това е доста сложен въпрос. Напрежението помежду им се засилваше. Имаше смътното усещане, че следващите му думи щяха или да взривят нещата, или да ги оправят.

— Е, каква мислиш, че си? — бавно попита той. — Хм. Добре, какво ще кажеш за жена с телефон в куфарчето си и факс-машина у дома?

Ейми отвори широко очи. За части от секундата Дъг осъзна, че беше направил голяма грешка. За негов късмет, Ейми започна да се смее.

— Точно такава съм, само че вече нямам факс у дома.

— Така ли?

— Да, така. Сега обаче си имам в колата.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Да не смяташ, че мога да си измисля такова нещо?

— Живееш в Лос Анжелис, Ейми. Там си измислят всякакви неща.

— Приличам ли ти на сноб?

— Е, нали знаеш какво е казал Уди Алън: „Кой би искал да живее в място...

— ... където културата стига дотам, да завиеш на дясно, когато свети червено.“

Ейми си спомни как веднъж беше завлякла Дъг на един филм с Уди Алън, в който се казваше: „Ню Йорк е единственото място на света, където можете да бъдете сгазен от пешеходец“.

— Кралицата на цитатите напада отново — засмя се той. — Сега разбирам защо беше най-добрият рецитатор в гимназията цели две години.

Ейми помисли колко типично за него бе последното му изказване. Много време й трябваше, за да разбере истинската същност

на неговите — на пръв поглед — заядливи забележки. Тя желаше да бе разбрала хумора му на много по-ранен етап от връзката им.

Дъг наблюдаваше променящото се изражение на лицето ѝ и се опитваше да отгатне за какво мисли тя. Ейми се бе усмихнала за момент, свила малките си устни и след това изведнъж бе помръкнала, като че бе пламъче на свещ, изгасено от внезапен студен полъх.

— Ейми?

— Извинявай. Мислех си за...

Изненада го не това, което тя каза, а че изобщо го изрече.

— Знам — тихо каза той.

— Наистина ли?

— Да, наистина — кимна Дъг.

Последва кратка пауза. Ейми изяде още три бадема и облиза полепналата по пръстите ѝ сол. Дъг знаеше, че жестът не беше умишлен, но все пак му се стори доста съблазнителен. Усети, че започва да се възбужда и сведе поглед, за да отвлече вниманието си.

— Разкажи ми за отпуската си — подкани я той.

— Няма какво толкова да се разказва. Трябва да си взема три седмици почивка и това е.

— Трябва?

— Да, трябва — потвърди тя. — Моят шеф, Чез, казва, че не е нужно да се увърта.

— Може би смята, че това прави хората благосъстоятелни.

— Едва ли.

— Хм. И кога започва почивката ти? — нещо изглежда не му даваше мира.

— Не знам точно — каза тя след няколко секунди. Не ѝ се щеше да говори за тази „почивка“, дори не искаше да мисли за нея. Три свободни седмици. Какво щеше да прави? Щеше да полудее — ето какво.

— Не знаеш...

— След две-три седмици. Веднага след като свърша с японската сделка, над която работя в момента. За сега всичко изглежда добре, но не мога да съм абсолютно сигурна, докато не се подпишат и последните документи.

— Значи тези документи трябва да се уредят... А ако Токио бъде пометен от земетресение и трябва да започнеш сделката отначало?

Това наистина би объркало плановете ти за отпуска.

— Какво?! — чудеше се дали се опитва да я уязви, или развесели.

— Имаш склонност да очакваш винаги най-лошото, Ейми.

— Понякога нещата наистина тръгват зле — намръщи се тя. — Искам да съм подготвена. Много важно е да се предвидят случайностите.

— О, знам. Помниш ли, когато ме съсипа от работа по време на организирането на бала в училище? И несъмнено ти беше най-добрият председател на комисия в историята на тази гимназия, но въпреки това ме подлуди с тези: „Ами какво ще стане, ако...?“ Божичко, Ейми! Ти беше подготвена за абсолютно всичко!

— Не, не бях — сухо каза тя. — Не бях предвидила потоп.

— Потоп ли? — Дъг недоумяваше. — О, да. Значи не си забравила малката ми шегичка?

— Малка шегичка ли? — учуди се Ейми. — Вечерта на бала влязохме в салона и първото нещо, което ти каза, беше: „Къде са спасителните лодки?“

— А-а-а, не! Първо казах: „Това място е красиво като теб!“ И ти се изчерви. Чак след това попитах за спасителните лодки.

Той имаше право. Откровеният му комплимент я беше слисал. Погледът му — също. Това беше поглед на млад мъж към млада жена, а не на момче към момиче. Преди да се опомни от объркването си, той бе казал това абсурдно нещо за спасителните лодки.

— И тогава ти попита... — продължи той.

— ... какви лодки?

— И аз отговорих...

— Ами ако настане потоп? Няма ли да ни трябват спасителни лодки? — те изговориха това едновременно и се разсмяха.

— Идеше ми да ти счупя главата — каза Ейми.

— Искала си да ми счупиш главата за това, че просто те занасях? Обаче бас държа, че тогава се хвана на въдицата и ти е минало през ума да потърсиш спасителни лодки под наем.

Отново беше прав.

— Сигурен съм, че ако наистина ни дотрябваха лодки, щеше да ги домъкнеш отнякъде!

— Благодаря — рече тя и кимна леко.

— Няма защо.

През последния половин час разговорът вървеше по-приятно. На Ейми ѝ се струваше, че и двамата мъдро бяха решили да се придържат към по-обща теми. Нямахме вече внезапни паузи, нито пък чести смени на темата. Просто си бърбореха за това-онова и толкова. След като и двамата бяха изпили минералната си вода, Ейми започна да се прозява.

— Извинявай — каза тя и погледна часовника си. Премигна. Не можеше да повярва, че е станало толкова късно. Погледна пак. Божичко, наистина беше късно! — Дъг!

— Да, да. Знам. Късно е. Извинявай. Уж те поканих само да пийнем по нещо.

— Няма защо. Всичко е наред. Просто съм малко изморена. Знаеш как се чувствам, когато прелетя през повече от един часови пояс.

— И вероятно имаш делова среща сутринта, на ли? — предположи Дъг.

— Неотложните сутрешни срещи, да — усмихна се мрачно.

— М-м-м. Аз също ги имам — той бръкна за портфейла си и махна на келнера.

Те станаха веднага след уреждането на сметката. По пътя към изхода Дъг я хвана за ръка. Допирът бе незначителен, но я заля топлината, която излъчваша пръстите му.

— Е... — започна тя, щом стигнаха до асансьорите.

Дъг пусна ръката ѝ и натисна бутона. Стояха толкова близо един до друг, че тя усещаше мириса на естествен мускус, примесен с уханието на изтънчен парфюм с есенция на цитрусов плод. Погледът на Дъг се плъзна по очите ѝ, задържа се върху устните и слезе към изваяната шия. За пореден път забеляза колко е крехка бившата му съпруга. Не само като физика. Тя го учудваше със способността си да бъде едновременно духовита и емоционално уморена.

— Заета ли си утре вечер? — попита той. Ейми се поколеба за секунда и отвърна:

— Всъщност, мисля да хвана вечерния полет за Лос Анжелис.

— А не можеш ли, вместо това, да вечеряш с мен?

Дъхът ѝ спря. Чикаго! Бяха пийнали, вечеряли и... Бяха се любили!

— Само вечеря. Нищо повече — обеща Дъг. Ейми усети пронизваща болка. Тя разбра, че Дъг наистина не мислеше това, което казваше — „само вечеря“. Осъзна, че независимо от това дали той съжаляваше за случилото се в Чикаго, по всяка вероятност, си спомняше всичко толкова добре, колкото и тя. Споменът за тази среща се отразяваше дълбоко в очите му.

Тя бавно пое дъх. Имаше хиляди доводи да му откаже. Здрави, неоспорими доводи. Имаше и много причини, за да приеме поканата, макар че не бяха твърде разумни. Най-накрая надделя единственият довод — искаше да приеме. И прие.

— Да се срещнем някъде? — предложи тя.

— Не. По-добре да дойда и да те взема оттук към осем часа. Става ли?

— Добре. А... Може би ще трябва да си резервирам маса?

— Аз ще уредя всичко, Ейми.

— Значи вече имаш нещо наум, така ли?

— Хм... — лицето на Дъг придоби странно изражение.

— Трябва ли да позная? — предположи тя. Дъг се усмихна и я погали по бузата.

— Не, Ейми. Това е изненада.

ТРЕТА ГЛАВА

И тя наистина се изненада.

— Не мога да допусна, че ресторантът на Роселини още работи — каза Ейми следващата вечер малко преди девет. — За последен път бяхме тук преди... Колко? Шест години? — докато говореше, тя оглеждаше за пореден път разкошния интериор на ресторанта.

Помисли, че нищо не се е променило. Като че ли времето се връщаше назад! Дори посетителите бяха същите. Тя отмести поглед върху едно от огледалата с позлатени рамки, окачено на стената от червени тухли.

Бе облечена в сива копринена рокля от модната къща на Джорджио Армани, а Дъг — в костюм на светлосини ивици, купен от Севил Роу.

— Всъщност, преди седем години бяхме тук за първи път — каза Дъг, като наблюдаваше променливото изражение на лицето на бившата си съпруга.

Както тя, той все още не можеше да повярва, че заведението е просъществувало непроменено толкова време. Бе погледнал съвсем случайно в указателя, точно след като бе изпратил розите на Ейми и ето! Там беше — същото име, същият адрес, същият номер.

— Преди седем години?! — гласът ѝ прозвуча като ехо.

— Да. Когато за пръв път те повишиха — каза той.

— Да, живеехме на Уест Енд Авеню — спомни си тя и се засмя. — В същата сграда с госпожата.

— Точно така. Само че тя предпочиташе да я наричат „независима бизнес дама“.

Ейми се засмя отново и поклати глава. Дъг гледаше как сребърните ѝ обеци се полюшват и допират косата.

— Седем години. А когато влязохме, господин Роселини ни позна — усмихна се тя и си спомни колко радушно ги бе посрещнал съдържателя.

— Е, едно време идвахме доста често — отбеляза Дъг. Според него през последните години от брака им бяха идвали в този ресторант поне веднъж месечно. — Цените тук са сносни...

— И макароните — добави Ейми и бодна последното останало късче от безупречно пригответените миди, които им бяха поднесени като ордъовър.

След като лично ги бе отвел до масата им, господин Роселини тържествено беше обявил, че съпругата му щяла да приготви нещо специално за тях.

— Явно е, че теб са те запомнили по-добре от мен — каза Дъг. Той взе една филийка от препечения, хрупкав хляб, начупи я на малки парченца и я подаде на Ейми.

— О-о-о! — учуди се тя и потопа едно парченце в пикантния доматиен сос на мидите.

— Мидите са твоё любимо ястие, а не мое — отбеляза Дъг.

Тя погледна в чинията му. Както и нейната, тя беше пълна до горе с празни черупки:

— Бас държа, че изяде всичките миди, само за да не обидиш госпожа Роселини.

— Познаваш ме доста добре — рече Дъг през смях.

— Каква тактичност — аплодира го тя. — Или може би ненаситност?

— И от двете по малко, струва ми се. Та като стана дума за лакомия... Келнерът носи основното ястие — заключи той.

Ястието се състоеше от пържено пилешко месо със зелени чушки и лук. В него имаше толкова чесън, че можеше да държи граф Дракула и компанията му далеч поне една седмица.

— М-м-м — отбеляза блажено Ейми. — Чудесно е!

— Прекрасно! — съгласи се Дъг, докато отделяше месото от кокала и го разрязваше с хирургическо старание.

— Виждам, че все още не си загубил способността си да разрязваш прецизно всичко — забеляза тя.

— Моля?

— Биологията в осми клас.

Дъг не можа веднага да схване какво искаше да му каже тя. Замисли се за няколко секунди и се засмя.

— О, Боже! Убиецът на жаби Кълхейн! — спомни си той и остави вилицата. — Помогнах ти да запазиш отличната си оценка.

— Е, чак пък толкова!

— Така ли? А кой направи дисекцията, въпреки че имах и своя жаба? Кълхейн щеше да ни скъса и двамата, ако ни беше видял.

— Ами... — започна Ейми.

— Трябваше да се сетя, че ще се размекнеш, след като даде име на жабата.

— Та Кърмит умря в името на науката. Мислех, че той заслужава малко почит.

— Кърмит беше женска жаба, Ейми — уточни Дъг.

— Да, обаче го разбрахме, едва когато направихме дисекцията — възпротиви се Ейми.

— Когато аз направих дисекцията — настоя той.

— Добре де, добре. Оценявам помощта ти.

— Благодаря.

— Няма защо. Но не забравяй, че аз начертах диаграмите! Представям си какво щеше да стане, ако бяхме показали на Кълхейн твоите.

— Моите не бяха толкова лоши, Ейми.

— Да, обаче приличаха на някакво абстрактно изкуство!

— Почти като на Пикасо, а? — предположи той.

— Лошо абстрактно изкуство — подчерта Ейми, — сътворено в затъмнена стая по време на земетресение.

— Стига! — Дъг вдигна ръце в знак, че се предава. — Добре. Щом настояваш. Признавам, че нямам дял в оценката ти по дисекция.

— Нашата оценка — поправи го Ейми. — Бяхме партньори, спомняш ли си?

Като че всичко спря. О, Ейми! Защо трябваше да казваш това? Дъг вдигна чашата си с вино и бавно отпи. Видя, че синьо-зелените очи на Ейми излъчват тъга. Искаше тя да не страда, но за общата им болка явно нямаше лекарство.

— Да, Ейми. Спомням си.

— Дъг...

— Всичко е наред. Наистина бяхме партньори — увери я той.

— А сега сме... бивши партньори.

— И приятели.

— И приятели?

— Надявам се — заключи той.

Ейми се загледа в него. Това беше мъжът, когото тя толкова добре познаваше и въпреки това у него имаше нещо по-различно. Нещо много по-различно. Ледена тръпка премина по тялото ѝ. Ами ако тази негова промяна се дължи на някоя друга жена? „Щеше да ми каже — убеждаваше се тя. — Ако си е намерил някоя жена, той непременно щеше да ми каже.“

— Ейми?

Тя се стресна.

— И аз се надявам, че сме приятели, Дъг.

През остатъка от вечерята си говореха за най-различни неща от професионалния живот на двамата. Веднага след като господин Роселини им поднесе еспресото и ликьора, Дъг подхвана разговор за това, което не му даваше мира през последните двадесет и четири часа.

— Мисля си за твоята отпусका — започна той.

— Така ли? — изненада се искрено Ейми. — И защо?

— Защото и аз ще си вземам няколко свободни седмици по същото време.

— О-о-о, така ли? — учуди се тя.

— Да. Така. Мисля да отида до вкъщи.

— Ти... Ти ще си ходиш у дома? — каза тя, като че не ставаше въпрос за място, отдалечено само на няколко мили от Саратога Спрингс, ами за Марс.

— Така да се каже... — млъкна за момент и я погледна в очите.
— Мисля, че и ти трябва да дойдеш.

— Как... Какво?! — едва успя да каже Ейми.

Дъг повтори.

— Но...

Това, което той предлагаше, бе лудост! Та тя не беше ходила там повече от четири години!

— Виж сега — започна Дъг със сериозен тон. — Ти каза, че на всяка цена ще си вземеш почивка. Дотук добре. Имаш обаче и право да решиш как да я оползотвориш, нали? Знаеш колко е хубаво при Адирондъкс по това време на годината. Толкова е тихо и спокойно. Освен това и баща ти ще е още във Флорида, така че няма защо да не дойдеш. Можеш да правиш всичко, каквото и когато пожелаеш.

— А ти?

— Мястото, което купих, онова, за което ти говорих вчера, има нужда от малко ремонт, но е годно за живеене. Ще бъда там.

— Разбирам... — отговори Ейми, въпреки че не беше съвсем сигурна.

— Какъв е проблемът? — попита Дъг с окуражаващ глас. — Не мислиш ли, че градът е достатъчно голям и за двама ни?

— Да, разбира се, че да — разсмя се тя.

— Е, тогава? — гласът му все още звучеше ведро.

— Но това е много внезапно.

— Да не би да... — усъмни се той. — Да не би да имаш някакъв ангажимент?

За четири месеца тя не се беше обвързвала с никого. Дъг знаеше това със сигурност. В противен случай нямаше да спи с него последния път. Но това, че тогава тя нямаше никой, не значеше, че сега е изключено да си има...

Ейми разбра за какво намеква бившият ѝ съпруг, ала любопитството му не я обиди. Поклати отрицателно глава. Не, нямаше ангажименти, никакви любовни афери, дори никакви моментни увлечения. Нямаше и време, но това бе друг въпрос. Дъг беше затаил дъх и чакаше отговор.

— Е? — подкани я той.

— Ами... — в нея се бореха противоречиви чувства.

Дъг се протегна и хвана ръцете ѝ. Откакто бяха в ресторанта, я докосваше за пръв път.

— Без всякакви условия, Ейми.

Ръцете ѝ трепереха под топлите му длани. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Ами нещата, които ни разделиха? — попита тя.

— Да. Има няколко такива.

— Повече от няколко, Дъг.

— Може би... — той галеше много нежно китките ѝ. — Може би ни трябва малко време, за да ги преодолеем.

И двамата предпочитаха да не говорят много в тоя момент. Накрая Ейми се отдръпна леко назад и попита:

— Без обвързване?

— Без — потвърди той и пусна ръцете ѝ. — Само чист въздух, забавно прекарване и... приятелство.

— Звучи като доброто старо време...

— Да. Нещо такова.

— Не можем да върнем часовника назад, Дъг.

— Знам това.

Въпреки розите, които ѝ бе изпратил и вечерята, той нямаше намерение да подновява миналото. Целта му беше да поправи бъдещето — това бъдеще, което той и първата и единствена обичана от него жена бяха унищожили, без да знаят какво вършат.

— Ще дойдеш ли? — попита той.

— Ще дойда — усмихна се Ейми.

По-късно Дъг си мислеше, че точно в този момент е трябвало да ѝ каже истината, но някакво чувство дълбоко в него, нещо, което и самия той не можеше да определи, не му позволи да го направи. Този момент отмина и бе безвъзвратно загубен. Дъг се утешаваше с това, че усмивката, с която той на свой ред дари Ейми, беше чистосърдечна, макар мълчанието му да не бе.

След около час и двамата стояха пред хотелската стая.

— Е, това беше — каза Ейми.

— 1066 — произнесе на глас номера на стаята той. — Годината на нормандското нашествие.

— Какво? А, да. Уилям Завоевателя и битката при Хейстингс.

— „История на света“, страница 101. Часът, в който усъвършенствах уменията си да спя с отворени очи.

— Тогава изкара шест, доколкото си спомням — отбеляза тя.

— И ти също. После в колежа в Сиракуза взе всичко с отличен.

Ейми замълча. Знаеше изискванията в този колеж и се представи отлично. Или може би не чак толкова?

— Ейми? — Дъг я погали по бузата и тя потрепери. — Добре ли си? — кожата ѝ беше много гладка, а цветът на очите — повече зелен, отколкото син. В тях ясно можеха да се прочетат чувствата ѝ.

— Да, добре съм — кимна тя. Изпита отчайващо силно желание да зарови лице в дланта му, но устоя. — Просто си мисля за някои неща.

— Разбирам... — Дъг отдръпна ръката си. — Сигурно съжаляваш, че прие, нали?

— Моля?

— Говоря за това, че се съгласи с моето предложение — заобяснява той. — Да не би да се измъчваш заради това?

— Не! — отговори тя, като изненада на самата себе си. Може би щеше да премисля съгласието си много пъти, но не и тази вечер. Не и докато беше с него.

— Сигурна ли си? Виж, Ейми, ако съм те насилил да вземеш решението... — той млъкна. О, Господи! Ако я е принудил да се съгласи, значи е направил точно това, което е искал! — Искам да кажа...

Тя го накара да спре, като сложи ръка върху сакото му. Усети как той се напрегна. Испита типично женско задоволство от това, че, допирът ѝ го възбужда. Повдигна глава и като го гледаше право в очите, каза:

— Аз съм жена на тридесет и пет години, а не петнадесетгодишна хлапачка и никой не може да ме насилва при вземането на решения. Дори и ти.

— Ейми...

— Е — продължи тя със суров тон, — като се има предвид, че си по-голям и по-силен от мен, вероятно можеш да ме насилиш в известен смисъл.

Тишината, която последва, ѝ се стори прекалено дълга. За миг очите ѝ станаха тъмносини и времето като че ли спря. Мълчанието бе прекъснато от странния смях на Дъг.

— Да те насилвам? Скъпа, та аз съм с една глава по-висок и с около двадесет и осем килограма по-тежък от теб, но не бих и опитал да те насиля — като каза това, Дъг направи нещо, което знаеше, че не бива да прави.

Той бавно се наведе и долепи устни върху устните на Ейми, които се разтвориха при неочаквания изблик на ласка. Тя притвори очи и отпусна глава назад. Усети как ръцете му обхващат талията ѝ. Той я притисна силно към себе си. Прегръдката беше страстна и подсказваше за неутолимо желание. Ейми се повдигна на пръсти, тялото ѝ се изви като дъга, за да го достигне. Повдигна едната си ръка нагоре към шията му, а другата зарови в гъстата му коса. Той усили натиска върху устните ѝ и Ейми леко изстена — езикът му я възбуждаше. Тя също плъзна език към неговия. Нещо, което

предизвикваше и съблазняваше Дъг. Той я притисна още по-силно и почувства как тялото ѝ потрепери под копринената рокля. Ейми се отпусна в прегръдката му, той зарови пръсти в меката ѝ коса, вдиша аромата на ухаещата ѝ кожа. Желаше я. Боже, колко много я желаше! Като че ток премина през тялото му.

Желанието пулсираше във вените, биеше с ритъма на сърцето му. Туптеше. Удряше... Не! Не сега! Ейми не помнеше какво е станало в следващия момент. Знаеше само, че когато той се отдръпна, вече не беше в обятията му.

— Дъг! — успя да изрече тя, като се опря до стената, за да не падне.

— Ейми... — дишаше тежко. — Трябва да спрем.

— Да спрем? — тя впери очи в Дъг, като опитваше да си обясни думите му, изражението на лицето...

Той се успокои, ала сините му очи изразяваха нещо, което тя не можеше да опише, камо ли да разбере. Дъг обърна леко глава и тя забеляза как слепоочията му пулсират.

— Дъг!

— Та ние сме по средата на коридора, Ейми — каза той дрезгаво.

Това сякаш беше произнесено на езика урду. Из веднъж тя се сепна и осъзна къде всъщност се намираха. Гласът ѝ прозвуча нервно и объркано:

— Божичко, Дъг! Та аз не мислех, че...

— Нито пък аз.

Ейми отдръпна ръце и се опита да уравни тялото си. Отпусна се на един крак и почувства как гърдите ѝ натезават и опъват фината тъкан на корсета. Навлажни устни с език и отмести поглед към вратата на стаята. Дъг поклати глава.

— Не искаш ли да... — тя усети как се изчервява. Той мушна ръце в джобовете си и Ейми забеляза с мъка как пръстите му се свиваха и отпускаха, като че насилвани да не я докоснат никога повече.

— И аз искам толкова, колкото и ти — каза той твърдо.

— Тогава защо... — сепна се, осъзнавайки причината. Тя се изразяваше с една дума — Чикаго.

— След по-малко от девет часа ти се връщаш в Лос Анжелис, скъпа. Не мога да легна с теб тази нощ, като зная, че утре сутринта ще

трябва да се сбогуваме. Вече го направих веднъж и не искам да се повтаря. Не вярвам и ти да го желаеш.

Миг по-късно Ейми вече беше сама в стаята си. Още чувстваше целувката му върху устните си. Тя дълго не можа да заспи. Чудеше се как ли щеше да реагира Дъг, ако знаеше, че тя бе готова да скъса самолетния билет, стига само да го беше пожелал... И защо ли чакаше той да го поиска, вместо сама да го стори?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— С други думи — обобщи Пол Лансинг ведро, — нищо не се е случило. — Той написа нещо на диаграмата, която държеше.

— Не бих казал — отговори раздразнено Дъг. — Мога ли да се облека?

— О, да. Свърших. Всичко е наред — Лансинг драсна още нещо и погледна безизразно Дъг. — Е, как мина снощната ти среща с Ейми?

— Нещата не стигнаха толкова далеч, колкото в Чикаго — процеди през зъби той. Стана от леглото и наметна ризата си. — Доволен ли си от пациента си?

— При всички случаи, по-доволен от теб — рече Пол.

Дъг замълча и хвърли остър поглед към своя лекар и приятел:

— Това професионална забележка ли е?

— Постоянната несигурност и страхът не са необикновени след прекаран инфаркт — обясни Пол.

— Какво? — зачуди се Дъг.

— Става дума за... импотентността.

Дъг изсумтя. Та нали, ако беше по-потентен миналата нощ, щеше да скъса ципа на панталоните си!

— Не те помолих за този преглед, защото съм особено обезпокоен за тази си част от анатомията, Пол — отвърна той. — С Ейми се поотпуснахме малко в края на вечерта и изведнъж имах чувството, че сърцето ми ще... Искам да кажа...

— Струвало ти се е, че ще „свършиш“ — обобщи Лансинг.

— Да. Грубо казано, но е така.

— И такива работи не са изключени в твоето положение, Дъг. Е, не ти препоръчвам да опитваш всичко от Кама Сутра, но нищо свързано със секса не е противопоказано за теб. Предполагам, че още не си казал на Ейми за инфаркта.

Дъг набута ризата си в панталона и поклати отрицателно глава.

— Трябваше аз да ѝ се обадя. Ако ти не беше толкова твърдоглав...

— Ейми беше на другия край на света, когато това се случи — прекъсна го Дъг.

— А след това? Докато се възстановяваше?

— О, по дяволите, Пол! Много добре знаеш какво точно ми се случи. Дори когато физически преодолях всичко, все още не се чувствах емоционално стабилен. Не можех да допусна тя да ме види в това състояние!

— Заради егото ти — предположи Пол.

— Имаш предвид гордостта ми? Да, вероятно и поради това.

— И сега какво? Твърдиш, че искаш да си върнеш Ейми.

— О, Господи — да!

— Тогава ще трябва да й кажеш истината, Дъг. Цялата истина. За Бога, човече! Оставяш работата си, купуваш си къща и имаш намерение да се преселиш! Та ти практически променяш начина си на живот и искаш от Ейми да направи същото!

— По дяволите! — избухна Дъг. — Не искам тя да променя живота си заради моя инфаркт! — той млъкна, за да се успокои и продължи: — Надявам се, че времето, което ще прекараме заедно, ще я накара да разбере, че в живота има много повече неща от това да бъдеш важна клечка. Тя сама трябва да реши.

— Разбирам...

— Виж, Пол — започна Дъг напрегнато. — Зная, че трябваше да обясня на Ейми много неща, но не го направих. Зная също, че ако решим да опитаме отново, ще трябва да й ги кажа. Вчера, когато тя се съгласи да дойде с мен през отпуската, за малко щях да й кажа, но не можах. Просто не можах.

— И преди няколко години също не можа да й кажеш, че не искаш тя да се върне в Лос Анжелис — спомни си той.

— Знаех какво означава работата за нея — рече той твърдо. — Работеше толкова упорито! Заслужаваше си я. Не исках да й преча. Освен това мислех, че можем да се оправим някак. Разбира се, осъзнах, че ще е много трудно, когато двамата сме на двата противоположни бряга. Все пак... — той замълча. Бореше се с всички „ако“, „все пак“ и „трябваше“. Усети, че Пол го наблюдава много внимателно.

— И все пак какво, Дъг? — попита приятелят му след дълга пауза.

— Какво искаш да чуеш, Пол? Че ме беше страх? Страх от отговора ѝ в случай, че я помолех да остане в Ню Йорк с мен и да остави работите си в Лос Анжелис? Добре. Ще ти кажа. Дълбоко в себе си изпитвах страх. Едно от нещата, с които трябваше да се сблъскам през последните шест месеца, бе това. И сега ме е страх. Страх ме е, че може би е твърде късно за мен и Ейми!

Възпълничката брюнетка, която седеше срещу Ейми, застина на място с вилица близо до лъскавите си устни.

— Искаш да кажеш, че ако това е всичко, което Дъг е искал, е нямало да го получи още преди три дни? — попита тя след няколко секунди и остави прибора. Изкусно оформените ѝ вежди се повдигнаха в очакване на отговор.

Ейми едва сдържа смущението си. Нямаше намерение да бъде чак толкова откровена. За съжаление, жената, с която говореше имаше склонността да манипулира хората да кажат повече от необходимото. Професията на Нейъми Притикън бе да разкрива тайни. Тя работеше като репортер.

— Вече ми каза, че ти е изпратил рози и те е отвел в онзи ресторант, където сте ходили навремето — започна тя с укор, — но за първи път ми споменаваш за секс.

— Почакай малко. Ти беше тази, която спомена...

— Какво се случи?

— Нейъми... — опита се да я спре Ейми.

— Хайде, Ейми! Какво стана? — настоя приятелката ѝ.

— Нищо.

— Нищо ли? Та ти си се опитала да съблазниш бившия си съпруг, а той те е отблъснал. За теб това нищо ли е?

— Не беше така! — запротестира Ейми възмутено.

— Не беше ли? — брюнетката се усмихна и се облегна назад. — И какво се случи тогава?

— Дъг ме изпрати до стаята в хотела след вечеря — промълви тя. — Постояхме малко в коридора, за да си побъбрим и в един момент той... Той ме целуна.

— И ти му отвърна — каза Нейъми по начин, който ни най-малко не беше предположение, а по-скоро факт.

— Да, и аз го целунах...

— И после?

— И после — нищо. Дъг спря.

— Защото сте били посред коридора? — намръщи се приятелката й.

— Така каза той.

— А ти покани ли го?

— Не... съвсем.

— Но си искала да...

— Искате ли по още един коктейл, дами? — прекъсна ги мъжки глас.

— Моля? — учуди се Ейми. Тя се обърна и погледна в лицето един висок, млад келнер.

— Бихте ли желали по още един коктейл, моля?

— За мен не — отсече Нейъми и посочи с пръст към Ейми. — За нея обаче — два.

— Искате да кажете... двоен? — попита келнерът. Ейми хвърли остър поглед към Нейъми и се обърна към келнера:

— Не, благодаря.

— Но...

— Не — отвърна твърдо Ейми. — Наистина, нищо.

— О! — той погледна въпросително към Нейъми. — Един вид вие се шегувате, така ли?

— Да. Точно така — отговори му тя. Той извърна поглед към Ейми:

— И... Един вид... Вие наистина не желаете нищо, нали?

— Да — потвърди тя.

— Добре. Много добре — рече той любезно и изчезна.

— Да ме напиеш ли се опитваш? — попита Ейми приятелката си.

— След като трезва не можеш нищо да ми обясниш, помислих, че не е зле да опитам и да те напия. А сега да се върнем към...

— Нейъми, наистина не ми се ще да говоря за това.

Нейъми се намръщи и забарабани с пръст върху масата.

— Добре — съгласи се най-после тя.

— Струва ми се, че днес съм малко объркана — каза внезапно Ейми.

— Няма нищо. Ти винаги си объркана, когато става дума за бившия ти съпруг.

— Извинявай...

— Не е нужно да се извиняваш. И ти си слушала несвързаните ми бръщолевения по адрес на другия пол, освен това си много особен случай — увери я репортерката.

— Особен случай?

— Да. Аз, разбира се, не познавам Дъг, но като съдя по това, което ми казваш, мисля, че знам какво ви е събрало. — Това, което не мога все още да си обясня, е, защо сте се разделили.

— В документите по развода ни има доста противоречиви неща...

— Като например, че те е вбесявал с това, че не е поставял капачето на пастата за зъби и това, че си го спипала в кревата с най-добрата си приятелка.

Ейми се усмихна.

— Имало ли е скандали между вас? — попита брюнетката.

— Скандали ли? — учуди се Ейми.

— Ами да, скандали. Викове, крясъци, чупене на разни неща. Искам да кажа, държали ли сте се като нормална семейна двойка?

— Ами...

— Не сте, нали? — гласът на репортерката прозвуча неодобрително.

— Понякога сме имали... спорове — започна бавно Ейми.

— Но никога нещо по-сериозно, нали?

— Не мога да кажа нещо като: „Ето откъде потръгна зле“. Бих искала да мога.

— Мислиш ли, че си допуснала грешки? — предизвикателно попита Нейъми.

— Не е ли очевидно?

— Само ти? Мислиш, че само ти си виновна, за дето нещата са се объркали?

Ейми направи гримаса.

— Не че... О, не знам, Нейъми! Хиляди пъти съм се опитвала да открия истинската причина за това, което се случи между мен и Дъг.

— И?

— Все си спомням колко заети бяхме. Не казвам, че бе лошо, напротив. И аз, и Дъг знаехме за какво работим. Много добре се справяхме. Само дето... Само дето не бяхме заедно. Знаеш какво искам да кажа...

— Да не би да дойде в Лос Анжелис, защото си чувствала, че бракът ви се разпада? — предположи тя накрая.

— Не! — отрече Ейми твърдо. — Дойдох, защото предложената ми работа предлагаше много добри възможности. Дъг толкова се гордееше с мен. Баща ми също. Божичко, за първи път в живота ми... — тя внезапно млъкна.

Нейъми атакува:

— Какво?

— Нищо. Няма значение — знаеше много добре, че приятелката ѝ може да бъде ненаситна като изгладнял териер, когато нещо я заинтригуваше много. Обикновено тази нейна черта забавляваше Ейми, но не и сега.

— Добре, добре — каза Нейъми. — Мога да се досетя. Значи Дъг те е насърчавал да приемеш работата в Лос Анжелис, така ли?

— Да.

— Мислиш ли, че той е усещал проблемите между вас тогава?

— Но тогава нещата не бяха зле — отрече енергично Ейми. — Не и по начина, по който ти си мислиш. Колкото до това, че Дъг ме е насърчавал... Е, добре! Никой от нас не беше пощурял от радост, че трябва да живеем на двата противоположни бряга на Щатите, но обсъдихме положението и решихме, че можем да се справим. В края на краищата, бяхме се справили с толкова други неща!

— Дъг не е мислил, че можеш да откажеш работата?

— Разбира се, не! Не би направил такова нещо! Още повече като знаеше какво означава тази работа за мен.

— Повече и от него ли? — попита язвително Нейъми.

Ейми усети ледени тръпки по лицето си. За момент се уплаши, че може би е болна.

— Не, Нейъми! О, не! — простена тя.

— Ами ти? Мислила ли си да откажеш предложението за Лос Анжелис и да останеш при него в Ню Йорк?

— Аз... Не можех.

— Защо не?

— Не можем! Не разбираш ли?

Замисли се. Направи отчаяно усилие да открие достатъчно разумни мотиви за решението си. Вместо това, осъзна само, че е пометена от същите сили, които сама бе създала, но върху които вече нямаше контрол. Усети, че сърцето я стяга.

— Ейми? — гласът на брюнетката прозвуча разтревожено.

Ейми бавно пое дъх, като се бореше срещу задушавания я страх. Погледна с усилие приятелката си.

— Добре ли си? — поиска да узнае Нейъми.

— Не. Не, не съм добре. И мисля, че не съм добре от доста време насам — прехапа устна. — Опитвахме, знаеш ли — започна тя с болка. — След като приех работата в Лос Анжелис, наистина опитахме да оправим нещата. Дъг идваше за един уикенд, аз отивах в Ню Йорк за друг... Говорехме по телефона поне по веднъж на ден, но беше тежко. Аз бях уморена, той — също. Времето никога не стигаше. Към края на деветия месец ние просто... О, не знам!

— Към края на деветия месец и двамата сте осъзнали, че единствените неща, които са ви свързвали през това време, са били телефонните сметки и редовните полети — предположи репортерката.

— Така е, изглежда...

— Кой от вас двамата предложи официално да се разделите?

Ейми разтри слепоочията си.

— Аз... Тоест, няма значение. И двамата го знаехме. И двамата се съгласихме...

— Значи разводът ви е бил един от най-цивилизованите в историята...

Ейми не можеше да накара приятелката си да промени тона.

— Дъг и аз бяхме... Все още сме приятели — защити се тя.

— Аха. И сега твоят „приятел“ е пожелал да заминеш с него.

— Не заминавам с Дъг! Обясних ти вече.

— За Бога, хайде да не се хващаме за семантиката на това предложение! С бившия си съпруг ще бъдете на едно и също място, по едно и също време и няма да се отбягвате един друг. — Нейъми замълча и попита по-спокойно: — Какво всъщност искаш, Ейми?

— Добър въпрос...

— Е, дай ми тогава и добър отговор — настоя приятелката ѝ.

— Не знам.

— Знаеш!

— Не, не знам! — Ейми поклати глава.

— Искаш да си отново е Дъг.

— Не можем да върнем времето назад — повтори като ехо думите си Ейми. Същите думи, които бе изрекла преди три дни в ресторанта на Роселини.

— А ако можеш, би ли искала?

— Аз... — гласът ѝ като че ли се изгуби за момент. — Само ако разбера в какво съм сгрешила и го поправя.

Ейми се питаше дали и Дъг мисли като нея.

ПЕТА ГЛАВА

Две седмици по-късно Ейми предпазливо излизаше от двумоторния самолет. Стъпи върху настилката от чакъл и катран на малко локално летище в Ню Йорк. Премигна уморено срещу сиянието на следобедното слънце и се огледа. Питаше се дали знае какво прави, но така и не намери отговор. Редовният полет от летище Ла Гуардия бе последният етап от пътуването, започнало преди седемдесет и два часа. То бе достатъчно трескаво и изморително. Все пак физическото натоварване едва ли можеше да се сравни с емоционалния трепет, който изпита при вида на високия мъж, излизащ от сградата с надпис „Терминал“. Беше Дъг.

Безмълвно прошепна името му и бавно тръгна към него. Сърцето ѝ биеше с ритъма на стъпките.

Той вървеше към нея със стегнатата си походка. Бе обут в спортни обувки, изтъркани джинси, тениска и шушляково яке. От години не го беше виждала облечен така. Бе свикнала да си го представя в безупречно ушити костюми, неговите „бизнес–доспехи“, както той ги наричаше, и беше забравила колко добре му стоят неофициалните дрехи. Приблжиха се на около половин метър един от друг. Въпреки, че Дъг носеше огледални слънчеви очила, тя усети погледа му. Смутена, вирна брадичка и се обърна предизвикателно. Устните на Дъг трепнаха. Той очакваше, че Ейми ще реагира по друг начин.

Преди няколко дни бяха имали дълъг телефонен разговор за пътуването ѝ. Тя бе настояла, че може да се справи сама, където и да отиде. Дъг се беше съгласил, че може да направи всичко, стига да си го науми, но все пак беше настоял да я чака на летището.

Ейми първа наруши мълчанието.

— Не трябваше да идваш — каза тя направо. — Казах ти, че мога да се оправя и сама — за нея беше твърде важно да обяви независимостта си още там, на това място и по това време.

Дъг бе малко разочарован от настроението ѝ. Не изглеждаше твърде въодушевена. Всъщност приличаше на наежен таралеж.

— Радвам се да те видя отново, Ейми — учтиво каза Дъг.

— Наистина ли? — заяде се тя.

— О, да!

Фактът, че тя не можеше да прикрие смущението си, доказваше колко е изморена. Да си смутен означава да не си в най-добрата си форма, а Ейми винаги бе имала проблем с поддържането ѝ. Дъг знаеше също, че тя полага огромни усилия, за да скрие моментите, когато се чувства уязвима.

— Моля? — попита тя с изморен глас.

— Радвам се да те видя отново — повтори той меко и бутна нагоре очилата си. — Съвсем сериозно.

Ейми настръхна. Очите ѝ заблестяха. За момент Дъг помисли, че тя ще избухне. Приблужи се още към нея. След това вероятно и двамата осъзнаха, че е безсмислено да се заяждат. Това я накара да се успокои. На лицето ѝ се появи унила усмивка.

— Ще си мил с мен, независимо какво ще направя, така ли? — малко рязко попита тя.

Дъг почувства облекчение.

— Та аз не искам да се карам с теб, Ейми — отговори той, като я гледаше съсредоточено.

Тя също го гледаше, но след няколко секунди сведе глава и хвана дръжката на ръчната си чанта.

— И аз — призна, докато зяпаше в синьо-белите си лачени обувки.

Казваше истината. Въпреки язвителната забележка към Дъг, и тя не искаше да се кара с него. Не и сега. Това, което наистина желаше да стори бе... Е, не беше готова да се заеме веднага. Всъщност, за нейно най-голямо съжаление, тя не беше готова почти за нищо. За това го бе нападнала по този глупав начин, затова си беше придала важност със заявлението, че може да се справи сама, без него.

— Ейми?

— Нека забравим за този разговор — каза тя и повдигна тежката чанта. — Думите ѝ прозвучаха като извинение и като предложение за мир. Дъг прие и двете, без да се колебае.

— Искаш ли да се качиш обратно в самолета и да излезеш отново? — предложи той. — Нещо като втори дубъл?

— Мислех, че ще е по-добре, ако се върнем от момента, в който трябваше първо да те поздравя — засмя се тя.

— Добре — кимна Дъг. — Все едно, че сме точно в този момент.

Последва кратко мълчание. Ейми знаеше, че трябва да започне първа. Припомни си действията дотук. Добре. Ето, сега слиза от самолета, забелязва Дъг и тръгва към него. Сега са един срещу друг и той очаква тя да проговори. „Чист въздух, забавления и приятелство“ — беше й обещал той. „Като в доброто старо време“ — бе отбелязала тя. „Нещо такова“ — беше отговорът му.

Ейми поизглади с ръка полата и прочисти гърлото си.

— Здравей, Дъг — каза тя.

— Здравей, Ейми — отговори й той.

— Радвам се да те видя отново! — тя навлажни устни с език. —

М-м-м, сериозно.

Дъг повдигна вежди и тя забеляза насмешка в очите му.

— И аз се радвам да те видя отново.

Ейми се приближи, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата. Кожата му беше гладка, доказателство, че той се беше бръснал съвсем скоро.

— Благодаря ти, че дойде да ме посрещнеш — измърмори тя.

Внезапната целувка и приятните думи изненадаха Дъг и той не се опита да го скрие.

— Въпреки че можеше да се справиш и сама?

— Най-вече заради това!

— Какво всъщност носиш в куфара? — попита я той след около десет минути, докато си проправяше път през паркинга на летището. — Да не би тухли?

— Предупредих те, че тежи — напомни му тя и намести ръчната си чанта върху рамото. Имаше чувството, че каишката ѝ е оставила белег върху кожата.

— Да, вярно. Добре, де. Не са тухли. Чакай да позная. Книжа от службата, нали?

Ейми го стрелна с поглед. Стори ѝ се, че Дъг става язвителен.

— Да не би да искаш да кажеш, че си дошъл тук ей така, без багаж? — попита го тя.

— Да, точно това исках да ти кажа — куфарът удари Дъг по глезена и той изохка.

— О, така ли? — учуди се Ейми.

— Да — каза Дъг и се обърна, — но щях да те излъжа. Истината е, че и аз съм довякъл един тон книжа — той тръшна куфара на земята и посочи с пръст надясно. — Това е.

Ейми се опита да му отговори нещо за книгата, но това, което видя, напълно я лиши от тази възможност. Стояха пред червен кабриолет, който бе напуснал конвейерите в Детройт преди минимум двадесет години.

— Но, какво... Какво е това? — попита Ейми и ръчната ѝ чанта тупна на асфалта.

Дъг се засмя и погали лъскавата червена ламарина.

— Класически модел. Заех я от Сенди — обясни той накратко.

— Сенди ли? Племенникът ти Сенди?

Александър, или както го наричаха Сенди, беше най-големият син на най-големия брат на Дъг. Последният път, когато Ейми бе видяла Сенди, той все още беше буен юноша с мутиращ глас. Същият Сенди сега беше достатъчно голям, за да има кола.

— Сенди навърши осемнадесет години миналия месец — каза Дъг. — Купи колата от някакъв търговец на стари автомобили, веднага след като изкара книжка преди две години. Оттогава досега поправяше кабриолета.

— Вече е на осемнадесет? — Ейми прехапа устни. — Просто да не повярваш!

— Съвсем сериозно — увери я Дъг. — И аз не мога да повярвам, че бебето, което съм повивал в пелени, сега е по-висок мъж и от мен. Е, нали знаеш какво казват хората: „Времето лети“.

— Да, така казват — съгласи се тя.

„И са прави, до известна степен“ — допълни наум. Времето наистина летеше. В нейния случай обаче, то летеше с рекордна бързина, независимо дали го искаше, или не. От години не се беше возила в кабриолет със смъкнат гюрук. Бе забравила колко е... забавно.

Пътуването от летището до къщата на баща ѝ беше дълго. Започна необещаващо. През цялото време Дъг не откъсваше поглед

от пътя. Ейми гледаше неопределено през прозореца. Чувстваше се притеснена, но затова сигурно бе виновен пристегнатия до край колан. И двамата не обелваха дума.

Лека-полека, топлината на слънцето и лекият полъх на вятъра ѝ повлияха по вълшебен начин. Загрижеността отстъпи място на спокойствието. След десетина минути Ейми се събу и опъна крака. Когато петите ѝ докоснаха плюшената настилка, тя размърда блажено пръстите си и въздъхна облекчено. Разпусна косата си, няколко кестеняви кичура се разпиляха, въздъхна отново, изпъна ръце и се облегна на седалката. Долният ръб на роклята ѝ се плъзна с няколко сантиметра нагоре и леко оголи бедрата. Тя кръстоса стройните си крака и се обърна към Дъг:

— Искаш ли малко музика? — попита неочаквано.

Въпреки че той все още не отклоняваше поглед от пътя, една лека гънка на устните му показваше, че не е съвсем безразличен към това, което ставаше от дясната му страна. Ейми забеляза, че в поведението му има промяна.

— Музика? — попита отново тя и затупа с крака по плюша.

— М-м-м... Да. Може. Виж в жабката. Трябва да има касети. Сенди каза, че на нас щели да ни харесат.

— Нас?

— Той ми даде колата, с която особено се гордее, само защото ще съм с теб — увери я Дъг.

— О!

Тя отвори жабката и от нея се изсипаха десетина касети. Прегледа заглавията. Имената на групите на първите пет ѝ бяха смътно познати. Шестата касета обаче бе по-различна. Ейми се усмихна.

— Какво? — попита я Дъг.

— „Голдън Олдиз“ — съобщи кратко тя.

Беше се свечерило, когато пристигнаха.

— Надявам се, че Гардинърови са се погрижили за всичко — промърмори Ейми, докато отключваше външната врата на родния си дом.

Бил и Нанси Гардинър се грижеха за къщата, когато баща ѝ отиваше във Флорида. Още преди две седмици Ейми ги бе предупредила за пристигането си.

— Не се безпокой — Дъг свали очилата си. — Всичко е наред. Телефонът е включен, дори и хладилникът е пълен. Проверих.

— Моля? — Ейми го погледна с недоумение.

— Ти ми каза по телефона, че ще помолиш Гардинърови да приготвят къщата, помниш ли? Аз се отбих, за да проверя дали всичко е наред.

Ейми отвори вратата.

— Но... — все още недоумяваше тя.

— Влязох през гаража — обясни той, като предчувстваше въпроса ѝ.

— О, добре. Благодаря ти.

— Няма защо.

За няколко секунди внесоха багажа и Ейми запали лампата. Огледа се. Въздухът беше застоен. Освен това, че дебелите зелени стени на антрето сега бяха облепени с тапети на бежови и сини ивици, всичко останало си беше съвсем същото. Тя забеляза, че Дъг вдигна куфара ѝ и бързо каза:

— О, не! Не трябва да...

— Но аз искам, Ейми! — усмихна се той. Тя посочи дъното на антрето и попита:

— Искаш да влачиш „тухлите“ по тези стълби?

Дъг се засмя и пригладя с ръка косата си. Движението изпъна тениската, която очерта мускулестите му гърди.

— Не съвсем — призна весело той. — Но ми се струва, че това е единственият начин да видя спалнята ти.

— Какво? — премигна с очи Ейми.

— Спалнята ти. Никога не съм я виждал.

— Разбира се, че си.

— Не. Не съм.

— Но, Дъг, та ние се познавахме от четвърти клас...

— Помисли, Ейми — прекъсна я той. — Домашните поръчки на семейство Хилиърд. Спалнята беше забранено място за мен. Дори когато дойдохме да ти съберем багажа, след като се оженихме, баща ти беше натрупал всичко в коридора и ни чакаше.

Тя се намръщи. Истина бе, че баща ѝ имаше особено чувство за собственост и винаги беше строг към нея. Но все пак трябва да е имало поне един случай, когато Дъг...

— Повярвай ми — убеждаваше я той. — Ако на истина бях видял спалнята ти, нямаше да губя време да си я представям.

— Ти си мислил за спалнята ми?

— Между другото — гласът му бе сух, а сините очи — съвсем искрени. — Моля те!

— Ще се разочароваш.

— Ще рискувам — дяволито ѝ смигна той.

— Чакай малко!

— Ейми...

— Не! Не! Чакай малко!

Двамата стояха пред вратата на спалнята ѝ. Докато изкачваха стълбите, нещо я притесняваше. Изведнъж разбра какво.

— Ти каза, че сутринта си идвал, за да провериш дали всичко е наред — напомни тя на бившия си съпруг. — Защо тогава не разгледа спалнята ми?

Дъг остави куфара и погледна Ейми в очите. Изражението на лицето му я накара да изпита странно чувство.

— Мислех да го направя — призна той накрая, — но не можах. Зная, че държиш на личните си вещи. Освен това щях да се чувствам като надзъртащ котарак.

— Разбирам...

Скрупулите му не я учудиха. Винаги бе имал чувство за чест и лично достойнство. Все пак ѝ се стори странно.

— Няма да се чувстваш като надзъртащ котарак, ако аз ти я покажа, така ли?

Той се усмихна, за да ѝ подсказже, че е усетил забележката, но че е сдържан достатъчно, за да не остроумничи за нейна сметка.

— Не — отвърна той. — Ще се чувствам като турист.

— Да ти поискам ли такса за вход?

— Хей, ще ти дам двадесет и пет цента, ако реша, че спалнята си заслужава!

— Двадесет и пет цента?!

— Може и повече. Просто ме пусни да вляза.

— Добре. Щом настояваш — с тези думи тя отвори вратата и въведе бившия си съпруг в стаята. Не можеше да предвиди какво точно очаква да види той.

Спалнята беше голяма и просторна, цялата в бяло и синьо. Бащата на Ейми ѝ беше позволил да я промени по свой вкус за шестнадесетия ѝ рожден ден. Типична стая на момиче — с дантелени възглавнички на леглото и дивана. Още от малка беше научена на прибраност и самодисциплина и не обичаше натруфеността.

Тя седна на ръба на леглото и погледна Дъг, който стоеше с гръб към нея по средата на стаята и оглеждаше всичко. Ейми не виждаше реакциите му и това малко я безпокоеше. Боеше се, че обстановката може да разпали мъжествеността му. Сърцето ѝ заби ускорено. Това продължи около минута.

— Е? — попита тя накрая, като прибираше назад разрошената си коса.

Дъг се повдигна на пета и се обърна кръгом, огледа я от главата до петите, като че се опитваше да съпостави жената Ейми с момичето, живяло в тази стая.

— Много е... — той спря и сви устни. — Много е непорочно.

Ейми усети, че се изчервява, но не отмести поглед.

— Докато живях тук, си бях непорочна.

— М-м-м — Дъг обмисли казаното от нея. Отново се огледа и погледна към Ейми. — Всъщност... — започна той. Пауза. Отново сви устни. — Това ме подсеща за онези гащички на сини цветчета, които носеше в седми клас.

Ейми се изчерви, пулсът ѝ се ускори още повече.

— Сини? Защо си... — заекна тя и скочи от леглото. — Не си виждал гащите ми в седми клас, Дъглас Максвел Браун! — не ѝ се щеше да си спомня кога точно ги бе видял за първи път.

— Искаш да кажеш, че не си спомняш прекрасния пролетен ден, когато ти и Триша Пауъл седяхте на последния ред на състезанието в училище и изведнъж разбрахте, че Джими Бъргстръм, Кен и аз ви наблюдаваме отдолу?

Ейми си спомни случката.

— Гледал си под роклята ми? — задъха се тя.

Дъг мушна палци под колана си и кимна невъзмутимо.

— И Кен и Джими?

— Всъщност Джими се интересуваше повече от Триша — каза той, без да трепне. — А Кен си беше изгубил очилата и не можеше да

види кой знае какво, което бе добре за него, защото в противен случай щях да го цапардосам.

— Щял си да го какво?

— Щях да го ударя — натърти Дъг. — Дори в седми клас чувствах, че само аз мога да се интересувам от гащичките ти.

Ейми го гледаше мълчаливо. Доколкото познаваше психиката на младия и възрастния мъж, тя разбираше добре, че Дъг говори истината. Тя бавно седна отново на леглото.

— Не се сърдиш, нали? — попита Дъг.

— Да се сърдя? И защо? Затова, че си призна какво си правил?

— Имаш нещо предвид ли?

Ейми неспокойно се размърда. Този разговор ѝ ставаше неприятен.

— Дъг...

— Казах го като комплимент — прекъсна я той.

Тя премигна. Внезапната смяна на темата я обърка.

— Кое?

— Това, което казах за стаята, ти. Беше комплимент.

— О! Много особен разговор.

— Много странна ситуация — отбеляза тихо той.

Тази промяна на тона я стъписа. Искаше да каже, че той бе създал тази „ситуация“ с определението си за стаята, но Дъг я изпревари.

— Знаеш ли, има и нещо друго, за което ме подсеца спалнята ти. Спомних си нощите, през които пяхте заедно с Триша и Кати Линд.

— Пижамените партита — вяло се усмихна тя и погледна сериозно бившия си съпруг. — Ако кажеш, че с Кен и Джими сте ни шпионирали, сериозно ще загазиш — предупреди го тя.

— Мислехме за това. Но Джими се боеше от високото, аз от баща ти, а пък Кен си беше голям пъзльо. Всъщност как протичаха тези събирания? Искам да кажа... За какво си говорехте?

— Никога няма да ти кажа! — Ейми вирна глава.

— Е, хайде де — подкани я Дъг. Тя поклати глава отрицателно.

— Моля те!

— Това, което се говори на пижамените партита, не трябва да се разпространява — отсеке Ейми.

— Поне подскажи!

— Не!

— Ейми!

— Ти никога не си ми казвал какво сте си говорили с момчетата на глупавите излети, нали?

— Но това е по-различно!

— А, така ли?

— За разни неща — Дъг изглеждаше обиден. — За какво мислиш, че сме си говорили? Момчешки истории...

— Добре. Това пък, което обсъждахме с Триша и Кати, бяха женски работи.

— Значи око за око и зъб за зъб?

— Око — за две, зъб — за чене!

— Ти ми кажи и аз ще ти кажа — не отстъпваше той.

— Само ако ти започнеш пръв!

— Трудна сделка, мадам.

— Такава ми е работата — усмихна се тя.

— Наистина ли искаш да узнаеш?

— Абсолютно.

— Добре, добре. Говорехме си за спорт. Много. За училище — от време на време. И, разбира се, за секс — подсмихна се лукаво. — Спомням си, че обсъждахме големината на... „очите“ на Дафни Трот — той посочи гърдите си.

— Дъг! — Ейми грабна една от възглавниците и я запокити към него.

— Хей! — Дъг отби ловко удара. — Попита ме и аз ти отговорих. Твой ред е.

Ейми се намръщи.

— Хайде, Ейми — подкани я той. — Сключихме сделка.

Тя седна в леглото и отпусна ръце в скута си.

— Добре — въздъхна. — Говорехме си много за гримове и дрехи, за училище и за... момчета.

— Охо!

— Може да сме обсъждали и Дафни Трот — призна тя, замълча за малко и добави ехидно: — Трот нямаше надарени форми. Поне тогава.

— Да, знам — отвърна самодоволно Дъг.

— Знаеш?

Дъг вдигна възглавницата, като че искаше да се защити от въпроса.

— Така говореха — побърза да уточни той.

Ейми го изгледа внимателно, изсумтя и отмести поглед. Преиграваше, разбира се. Използваше артистичните си умения от доброто старо време, когато всичко беше много по-лесно. И въпреки това, някакво чувство я измъчваше. Усецане, колкото неоснователно, толкова и неприятно. Нямахте причина, нямахте право да завижда, но наистина завиждаше. И не само на бюста на Дафни Трот.

С уверени крачки Дъг се приближи към Ейми, поколеба се малко и седна до нея.

— Хей! — каза той и я побутна леко с лакът. — Кълна се, че нямам никаква представа какво имаше или нямахте Дафни в сутиена си. А и да си призная, никога не ме е интересувало.

Близостта му я смуцаваше. Усецаше топлината и свежия мирис на тялото му. Преглътна буцата, която беше заседнала в гърлото ѝ.

— Ейми? — гласът му прозвуча меко. Тя бавно се обърна.

— Явно си прекарал доста време в съзерцание на природните дарби на Дафни. Особено за момче, което изобщо не го е било грижа — забеляза язвително.

Той я гледаше. Лицето му беше леко набръчкано, а устните свити в права линия. Погледът му бе бистър и проникателен. Ейми виждаше в него напирани въпроси. Може би дори — отговори. Паническа тръпка премина през тялото ѝ. Неочаквано Дъг проговори:

— Всъщност — рече той сухо — не изпуснах гледката, защото в осми клас носът ми достигаше до бюста на Дафни.

Ейми успя да се засмее, макар и насила.

— Разбирам какво искаш да кажеш — кимна тя.

— Почти винаги разбираш.

Последва тишина. Тишина, изпълнена с очакване и напрежение. Ейми си играеше с кичур от разчорлената си коса. Леко се наведе на една страна и бедрото ѝ се допря до крака на Дъг. Тя почувства, че той е напрегнат и чу тежкото му дишане. Синьо-зелените очи срещнаха сините. Ейми сви устни, мускулите ѝ се стегнаха за миг и след това се отпуснаха. Възбудата се усили. Изведнъж почувства болка в гърдите, зърната им болезнено се втвърдиха. Сърцето ѝ бясно биеше.

— Ейми? — Дъг прокара косата ѝ зад ушите и погали с длани лицето ѝ.

Нежният допир на пръстите му я накара да изтръпне. Не знаеше откъде намери сили да му откаже.

Поклати отрицателно глава. Наистина не искаше...

ШЕСТА ГЛАВА

— Е, не беше толкова лошо — отбеляза Дъг малко преди обяд на следващия ден. — Нали?

— Не очаквах да бъде лошо.

— Но не го изключваше.

— Вярно.

— Беше те страх да не излезе неудобно — каза той.

— Постави се на мое място. Нямахте ли и ти да се чувстваш така?

— Казах ти: това, че сме разделени, не е проблем.

— Каза ми, но не ти вярвам. Всъщност има още нещо.

— Какво? — попита той.

— Ти си знаеш.

— Не! Аз... О, Господи! — Дъг се засмя. — Само не ми казвай, че след всичките тези години все още ти е неудобно!

— Никак не е смешно!

— Напротив, смешно е. Казвам ти го за стотен път. Майка ми те смята за „добро“ момиче. Само дето мисли, че си използвала женски хитрости, за да съблазниш невинното й синеоко момче.

— Защо ти... — за миг й се прииска да ритне по кокалчето бившия си съпруг, но се въздържа, защото той шофираше и никак не й се щеше да причини катастрофа.

Дъг спря колата. Трябваше да върне кабриолета на Сенди и сега бе паркирал зад собственото си, купено преди шест месеца БМВ, което беше докарал от Манхатън.

— Не мога да повярвам, че още ти е неудобно от това, че майка ми звънна в общежитието и ти вдигна слушалката — каза той, като клатеше глава.

— Беше ужасно неудобно! Бе в седем часа сутринта в неделя и въпреки че бях сънена, тя позна гласа ми веднага.

— Наистина ли мислиш, че е сметнала за неприлично това, че ти беше с мен, за да се подготвим заедно за изпитите?

Споменът за един от най-неприятните моменти в живота ѝ я накара да се изчерви. Никога не се беше срамувала от факта, че с Дъг бяха любовници още преди да сключат брак, но едва ли майка му разсъждаваше по този начин. Ейми имаше проблеми с баща си по този въпрос.

— Ейми?

— Добре, добре. Признавам, че обяснението не беше задоволително.

Дъг извърна поглед към Ейми. Тя се бе намръщила и бузите ѝ бяха леко зачервени. Протегна се и я погали по лицето с opakото на ръката си.

— Хей! Всичко е наред, Ейми. В края на краищата, майка ми знаеше много добре как стоят нещата между мен и теб, дори преди обаждането ѝ в общежитието. Спомняш ли си огромната чанта с пране, която бях довякъл у дома през коледната ваканция в първи курс?

— Е, не всичко в нея беше мое — въздъхна смутено тя.

— Точно така — потвърди той сухо. — Разбира се, майка ми можеше да предположи, че съм придобил ексцентричен вкус към облеклото си през първия семестър в колежа, но на някои от дрехите бяха избродирани инициалите „Е. Х.“ и те не можеха да се сбъркат.

— Тя... Тя каза ли ти нещо?

— Не, обаче няколко дни след Коледа баща ми ме повика на мъжки разговор. Нямах представа за какво иска да говорим. В един момент той измъкна отнякъде кафявата чанта с твоите изпрани дрешки. Бях толкова шокиран, че не можах да промълвя и дума, което всъщност беше добре. Всичко се уреди. Един Господ знае какво трябваше да кажа тогава!

— Нещо толкова лошо, колкото и това, че учим заедно за изпитите? — предположи Ейми.

— По-лошо. Много по-лошо.

— Откакто сме разведени, за пръв път се видях с майка ти днес — каза тя, вторачена в ръцете си.

— Знам.

— Не очаквах да бъде толкова мила с мен.

Разговорът с Бет Браун наистина бе протекъл учудващо добре. Въпреки че майката на Дъг подбираше думите си по-предпазливо от

едно време, общо взето, се държа приятелски с нея. На няколко пъти госпожа Браун бе погледнала под око бившата съпруга на сина си, но на Ейми това любопитство ѝ се стори оправдано.

— Тя не те обвинява за развода — каза Дъг. — Просто ѝ стана много мъчно, когато се разделихме. На баща ми също. И двамата те харесват, обаче много добре разбират, че такива неща са нормални и че с времето хората се променят.

Той малко се безпокоеше от тази утринна визита. Родителите му знаеха за прекарания лек инфаркт и осъзнаваха, че той няма как да не се отрази върху живота на сина им. Знаеха също, че Дъг още не е казал на Ейми за него, както и за намеренията си да остави компанията „Алън, Чандлър, Мърчънд енд Лий“ и да се присъедини към бизнеса на баща си.

Подкрепяха идеята бившата им снаха да прекара отпуската си в родния им град, защото това би означавало стъпка към сближаване между сина им и нея. Майката обаче никак не одобряваше тактиката на Дъг. Въпреки това беше обещала да мълчи и наистина изпълни обещанието си. С учудваща находчивост бе избягвала всички опасни теми, които биха могли да породят съмнения у Ейми.

Ейми преплете пръсти. Думите на Дъг за родителите му бяха окуражаващи, но не дотам, че да я успокоят напълно. Тя въздъхна тежко.

— Какво има? — попита Дъг.

— Нищо.

— Тази въздишка значи нещо. Хайде, Ейми.

Тя се поколеба за миг, за да събере сили и да изрече истинската причина за притеснението си пред Бет Браун.

— Родителите ти сигурно мислят, че моето пребиваване тук е странно.

— Може би — рече Дъг предпазливо. — Но те добре разбират как стоят нещата между нас.

— И как стоят?

— Все още сме приятели, нали?

Последва пауза.

Ейми се повдигна и отупа с ръка сиво-кафявите си памучни панталони. Предусещаше какво трябва да каже в следващия момент. Беше неизбежно. Понечи да отвори уста...

— За вчера... — започнаха двамата едновременно.

— Извинявай, не исках да... — пак заедно изговориха те.

— Стерео сме — отбеляза Дъг. — Моля, първо дамите.

— Не, не! Ти пръв.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Добре тогава. Но запомни, че само заради желанието ти започвам пръв и пренебрегвам златното правило: „Първо дамите“!

Той замълча, за да събере мислите си и да подбере точните думи. Пръстите му се вкопчиха здраво в кормилото.

— Не трябваше да постъпвам с теб по този начин — започна той.

— Не го бях планирал, с изключение на онова за гащичките на цветчета. Не исках да влизам в спалнята ти, за да извлека дивидент. Просто така се случи. Повярвай ми, Ейми.

— Вярвам ти — отвърна тя тихо, като си спомняше за случката в хотела в Ню Йорк.

— Благодаря.

— Няма защо.

„Всъщност това не е всичко“ — мислеше си Дъг. Уханието на парфюма ѝ, гъделичкащ ноздрите му. Блясъкът на очите ѝ, който извикваше в съзнанието безбройните превръщания на смеха в любов.

Разстоянието между тях сега беше няколко сантиметра. Ейми седеше толкова близо до него и на леглото в спалнята. И се бе приближила несъзнателно още повече до него. Изглеждаше уязвима и той копнееше да я докосне. Искаше му се едновременно да я успокоява и гали, да ѝ признае, че има нужда от нея, както и тя от него...

— Дъг? — колебливият глас на Ейми прекъсна мислите му.

Той се стегна. Изживяването от предишния ден напълно бе отвлякло вниманието му от пътя. За щастие, нямаше много завои и движението беше сравнително спокойно.

— О, извинявай, Ейми — стресна се той. Погледна към нея и отново се съсредоточи върху пътя. — Аз... си мислех.

Явната му разсеяност я учуди. За него не беше типично да се отвлича така.

— Добре ли си? — попита тя, като наблюдаваше профила му. Видя как той стиска зъби.

— Да — отговори ѝ усети, че дланите му се потят. Памучните панталони го стягаха. — Добре съм.

— Не ми се сърдиш, нали?

— За какво?

— Че снощи ти отказах.

— Разбира се, не ти се сърдя! Е, не се зарадвах, когато ми отказа, но така е по-добре. И аз ти обещах да не се обвързваме. Наистина го мислех.

Да, беше ѝ обещал. Това бе истината, но дълбоко в себе си знаеше, че я лъже.

Искаше да се обвърже, и то още, когато ѝ предложи да прекара отпуската си с него. Щеше му се двамата отново да заживеят заедно. Кой знае защо се бе надявал, че това няма да го задушава и да гризе съвестта му по-късно.

Ейми мълчеше. Опитваше да се пребори с изпълващия я емоционален хаос. И на нея ѝ бе напрегнато, когато каза „не“ предния ден.

Нуждаеше се от Дъг. Искаше той да я прегърне и двамата да се слепят в едно. И все пак мисълта, че може да зависи от някого, било то и от Дъг, я плашеше. Беше спечелила любовта му със силата на характера и с увереността си в самата нея. Не искаше сега да бъде слаба и да моли за обич.

— Не зная какво всъщност правя тук — опита да се засмее тя.

— Трябва ти малко време, скъпа — посъветва я той, — и ще разбереш.

— Е? — попита Дъг след около четиридесет минути.

Двамата се намираха в кухнята на новия му дом и той току-що я бе развел да го разгледа.

— Ами...

От тавана се чу глух звук. Ейми погледна нагоре в очакване на падащи парчета мазилка. За щастие всичко беше наред, с изключение на покрития с паяжина абажур точно над главата ѝ.

— Сигурно човекът, който поправя покрива, се е върнал от обедна почивка — равнодушно отбеляза Дъг, бръкна в джобовете на панталоните си и погледна към Ейми.

— Жалко, че тече — каза тя.

— Да. Съсипа тапетите в коридора на втория етаж.

— Харесваш тапетите? — учуди се тя.

Не можеше да проумее как някой може да избере тапет в пурпурно, примесено с бледомораво и зелено и то за коридора на втория етаж. Не беше от липса на вкус обаче.

— Виждал съм и по-лоши — повдигна рамене Дъг. — Разведох те из къщата. Какво мислиш?

— Ами...

— Представи си къщата без грапавата мазилка. Ще я махна.

— О, чудесно! — възкликна Ейми одобрително. Мазилката наистина приличаше на кожа на носорог.

— Е?

— Е, не е това, което очаквах.

— Което значи?

— Някак си е твърде голяма — обясни тя.

И действително, къщата беше много по-голяма, отколкото си я бе представяла. Имаше шест стаи и две веранди повече от необходимото.

— Ти я описа като място за почивка. А майка ти я нарече вила — рече Ейми.

— Вила в кавички. Викторианска „вила“.

— Това е нещо друго, Дъг. Викторианска? Мислех, че си привърженик на архитектурата от Баухауската школа. Малко или много.

— Уча се да съм гъвкав — отвърна той спокойно, кръстоса ръце и се облегна на един облицован с плочки тезгях.

— Гъвкав ли? — изненада се Ейми, като не можеше да разбере какво иска да й каже.

Огледа кухнята още веднъж. Забеляза, че добре изработеният корниз и дървените шкафчета се нуждаят от боядисване. Едната от стените беше в плачевно състояние. И все пак имаше нещо...

Отначало Ейми не хареса къщата. Грозотата на мазилката я бе шокирала толкова, че едва можеше да проговори, камо ли да скалъпи някоя прилична лъжа за това колко е хубава. Дори когато Дъг я въведе вътре, впечатленията ѝ не се промениха. Или поне не в началото. Лека-полека тя откри възможности за подобрение на интериора.

Изведнъж почувства странна възбуда. Да, в къщата имаше нещо странно... Нещо, което ѝ допаднаше, без да може да го определи.

— Не ти харесва, нали?

— Не съм казала такова нещо.

— Всъщност ти не каза почти нищо — повдигна вежди той.

— За Бога, дай ми възможност!

Не можеше да проумее защо Дъг толкова се интересува от мнението ѝ за новата му къща. Тъкмо се канеше да го попита, когато той я изпревари.

— Струва ти се, че ще се разпадне, нали?

— Не бих казала, но все пак...

— Занемарена и разнебитена е, нали? — продължи Дъг.

— Ами...

— Да ти кажа честно, и аз помислих същото, когато я видях за пръв път.

— Наистина ли? — учуди се тя.

— Да, наистина. След това обаче я огледах добре. Основите са много здрави. Е, има някои недостатъци и естествено се нуждае от голям ремонт. Струва си, Ейми. Знам, че си струва. Само е нужно достатъчно време и търпение — гледаше я право в очите. Погледът му излъчваше решителност. Тази решителност и убедителният му тон я омаяха.

— Достатъчно време и какво? — попита с дрезгав глас Ейми.

Блясъкът в погледа му изчезна и той отвърна леко язвително:

— С достатъчно време и търпение всичко може да се оправи — усмихна се и добави: — Искаш ли да ми помогнеш?

— О-о-о-х! — извика Ейми, захвърли пилона и чука и хвана пулсиращия си палец.

След миг на вратата на всекидневната се появи Дъг.

— Какво стана? — попита той разтревожено. Беше облечен в стари джинси и избеляла работна риза, която дори не бе закопчал.

— Какво мислиш, че е станало? — озъби се тя. — Ударих проклетия си палец с проклетия чук, докато се опитвах да извадя един проклет пирон от дъската, така че този проклет под да бъде готов за проклетата машина за циклене!

— Брей, каква проклета беля! — отвърна Дъг и клекна до нея. — Дай да видя — нареди той.

След кратко колебание, тя протегна лявата си ръка. Дъг огледа палеца и започна съвсем леко да го масажира. Ейми прехапа устни. Ловките му пръсти ѝ причиняваха болка, но и удоволствие.

За Ейми последната седмица беше най-хубавата и същевременно най-странната в живота ѝ. Бе я прекарала рамо до рамо с бившия си съпруг в ремонт на „новата“ му къща.

В повечето случаи работата беше изтощителна, но и удовлетворяваща. Въпреки че бяха далеч от завършването ѝ, Ейми вече виждаше реалния ефект от уверението на Дъг, че са необходими време и търпение.

Колкото до отношенията между тях... Е, все още не беше сигурна какво всъщност става.

През деня бяха непрекъснато заедно, но през нощта спяха на различни места. Тя се връщаше в къщата на баща си и се заравяше в книжата, които бе донесла от Лос Анжелис.

Дъг оставаше и работеше по документи, които беше донесъл.

Макар между двамата да имаше словесни престрелки и язвителни забележки, ситуацията от спалнята не се повтори. Ейми не се съмняваше, че Дъг желае да спи с нея.

Усещаше го по погледа му, когато не знаеше, че го наблюдава, чувстваше го по допира на ръцете им, когато двамата вършеха една и съща работа. Дали бившият ѝ съпруг щеше да отиде по-далеч...

Тя също искаше да спи с него. В някои моменти, провокирана на пръв поглед от незначителни неща, като например падането на косата му по врата, Ейми така се разпалваше, че от страх да не се издаде, не смееше да проговори и дори да помръдне. Дали и тя щеше да отиде по-далеч...

Не знаеше дали тези ограничения бяха работа на Дъг, дали — нейни, или и на двамата. Донякъде негодуваше срещу това, което ставаше, донякъде бе удовлетворена от развитието на нещата. Не се оставяше на течението им, но и не правеше кой знае какво, за да предизвика желаните събития. Осъзнаваше, че тази нетипична за нея пасивност е всъщност опит да се предпази.

Имаше моменти, когато желанието ѝ да се довери на Дъг беше много, много силно. Но какво щеше да му каже? Как можеше да признае, че уж прекрасната ѝ работа всъщност е изтощителна и безсмислена? Че работата, за която се бе борила толкова упорито, сега

вече не значеше кой знае колко за нея? И накрая — как щеше да му обясни, че осъзнава грешките си, но не знае кога, къде, защо и как да започне всичко отначало? Беше съвсем обърквана и несигурна.

— Ейми? — гласът на Дъг я стресна.

— Моля? — отвърна тя, отмести поглед към него и отново се загледа в палеца си. Дъг все още го държеше и Ейми се опита да отгатне колко дълго е била заета с мислите си. — Извинявай, не чух въпроса ти.

— Попитах дали тук те боли — той размърда пръста ѝ.

— Не — потръпна тя.

— Аха! — скептично възкликна Дъг и цъкна с език.

— Само ако ми споменеш нещо за резачки и ампутации, ще съжаляваш!

— Е, нещата няма да стигнат чак дотам — той се усмихна и, преди Ейми да разбере какво става, целуна връхчето на палеца ѝ.

— Дъг!

— Бих могъл и да го посмуча — предложи той с похотлива усмивка.

— Дъг! — без да се замисля, тя изтръгна ръката си и направи опит да го удари. Нараненият ѝ палец срещна гърдите му. — О-о-о-х! — изпищя тя.

Ударът на Ейми не даде никакъв резултат, но Дъг така се засмя, че изгуби равновесие и се катурна назад. Това го накара да се засмее още по-силно.

Въпреки посегателството върху палеца и достойнството ѝ, Ейми също се разсмя.

— Спри! — нареди тя, като се бореше да запази самообладание. — Никак не е смешно!

— Напротив, смешно е!

— Не, не е!

— Тогава защо се смееш?

— За-защото — смехът ѝ се усили, — защото така пръстът не ме боли.

Ейми не можеше да определи колко време двамата прекараха проснати на пода, превиващи се от смях. Това нямаше значение. Беше страхотно разтоварване.

Постепенно смехът им утихна. Ейми с мъка успя да седне, смехът ѝ отстъпи място на цяла поредица хълцукания. Като се подхилваше, Дъг също се надигна.

— Какво носиш под тази широка риза? — попита Ейми. — Броня ли?

Дъг направи гримаса в знак, че оценява комплимента.

— Не, отдолу съм аз. Искаш ли да видиш? — с тези думи понечи да се съблече.

— Не! — възпротиви се Ейми.

— Не е нужно да викаш. И не трябваше да ме удряш — погледна я с укор.

— Така ли? Това, което каза за палеца ми, беше отвратително.

— Отвратително ли? Искях да ти посмуча палеца, за да не те боли, а това е великодушно предложение.

— Дъг!

— Точно така си беше — настоя той и се намръщи. — Какви са тези червено-зелени петна под ноктите ти?

Ейми погледна ръцете си и смръщи вежди:

— От тапетите в коридора на втория етаж.

— Та ние свършихме с тях преди два дни!

Тя погледна с огромно съжаление съсипания си маникюр.

— Мисля, че петната ще се задържат.

— Ами тогава ти дължа маникюр.

— Дължиш ми много повече, Дъг! Дали случайно не познаваш добър адвокат? Мисля да заведа дело.

Дъг разтърси глава. Косата му беше пълна с прах.

— Адвокат ли? — учуди се той. — Нали аз съм адвокат?

На лицето му бе изписано такова недоумение, че тя се разсмя.

— Ти си този, срещу когото ще предявя обвинение.

— И какво съм направил? Хей, смученето на женски палец все още не се преследва от закона в тази държава.

— Не става дума за палеца. Ти ме накара да дойда тук под фалшив претекст!

При тези думи Дъг настръхна, но бързо се овладя.

— Какво те накара да кажеш това, Ейми?

Тя се опитваше да разбере напрегнатото изражение на лицето му. Като че ли Дъг го беше страх от отговора ѝ. Дали беше страх? Но

защо?

— Ейми? — странното изражение беше изчезнало.

Като че изобщо не беше се появявало. Сигурно изобщо го е нямало. Може би пък тя самата пренасяше неспокойните си чувства върху него? Или просто си бе въобразила изопнатите му черти и стиснатите устни преди малко?

— Ейми?

Тя тръсна глава, за да прогони мислите си.

— Когато ми предложи да дойда тук, ти спомена чист въздух, приятно прекарано време и приятелство. Не спомена нито дума за физическа работа.

— Аха! — Дъг въздъхна облекчено и се усмихна дяволито. — Е, не съм настоявал за това!

— Хей! — възкликна той късно следобед на следващия ден.

Двамата се намираха в местния магазин за кухненски прибори и спореха за цвета им.

— Какво „хей“? — попита Ейми и извърна поглед към мострата, която ѝ подаваше Дъг. Цветът бе отровно червен. — О, Дъг! Отвратително е!

— Ти нямаше ли такъв цвят червило?

— Не, разбира се — възпротиви се тя и погледна отново към мострата.

— Не си ли спомняш?

— А-а-а...

— Беше от ония със специфичен вкус. Имаше вкус на... М-м-м!
— Дъг облиза устните си. — Като на евтин изкуствен сок от грейпфрут!

— Дъг!

— Започна да си го слагаш, когато си купи първия чифт чорапи от материя, подобна на рибарска мрежа.

Ейми го погледна изпитателно.

— Като адвокат сигурно знаеш, че напомнянето на жена за гардероба ѝ като момиче я оправдава да извърши убийство и това е прието на много места, нали?

— Искях да кажа, че чорапите бяха... шик — заоправдава се той.

— Е, добре — рязко отвърна Ейми. — Бяха толкова шик, колкото и якето, което ти носеше.

Дъг се хвана за сърцето.

— Жестоко, Ейми. Много жестоко от твоя страна.

— Даже си мисля, че е твърде възможно да те има и на снимка в албума на тавана на татковата къща — продължи тя самоуверено. — А може да те има и с моряшките панталони. Спомняш ли си ги? Онези, които носеше, когато косата ти беше по-дълга от моята.

— Ако го кажеш на някого, ще те съдя за клевета! Или пък ще намеря твоя снимка, на която си с бели изкуствени ботуши и ще я изпратя в „Уолстрийт Джърнъл“.

Ейми отстъпи. Трябваше да признае неудачите по облеклото си в миналото. Но всичко опираше до възпитание на добрия вкус. Обърна се отново към цветните мостри и погледът ѝ се спря на едно нежнорозово. Измъкна мострата от рафта и му я подаде.

— И такава червило имах — отбеляза тя.

— Спомням си. С вкус на дъвка.

Последва кратко мълчание.

Дъг бавно повдигна ръка и очерта устните ѝ със задебелия си палец. Бяха влажни и гладки. Тя прошепна името на бившия си съпруг. Топлият ѝ дъх погали като пеперуда ръката му.

— Може и да ти прозвучи странно — каза Дъг, — но колкото повече остарявам, толкова повече предпочитам естествения аромат на нещата.

Дванадесет дни поред Дъг ставаше сутрин с твърдото решение, че трябва да каже истината на Ейми. Цялата истина. И дванадесет нощи поред той си лягаше с ясното съзнание, че не бе удържал на думата си.

„Не мога да ѝ го кажа просто така — мислеше си той, докато упорито изстъргваше някакво петно от кухненския под. — Не, не мога! Трябва да налучкам удобното време и място.“

На два-три метра от него Ейми се бе покатерила на подвижна стълба и чистеше шкафчетата. Той осъзнаваше добре, че не е прав, задето не ѝ казва истината. А това, че го отлагаше, бе само признак на страх.

Страхуваше се от последиците в случай, че продължава да мълчи, както и ако ѝ каже. Дали Ейми чувстваше неговото напрежение? Не беше сигурен. Усещаше погледите и въпросите, отразяващи се в очите ѝ, усещаше как тя интуитивно разбира много пъти, че е на ръба да ѝ каже нещо много важно. И все пак тя не искаше да насилва нещата. Беше го оставила сам да вземе решение.

Първите десет минути от срещата им в Манхатън тя беше направила всичко, само и само да открие истинската причина за изпратените ѝ рози. Колкото и неловка да беше словесната му защита, той беше извлякъл почти еротично удоволствие от размяната на остроумия с нея.

Дори бе малко разочарован, когато тя се отказа от разпита си. Сега разбираше мотивите ѝ. Ейми винаги избираше за какво точно да спори. Спомни си как ѝ се подиграваше, че винаги избира само сделки и спорове, в които е абсолютно сигурна, че ще успее.

С полууплашено, полуядосано изражение му бе обяснила, че именно в това се крие тайната на успехите ѝ. Просто никога не правеше нещо, с което би могла да се провали, никога не поемаше рискове.

Може би точно затова не искаше да ѝ каже истината. Знаеше много добре, че по този начин ще трябва да иска от бившата си съпруга да избира, да приеме това, което би изглеждало като голям риск.

Господ му беше свидетел, че ако преди инфаркта някой му бе казал, че ще направи това, което направи след него, едва ли щеше да му повярва.

За да разбере същността на живота си, трябваше да усети полъха на смъртта. Не искаше и Ейми да премине по този път. Вярваше, че „чистият въздух, добре прекараното време и приятелството“ ще я на карат да проумее, че задъханото, изпълнено с напрежение ежедневие не е единственият път в живота.

Надяваше се също, че нещата между тях ще са толкова добре, че няма да се наложи тя да избира и да има усещане, че поема големи рискове.

Не беше щастлива и Дъг го чувстваше с цялото си същество. Мислеше, че не е по негова вина, нито пък че той е единствената причина за състоянието ѝ. Но, по дяволите, Дъг знаеше, че е бил, сега е

и винаги ще бъде жизненоважна част от нейния живот, точно както и тя е била, е и винаги ще бъде жизненоважна част от неговия.

Почти беше успял да разруши бариерите, поставени от нея, ала при всеки нов опит се оттегляше. Защото това, което той желаше от нея, нямаше да има стойност, ако тя му го даде без желание.

Той се изпъна като котка и завъртя бавно главата си, за да раздвижи врата. Не усещаше краката си от коленете надолу. Съблече поизцапаната си тениска, захвърли я и се загледа в бившата си съпруга.

Повдигната на пръсти, тя най-старателно търкаше едно шкафче. Дъг наблюдаваше полюшването на малките ѝ твърди гърди под памучната риза. Бледо розовите ѝ къси панталонки бяха прилепнали плътно по бедрата. Той бавно се надигна и безшумно се приближи към нея.

— Харесвам панталонките ти.

Тя изненадано възкликна и изпусна гъбата.

— Дъг! — извика тя възмутено, като опитваше да се обърне. — Какво правиш? — Очите ѝ бяха наситено зелени.

— Любувам се на панталонките ти.

— На тези стари панталони?

— Защо ли жените не могат да приемат комплименти?

— Много добре знам как да приемам комплименти, обаче тези панталонки са на около осемнадесет години. Имам ги още от гимназията.

Дъг обгърна ханша ѝ. Усети как тялото ѝ потръпна при допира.

— Да, но аз съм първият, който заявява, че си израсла много добре в тях — каза той.

Ейми се изсмя и слезе едно стъпало по-ниско, така че да се изравни с него. Прехапа устни, вдигна ръка и го потупа по врата.

— Помниш ли, когато се гледахме очи в очи? — промълви тя. — Искам да кажа, когато бяхме еднакво високи?

— Когато бях изтърсакът на класа ли?

Спомни си времето, когато беше един от най-ниските в класа. Боже, колко много усилия му струваше да се изравни, че и да задмине съучениците си. Включително и тримата си братя. След инфаркта бе осъзнал, че дори след достигането на ръст от метър и осемдесет, подсъзнателно се беше стремил да задмине и „големите“ момчета.

— Ти просто порасна по-късно — успокой го Ейми и плъзна длан по рамото му. Почувства топлина и сила, които я заляха на вълни.
— Хората растат с различна бързина. Всичко зависи от генетиката и хормоните.

За генетиката не му пукаше особено, но хормоните бяха нещо, което не можеше да пренебрегне!

— Имам една идея — каза той и се изненада, че гласът му звучи спокойно.

— Каква?

— Хайде да свършим по-рано. Бих искал да те поканя на вечеря.

СЕДМА ГЛАВА

— Идеята ти беше чудесна — отбеляза Ейми и се намести удобно на стола. С едно движение оправи полата от оранжевия си тоалет.

— Прецених, че ще ти хареса.

Ейми отговори със съблазнителна усмивка. Няколко прекрасни минути съзерцава бившия си съпруг. Изглеждаше съвсем различен с класическа синя жилетка, тъмночервена копринена вратовръзка и сиви панталони. Видът му беше много по-различен от преди няколко часа. Внезапното му превъплъщение в самоуверен изискан мъж бе толкова възбуждащо, колкото и видът му с разголени гърди. Мъжът, който я бе поканил на вечеря, и който бе предизвикал сладка тръпка по тялото ѝ. Натискът на ръцете му около ханша ѝ, докато я държеше здраво на стълбата... Замъгленият му от насладата поглед, когато тя не устоя на изкушението и погали раменете му. Нежният шепот, докато я целуваше...

За да отклони мислите си, тя се огледа наоколо. Бяха настанени в по-голямата от залите за вечеря. Мебелировката бе в бяло, зелено и синьо. Имаше дансинг. Четирима музиканти вече бяха там и свиреха. Въпреки че беше сравнително рано, повечето от масите бяха заети. На тези, които все още бяха свободни, бе поставен дискретен надпис „Запазено“, както и вазичка със свежи цветя.

— Чудно ми е как можахме толкова бързо да намерим маса — отбеляза Ейми и с треперещи пръсти донагласи прическата си. Тази вечер беше решила да прибере косата си с гребенчета от слонова кост. — Мислех, че тук всичко е резервирано за седмици напред.

— Има си начини — отвърна Дъг. Бе забелязал треперещата ръка на Ейми и вълнуващия блясък в очите ѝ. И двете значеха много за него.

— Така ли? — предизвикателно възкликна Ейми. — Чрез убийство, шантаж или рушвет?

— Аз съм член на адвокатски колектив в съда. Нали знаеш, че адвокатите никога не правят нищо противозаконно.

— Разбира се, не! — побърза да потвърди Ейми и отпи от бялото калифорнийско вино. — И на Уолстрийт също не се вършат никакви спекулации — иронично додаде тя и се засмя, а нежните ѝ обици от корал и перли се люшнаха. Бяха в комплект с изящната огърлица, която обгръщаше стройната ѝ шия. — Хайде, кажи ми как успя да уредиш маса толкова бързо.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че използвах чара си, за да омая човека, който отговаря за резервациите?

— Можеше и да повярвам, ако не знаех, че този човек се казва Хуго и има вид на вратар на хоккеен отбор.

— Да разбирам ли това като комплимент?

— Може би. Хайде, кажи ми!

— Добре де, добре! Боже, колко мразя да ме разпитваш така! Казано честно, използвах роднински връзки.

— Роднински връзки? — изненада се Ейми.

— Съдържателят на това място е клиент на баща ми — обясни Дъг. — Обадох се днес следобед и просто споменах името си.

— Ясно! Значи си връзка, а не чаровник!

В този момент пристигна келнерът и обяви съдържанието на менюто с маниер, по който личеше, че всичко е от добро качество.

— Бульон с гъби за дамата — събщи галантно той. — И зеленчуково желе с кориандър за вас, господине.

Той дискретно доля вино в чашите им, огледа масата и явно доволен от видяното, изчезна.

— Колко се променя вкусът ти! — отбеляза Ейми язвително, сочейки блюдото на Дъг. Повърхността на желето блестеше на светлината така, че приличаше повече на византийска мозайка, отколкото на ордьовър. — Спомням си как реагираше едно време на зеленчуците. Като на...

— Като куче на варен картоф ли? — предположи Дъг.

— Почти.

— Обяснението е твърде просто — заобяснява той. — Още от малък бях отвратен от специалитета на майка ми „Лина Бийн Сърпрайз“. Трябваше ми доста време, докато преодоля предразсъдъците си.

— „Лина Бийн Сърпрайз“?

— Да. Ако оживееш, след като си го опитал, значи е станало чудо. Май го забраниха с Женевската конвенция за правата на човека точно една година, преди да се запозная с теб.

— Не е хубаво да говориш така, Дъг — сгълча го Ейми и опита ордъовъра си. Съчетанието на аромат ни гъби с пилешко месо, приготвено с мадейра, правеше бульона превъзходен.

— Защо? Майка ми наистина не готви добре — отвърна сухо той. — Искрено я обичам, но когато е в кухнята, тя представлява заплаха за човечеството. Имала си възможност да се увериш в това, нали?

Ейми не искаше да спори по този въпрос. Наистина Бет Браун умееше да прави добре доста неща, но готвенето не бе от тях. Все пак ѝ се щеше да я защити по някакъв начин.

— Харесвах желираните плодови салати на майка ти.

— Имаш предвид ония плесенясали неща с черешов ликьор?

— Желирани, а не плесенясали — поправи го Ейми.

— Хей, та те стояха по три седмици в хладилника — заяде се той. — Обаче си права. Тези салати бяха едно от малкото неща от кулинарния репертоар на майка ми, които можеха да се ядат. Знаеш ли, навремето си бях внушил, че не мога да порасна заради недохранване. Спомням си урока по история, когато госпожа Пети ни говори за болестите, от които страдали моряците по време на дълги презокеански пътешествия. Скорбут и рахит. Бях сигурен, ала Лари, Скот и Джек бяха по-високи от средния ръст. Божичко, как ненавиждах факта, че бяха по-високи от мене!

— Те и на години са по-големи от теб — отбеляза Ейми. Знаеше, че Скот, който на възраст бе най-близо до Дъг, все пак беше с осем години по-голям от него.

— Не беше никак лесно все да се стремя да ги догонвам. Лари твърди, че първото пълно изречение, което съм произнесъл, е било „Чакайте ме!“

— Но не са те чакали, така ли? — поинтересува се Ейми.

— Да. Но така поне се научих да тичам по-бързо и в един момент ги настигнах.

— И спечели около тридесет награди по бягане.

— Тридесет и две — поправи я той и се засмя. — Кой ли ги брои...

— Явно ти.

— Ами... — Дъг махна с ръка.

Още не можеше да преодолее амбицията да придава значение на победите си и да сравнява себе си с другите. Смяташе, че голямата заплата и професионалната репутация не са единствения критерий за успех. В това беше напълно убеден. Човек можеше да притежава и двете, и въпреки това да бъде губещ в живота.

— Пазиш ли ги още? — попита Ейми.

— Кое, наградите ли? Всъщност, да. Набутани са в кашони и са в мазето при родителите ми. Майка каза, че ще ми ги даде за новата къща.

— Със сигурност имаш доста място, където да ги сложиш.

— Това не ли намек за оскъдното обзавеждане на къщата ми?

— Всичко е сведено само до най-необходимото и има много празно пространство — обясни тя.

Последва пауза. Без да отмества поглед от нея, Дъг отпи от виното. Следа от тъга забулваше лице то й като фин дантелен воал. Не знаеше причината, но желаше да разсее тази тъга. Не искаше бившата му съпруга да бъде тъжна тази вечер.

— А твоите награди? — полюбопитства той. — Сигурно имаш цял камион почетни значки, грамоти...

— Не ги запазих.

— Така ли? — изненада се Дъг. Знаеше много добре колко добра ученичка бе Ейми, защото бе и природно интелигентна. — И защо?

— О, просто не бяха толкова важни. Искам да кажа, хубаво е, че ги получих, но... — замълча и даде вид, че се съсредоточава върху бульона.

Темата не й допаднаше особено. Веднъж Нейъми Притикън я бе укорила за нехайното отношение към собствените й постижения. Когато Ейми поиска да узнае какво значи това, Нейъми й припомни за великия комик, който упорито отхвърлял предложени ята от клубове, които искали да го приемат за свой член. „Това е практика в живота ти, Ейми“ — бе казала Нейъми с особена прямота. — Ако някой друг беше постигнал толкова, колкото теб, щеше да твърдиш, че този човек е постигнал много. Щом обаче си го направила ти, винаги си склонна да махнеш с ръка и да заявиш: „Е, голяма работа!“

— Бас държа, че баща ти още пази някои от наградите ти — каза Дъг след малко.

— Съмнявам се. Баща ми смята, че на хората не трябва да се дават награди, за да си вършат работата.

Преди Дъг да успее да осмисли странната логика на баща ѝ, се случиха две неща — първото бе пристигането на келнера, който бързо разчисти масата и сервира следващите блюда, а второто — появяването на три официално облечени двойки младежи.

— Боже мой! — възкликна Дъг. За миг се почувства пренесен в една юнска вечер преди двадесет години. — Погледни!

Тя проследи погледа му и изтръпна. Настоящото се смеси с миналото.

— Абитуриенти...

— Изглежда. — Той изпита носталгия, докато наблюдаваше как единият от тримата младежи правеше гримаси и разхлабваше стягащата го вратовръзка.

Ясно си припомни как беше облечен на абитуриентската си вечер — пристегнат с папионка, ръкавели и пояс — атрибути, които го караха да се чувства като коледна пуйка. Но бе забравил за неудобния си костюм, щом беше видял слизащата по стълбите Ейми, издокарана в абитуриентския си тоалет.

Косата ѝ тогава беше по-дълга и падаше върху рамене ѝ на меки вълни, а роклята с цвят на слонова кост се полюшваше при движението на стройното ѝ тяло. Перлени обици блестяха на ушите ѝ, а нежният ѝ врат бе украсен с изящна огърлица.

Живият спомен за тази незабравима вечер го развълнува. За щастие сега Дъг имаше по-благосклонен шивач.

Ейми още не можеше да откъсне поглед от трите момичета, които се суетяха около роклите си. Бяха чаровни и очевидно горди от силата на свежата си женственост. Тя обаче знаеше много добре, че под атлаза, пайетите и привидната им самоувереност, се криеше страхът от неволно настъпване на подгъва на роклята или пък от случайно разливане на някаква течност върху тоалета. Спомни си колко неловко се чувстваше в роклята си на тяхната абитуриентска вечер, слизайки по стълбите към Дъг. Държеше се толкова здраво за парапета, че се боеше да не остави следи от нокти по него. Струваше ѝ се, че всеки момент може да се препъне и че вечерта, за която бе мечтала месеци наред, ще свърши ужасно, преди още да е започнала. Всичко обаче мина чудесно.

— Знаеше ли, че ще има абитуриенти? — поинтересува се тя.

— Не. Когато говорих със Сенди последния път, той спомена, че ще има нещо по-специално през тази седмица, но със сигурност не съм очаквал това.

— Навяват спомени, нали?

— Да, наистина.

Брилянтно сините очи срещнаха синьо-зелените. Без да отмества поглед, Дъг вдигна кристалната чаша с вино към Ейми.

— За абитуриентските вечери — минали и настоящи!

След кратко колебание и Ейми вдигна чашата си.

— За абитуриентските вечери — минали и настоящи! — повтори тя.

Това беше много повече от тост.

— Много съм нехаен тая вечер — отбеляза Дъг, когато и двамата приключиха с десерта.

— Така ли?

— Да. — Очите му галеха лицето ѝ като пролетен дъжд. — Не ти казах колко си красива.

— Благодаря ти — промълви тя смутена.

— И не ти казах колко искам да те прегърна — продължи той. — Хайде да потанцуваме.

От доста време не бяха танцували заедно. Ейми дори не можеше да си спомни последният им танц, ала когато Дъг я притисна към себе си, ѝ се стори, че не бяха само от вчера. Стъпките им се сливаха в едно. Квартетът свиреше мелодия, която извикваше у нея представа за някакво вълшебство и лунна светлина.

Ейми изпусна лека въздишка и склони глава на рамото на Дъг. Почувства как той стисна по-здраво талията ѝ и също въздъхна. Зарови нос в копринените ѝ къдрици. Уханието им замъгли съзнанието му като наркотик. Притисна още по-плътно стройната ѝ фигура, но внезапно оркестърът подхвана бърза мелодия. Двамата се отделиха един от друг, без да губят хармонията на движенията си. След минута Ейми вдигна очи. Погледът ѝ бе светъл, а бузите — леко поруменели.

— Харесвам парфюма ти — каза Дъг.

— Точно за това си го слагам.

— А не слагаш ли и нещо друго, което бих харесал?

— Няма да ти издам тайната си точно тук!

Дъг спря БМВ-то и угаси мотора. Мястото, което беше избрал не беше осветено, но все пак се виждаше достатъчно. Пълната луна осветяваше вътрешността на колата с мека, сребриста светлина.

— Пътят на влюбените? — Ейми повдигна вежди. Предполагаше, че Дъг ще я докара тук и се чудеше дали това негово решение бе романтично или смешно. Може би и двете.

— Мислиш ли, че се е променило? — попита Дъг. Ейми се огледа.

— Честно? — засмя се тя.

— Честно.

— Изобщо не си спомням как е изглеждало преди.

— Винаги си била със затворени очи, а? — усмихна се предизвикателно той.

— Невинаги... — последната дума прозвуча глухо. — Просто не обръщах внимание на нещата отвън. Освен това...

— Освен това, какво?

— През изпотени стъкла не се вижда кой знае колко.

— Добър довод — отбеляза Дъг и се наведе към нея.

Ейми се отдръпна леко и скришом провери дали вратата е добре затворена. Тя си спомни как на времето не добре затворената врата се беше отворила внезапно и двамата се търкулнаха навън.

— Отдръпни се няколко сантиметра от мястото си и мъжът ще ти го вземе цялото — задъха се тя.

Той се засмя и се приближи до нея още повече. Ейми навлажни с език устните си, които заблестяха примамливо. Както едно време.

— Подлудяваш ме с това — дрезгаво промълви той.

— С кое? — тя отново докосна устните си с език.

— Точно с това — поясни Дъг и усети как цялото му тяло потрепери.

— Защо не ми покажеш?

През последната седмица и половина двамата си бяха разменяли целувки по въздуха. Сега обаче не беше време за тях. Устните му се впиха в нейните с яростно желание. Ръцете ѝ се плъзнаха по неговите,

изкачиха се по раменете му и спряха зад тила. Пръстите му се заровиха в косата ѝ. Ейми отговори на целувката му с трескава сладост. Повдигна се, за да се приближи още повече до него. Той разбра намеренията ѝ, повдигна я леко и я настани в скута си. Тя мръдна неволно и чу как той изпъшка. Леко ухапа долната му устна и я докосна с език. Плъзна дясната си ръка по силно пристегнатата му от вратовръзката шия и бавно разхлаби възела. С едно движение я отмести настрана и започна да разкопчава ризата му.

— О, скъпа! — успя да промълви Дъг, когато Ейми се притисна силно към него.

Той вдигна лявата си ръка така, че да може да докосва едната ѝ гърда. Усети набъбналото зърно под фината материя на роклята и нежно започна да масажира копнеещото за неговия допир деликатно връхче.

— Дъг! — задъха се Ейми. Тя успя да разкопчее наполовина ризата му, пхна ръка под памучния плат и почувства меката топлина на гладката му кожа. Сведе глава и долепи устни в трапчинката под Адамовата ябълка. Така остана в захлас няколко минути.

— О, Ейми!

Мускулите му конвулсивно се свиха от напирашо то удоволствие. Леко плъзна роклята ѝ нагоре — материята разкри прасеца, след това коляното и после... Шокиран, рязко пое дъх. Ейми носеше чорапи с жартиери!

Внезапно силна светлина заслепи и двамата.

— Какво, по дяволите... — изруга Дъг.

— Добре, добре! Спрете дотук! — чу се груб мъжки глас. — Полиция. Нека влюбените птички да излязат и да установят самоличността си.

ОСМА ГЛАВА

— Джими Бъргстръм — каза Дъг след около час, произнасяйки името много бавно. Той клатеше глава и барабанеше с пръсти по волана. — Джими Бъргстръм.

— За теб той е заместник-шерифът Дж. В. Бъргстръм — уточни Ейми, като се стараяше да прикрие раздражението си.

Бяха спрели на чакъла пред новата му къща. Тя забеляза как устните му потрепват. Явно беше объркан от случилото се. Много добре усещаше абсурдността на ситуацията.

— Знаех, разбира се, че той ще стане ченге — сподели Дъг и прокара пръсти през разрошената си коса, — но последния път, когато видях Джими, по-точно заместник-шерифа Бъргстръм, той работеше в Чикаго. Това беше... Боже Господи! На петото събиране по случай завършване на гимназията!

— Веднага ли го позна? — полюбопитства Ейми.

Тя нямаше никаква представа за човека, който ги беше смутил толкова безцеремонно. Не може да повярва, дори когато той бе извадил картата си и се бе представил.

Дъг направи гримаса и поклати глава. В момента, в който двамата бяха излезли от колата, се чувстваше толкова объркан, че едва ли би познал и Статуята на свободата.

— Доста е надебелял — отбеляза той след кратко мълчание.

— И доста оплешивял — добави тя.

Споменът за лъщящото на лунната светлина теме на Дж. В. Бъргстръм я караше да се смее. Тя прехапа устни, за да не избухне в смях.

— Мислиш ли, че случката беше забавна? — попита Дъг. Въпреки че лицето му изглеждаше съвсем спокойно, гласът потреперваше.

Ейми посрещна втренчения му поглед с широко отворени очи.

— Тъхъ — тя повдигна вежди. — А ти не намираш ли, че е така?

— Мога ли да спомена петото ни събиране?

— Не!

— Временна лудост?

— Ух!

— Без избор?

— О, хайде, Дъг — засмя се Ейми. — Признай! Беше голям майтап — каза тя през смях. — Унизително, но весело!

— Добре. Признавам — усмихна се кисело.

— И някой ден ще си спомним за случилото се и ще се смеем като ненормални.

— Защо пък да чакаме?

И двамата избухнаха в смях. Той дълго отекваше в колата. Тя мислеше колко различен може да бъде смехът на Дъг понякога. Имаше хиляди оттенъци — като вкуса на скъп коняк.

— Знаеш ли — поде Ейми, след като се поуспокоиха. — Ти беше много тактичен.

— Тактичен ли? — изненада се Дъг и погали чувствителната възглавничка на едното й ухо.

Тя проговори с глас, който потреперваше от неговата ласка:

— Ти се опита да не позволиш на Бъргстръм да ни огледа като зверове в клетка.

Дъг се замисли за момент.

— О, имаш предвид, когато излязохме от колата ли? — промърмори той.

Реакция му тогава бе инстинктивна. През ума му бяха минали много неща, включително и да извърши престъпление. В края на краищата, той трябваше да защитава Ейми. Основната причина за това беше дълбокото му чувство за собственост. По-скоро би умрял, отколкото да позволи Ейми, неговата Ейми, да бъде видяна в това положение! За първи път в живота си Дъг разбираше защо някои мъже изискват от жените си да бъдат забулени от глава до пети.

Остротата на изражението на лицето му провокира усещането на Ейми. Тя протегна ръка и с връхчетата на пръстите си докосна нежно потъмнялата кожа под все още разкопчаната риза.

— Дъг?

Той хвана ръката й и я притисна до сърцето си. Погледна я съсредоточено. Нямахте защо да пита, нито пък тя да отговаря.

Пръстите му трепереха, докато се опитваше да отключи входната врата на къщата си.

Ейми си спомни как трепереха преди осемнадесет години, когато той се опитваше да вкара ключа и да отвори запазената за господин и госпожа Браун стая в един мотел.

Чу как промърмори нещо като „Позната история!“ и разбра, че той също си спомня за това приключение. Не се боеше от това, което щеше да се случи, но когато Дъг внезапно се изправи и я погледна в очите, се усъмни, че той не е съвсем спокоен.

— Какво има? — хвана го за ръката.

— Преди осемнадесет години обещах, че ще те пазя и го направих. Да те пазя сега е толкова важно за мен, колкото беше и тогава. Така че ако искаш да взема предпазни мерки, ще го направя.

Той приличаше на онова неопитно момче, макар вече да беше опитен мъж. В този момент обаче Ейми обичаше и вярваше еднакво и на двамата. Нямахше нужда той да взема предпазни мерки и го каза. Каза също, че обещанието му да я пази, е толкова важно за нея, колкото беше навремето за седемнадесетгодишното момиче.

Неумолимият ход на времето беше променил доста Дъг. Ейми усещаше тези промени, беше ги почувствала и запечатала в паметта си чрез очите, ръцете и устните си. И все пак, различията между миналото и настоящето я караха да гледа на бившия си съпруг като на непознат човек.

Двамата стояха с очи, вперени един в друг, по средата на обляната от лунна светлина спалня. Дъг бе съблякъл жилетката и ризата си, беше събул обувките и чорапите си.

Не беше сигурна дали му беше помогнала, или попречила да го направи. Знаеше само, че желае да го милва. Нямахше представа къде се бе дянала вратовръзката му. Вероятно беше някъде в колата заедно с перлените ѝ обици и колието.

— Докосни ме пак, любов моя! — насърчи я с дрезгав глас той.

Ейми плъзна длани по мускулестото му тяло. Преди осемнадесет години Дъг полагаше отчаяни усилия да стане по-висок. Те бяха превърнали тялото му в подобаващо на бивш атлет. Нямахше и грам излишна тлъстина.

Тя вдигна глава и го погледна с обещаваща усмивка, докато ръцете ѝ търсеха втвърдените мъжки зърна на гърдите. С нежните си

пръсти започна да описва постепенно стесняващи се кръгчета около тях и при тези ласки Дъг не издържа, изпусна лека въздишка и я хвана здраво за китките.

— Вълшебница — задъхано промълви той.

Преди Ейми да каже каквото и да било, той наведе глава и впи устни в нейните, отдръпна се за малко и отново долепи устни, сякаш искаше да изпие душата ѝ.

Постепенно задълбочи целувката, като в същото време придърпа ръцете ѝ, докато нежните ѝ длани не обгърнаха раменете му.

Тя тихо изстена, когато Дъг ухапа лекичко долната ѝ устна и когато езикът му докосна същото място. Ейми бавно разтвори устни, приемайки топлия му и гъвкав език. След кратко замайване тя отвърна на свой ред на ритмичните прониквания. Предаде се на изкушението да почувства вкуса му.

Когато накрая Дъг отлепи устни от нейните, вече не му беше останал дъх.

— Ейми? — прошепна той.

— Да.

— Обърни се, любов моя.

— Аз... Защо?

— Защото все още се владее достатъчно, за да не скъсам роклята ти.

Бяха изминали четири месеца, откакто Дъг не беше докосвал жена. Четири месеца от срещата му с Ейми в Чикаго. Наблюдаваше как зениците ѝ се разширяват. Тя прехапа устни.

— Моля те — каза той.

Ейми събу обувките си и се обърна. Най-отгоре роклята ѝ се закопчаваше с влизаци едно в друго копченца и Дъг доста се поизмъчи, докато се справи с всичките. Имаше и цип, но той не беше голяма пречка. След малко роклята се плъзна като морска пяна по гъвкавото тяло, за да се свлече на нивото на добре оформените ѝ глезени.

Годините бяха променили външния вид на Ейми. Вече не беше момиче. Чертите на лицето ѝ изглеждаха по-меки, а тялото ѝ, макар и слабо, беше добре оформено. Тези външни промени обаче не бяха кой знае какво в сравнение с вътрешната нагласа. Това се дължеше най-

вече на факта, че на абитуриентската вечер и двамата бяха все още девствени.

Промяната на Ейми едва ли се дължеше само на загубата на физическата девственост и едва ли бе от огромно значение. И все пак, Дъг имаше чувството, че стои пред непозната жена.

Тя носеше дантелен сутиен с цвят на слонова кост. Кожата под фината материя блестеше като посипана с перлен прах. Тъмните кръгове около зърната се очертаваха ясно.

Той разкопча сутиена много внимателно и когато голата плът разкри прелестите си, Ейми въздъхна. Тя се отпусна в силната прегръдка, зарови пръсти в косата на Дъг и устните, им отново се сляха.

Този път инициативата пое тя, подразни с език ъгълчетата на устата му, след което бавно очерта контурите им. Дълбока въздишка се изтръгна от гърлото ѝ, когато езикът му се плъзна между зъбите в търсене на нейния. Той поглъщаше изцяло аромата на гладката ѝ кожа и опитваше вкуса на устните ѝ. Удоволствието я заливаше на вълни, в ритъм с потръпването на тялото.

Неговата кръв пулсираше и сякаш щеше да се взриви, а огънят щеше да освети нощта. Дъг спусна ръцете си до талията ѝ, бавно ги плъзна нагоре и обхвана шията. Без да отделят устни един от друг, той я вдигна и я положи на леглото. И двамата горяха от желание.

— Скоро — прошепна Дъг.

— Сега — помоли го.

За няколко секунди тя се оказа чисто гола. Той също бе свалил всичко от себе си. Устните им се сляха в яростна целувка. Телата им се притиснаха в страстна прегръдка, а пулсиращите от желание зърна на гърдите ѝ се търкаха — в мускулестата му плът.

Дъг спусна едната си ръка между прилепените им тела. Когато достигна окосмения хълм и спря да погали меката плът, съхраняваща най-съкровения тайни, Ейми имаше чувството, че удоволствието ще я разкъса. Деликатните му пръсти разтвориха нейната женственост.

Същото изпита и той, когато пръстите на любимата жена се склучиха около доказателството за неговата мъжественост.

В този момент Дъг осъзна какво желаше тя. Той желаше същото и по същия начин. Двамата сляха телата си в една интимност, колкото абсолютна, толкова и неизбежна.

— О, Дъг!

— О, Ейми!

Тръпнещата ѝ плът неумолимо го водеше към сублимния момент и отвъд него.

— Любов моя... — промълви той.

Целунаха се. Съвършенството на насладата накара Ейми да заплаче.

— Любими! — извика тя, когато първата тръпка на екстаза я връхлетя като огромна вълна.

Нощи... Минали и настоящи.

Това, което се бе случило между Дъглас Максвел Браун и Ейми Ан Хилиърд преди осемнадесет години, бе пламенно, въпреки споделената им невинност. А това, което се бе случило с тях сега, бе експлозивно, благодарение на споделения им опит.

— М-м-м! — въздъхна Ейми.

— М-м-м! — отвърна Дъг.

Двамата лежаха един до друг — той по гръб, а Ейми — с глава върху гърдите му.

— Беше... Не знам...

— Забележително? — предположи той.

— Ами... — тя очерта с нокти няколко кръга върху гърдите му.

— Удивително?

— М-м-м... — Ейми продължи старателно да очертава кръговете.

— Невероятно? — той хвана ръката ѝ, за да предотврати докосванията на някои по-деликатни места от тялото си.

Ейми вдигна глава и го погледна с полуискрящи, полумътни очи.

— Всъщност „неописуемо“ е думата, която търсех — каза тя накрая.

— О, това ли правеше?

— Да — тя отново отпусна глава на гърдите му. — Ще пуснеш ли ръката ми?

— Не, докато не се убедя, че наистина търсиш точната дума — отговори, докато си играеше с пръстите ѝ.

Отново я желаеше и макар да бе сигурен, че може да задоволи себе си, не знаеше дали ще може да се владее достатъчно, за да задоволи и нея.

Ейми се сгуши още по-близо до него.

— Мислиш ли, че ще отнеме доста време?

— Може би — каза Дъг и зарови нос в косите ѝ.

— Значи неопишимо, а?

— Да. Определено.

— Не е „забележително“, „удивително“, нито „невероятно“?

— Много повече от това! Много повече...

След малко Ейми заспа. Събуди се рано на другата сутрин. Дъг я галеше по най-интимните места.

— Чудесно — промълви тя, като все още не осъзнаваше дали е будна, или още сънува.

— Чудесно ли? — възкликна той. — А какво стана с „неопишимо“?

Едно нежно докосване я накара да се разсъни съвсем.

— Дъг?

— Да, точно това е името ми — отбеляза той с усмивка — и много обичам да чувам как го произнасяш.

Нежни ласки... Внимателни, сладки целувки...

— О, Дъг...

— Да. Точно така.

Трескави ласки! Безкрайни и възбуждащи целувки!

— Дъг!

— И така също, скъпа.

Дъг идеално познаваше тялото на любимата жена и го доказваше по начин, който я караше да стене от удоволствие.

Тя също познаваше неговото толкова добре, че ласките ѝ го подлудяваха.

Понякога се чуваше как го моли да спре, макар че ако го направеше, щеше да умре.

Той я насърчаваше да не спира, но знаеше, че може и да не издържи на изпитанието, ако тя го направи.

Неистови ласки! Страстни, луди целувки!

Дъг обгърна талията ѝ и се обърна по гръб, така че тя да може да го възседне. Ейми се подпря с длани върху гърдите му, а ноктите ѝ се

впиха в плътта му.

— Искам да вляза в теб, скъпа — прошепна ѝ и обхвана с ръце ханша ѝ.

Страстните думи и допирът на топлите му длани я накараха да изтръпне от възбуда. Въздъхна тежко, когато ръцете му се плъзнаха нагоре и надолу по тялото ѝ, като се задържаха върху горящата ѝ от желание плът.

— Да, да! — насърчи го тя с молец глас и се наведе.

Меките му пръсти увеличаваха възбудата. Огнена страст завладя цялото ѝ същество. С трепереща ръка тя обхвана втвърдената му мъжественост, надигаща се между бедрата му.

— Ейми!

Тялото му се разтърси. Допирът на топлата ѝ длан и нежните пръсти бяха най-сладкото мъчение на света.

— О, обичам те... — едва успя да прошепне Дъг.

Тя го галеше бавно и страстно, наслаждавайки се на предизвиканата от нея сила. В един момент тя се изправи и бавно, много бавно вмъкна пулсиращата плът в себе си. Отметна назад глава, шията ѝ се огъна като стебло на цвете. Затвори очи.

Насладата нахлу във всяка клетка от тялото ѝ. Няколко секунди остана неподвижна, след което бавно и ритмично започна да се движи, като постепенно ускоряваше ритъма. Ноктите ѝ оставяха червени следи по тялото на любимия мъж.

Обезумял от желание, Дъг стисна още по-силно бедрата ѝ. При всяко нейно движение повдигаше таза си, за да навлезе още по-дълбоко във влажната топлина. Усещаше всяка конвулсия на тялото ѝ и разбра, че тя приближава върха. Ускори тласъците си.

Екстазът настъпи и Ейми извика от удоволствие. Само след миг мускулестото тяло под нея се изви конвулсивно.

Последната ѝ мисъл, преди да се отдаде изцяло на върховната наслада, бе, че точната дума за ставащото не беше „неописуемо“. Беше „върховно“!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ейми се чувстваше бодро, както никога досега, когато се събуди след осемчасов сън. Беше истински жива и пълна с енергия. Желанието ѝ да скочи и да поздрави новия ден бе предизвикано от удивителното чувство на удовлетвореност. Понечи да извика Дъг, но се сепна, душейки въздуха. Вратата на спалнята беше откряната и в стаята се носеше съблазнителен аромат. Кафе? Ноздрите ѝ трепнаха. Да! Ароматът на прясно сварено кафе не можеше да бъде сбъркан. А където имаше кафе, там трябваше да е и Дъг.

Тя стигна до стълбите, водещи към първия етаж, и внезапно я обзе страх. Какво щеше да каже той? Какво щеше да направи? „По дяволите! — помисли. — А аз какво ще кажа? Какво ще направя?“

Прехапа устни. Беше решила. Времето за достойни отговори на достойните ѝ въпроси беше настъпило. Тя скръсти ръце и бавно заслиза надолу, за да срещне бившия си съпруг и повторен любовник — Дъглас Максвел Браун.

Намери го в кухнята. Беше с гръб към нея и ровеше из хладилника. Тананикаше си някаква мелодия, която напомняше на песента за лунна светлина и вълшебство.

Беше обут с чифт стари, изтъркани джинси, прилепнали плътно по бедрата и ханша му. Ейми втренчи любопитен поглед в пристегнатите от дочения плат форми.

Докато лекичко си тананикаше мелодията, Дъг си обеща, че като намери зелените чушки, ще се качи да види отново своята Спяща красавица.

Беше се събудил възбуден. Гореше от желание отново да я обладае. Тя се бе сгушила като малко коте, търсещо топлина. Главата ѝ лежеше само на няколко сантиметра под брадичката му, а едната ръка бе праметната върху гърдите му. Когато се бе опитал да мръдне

внимателно, Ейми само промърмори името му. Допирът на голата ѝ гърд едва не го извади от равновесие. Господи, колко я желаше!

Съвестта обаче не му позволи да прекъсне блажения сън на любимата. Бе си позволил само да я прегърне леко и да я наблюдава.

Твърдо беше решил, че тази сутрин трябва да ѝ каже цялата истина — истината за себе си и за новия си живот. След десет мъчителни минути се бе измъкнал от леглото — ако бе останал до нея само още една минута, нямаше да издържи и щеше да смъкне чаршафа, който покриваше и двамата.

Ейми... Присъствието ѝ събуди чисто мъжките му инстинкти. Трябваше му време, за да обуздае похотливите си мисли. Той бавно затвори вратата на хладилника и като се обърна, се оказа лице в лице с бившата си съпруга и повторна любовница — Ейми Ан Хилиърд.

Разрошената коса забулваше лицето ѝ като кафяв облак. Бузите ѝ бяха леко поруменели. Изражението на големите синьо-зелени очи го накара да притаи дъх.

— Здравей — поздрави тя, като разпери широко ръце, приближи се и се отпусна в обятията му.

Моментното ѝ объркване изчезна, веднага щом Дъг долепи устните си до нейните. Тя охотно отвърна на страстната му целувка и въздъхна, когато устните им се разделиха. Отпусна се в прегръдката му и обхвана с ръце раменете му.

— Добро утро.

Дъг се засмя и докосна с устни връхчето на носа ѝ.

— Добър ден! — поздрави той на свой ред.

— Моля?

— Обяд е — увери я с повдигнати вежди. — Сега е дванадесет и четвърт.

Ейми изпита съжаление, че е спала толкова дълго.

— Трябваше да ме събудиш — укори го тя след кратко колебание и леко се нацупи.

— О, мислех за това — провлачено отвърна той и похотливо се усмихна.

— Разбирам — рече Ейми и преглътна. Облиза устни и забеляза как очите му потъмняха. — Мислел си, обаче не си посмял, така ли?

— Не-е-е — провлече Дъг. Ръцете му обгърнаха талията ѝ. Ейми опита да се освободи, но силните му ръце не я пуснаха. — Като

помислих, реших, че ще трябва да направя нещо повече, вместо само да те събудя. И се отказах.

— Много лошо — каза Ейми и въздъхна замислено.

— М-м-м, да — отвърна той, без да спира да я гали през грубия плат на хавлията. Неговата хавлия, която сега се отъркваше в кожата ѝ. Тази мисъл го накара да изпита особено задоволство. — Разбира се, както би казал всеки първокурсник, изучаващ право, лошите решения могат и трябва да бъдат елиминирани.

— Не е ли малко спорно това твърдение? — попита Ейми и плъзна длани към врата му. — Искам да кажа, че не само съм будна, но и... М-м-м...

Отново сляха устните си. Целувката този път беше по-бавна и по-чувствена. Ейми първа плъзна език и потрепери от удоволствие.

Изведнъж, задъхан, Дъг отлепи устни от нейните. Отчаяната въздишка на Ейми не му повлия, нито пък успя да охлади кипящата му кръв.

— Ейми... — прозвуча гласът му твърдо. Това се дължеше както на тежкото му дишане, така и на усилията си да обуздае своето желание.

Да. Желаше я повече от всякога, но много добре съзнаваше, че засега трябва да пренебрегне това желание и да ѝ каже истината.

— Да? — промълви в очакване Ейми.

— Любов моя, трябва да ти кажа... По дяволите! — Внезапното иззвъняване на окачения до хладилника телефон го накара да изругае.

Той бавно се обърна и фиксира източника на обезпокояващия звук. Ако с поглед можеха да се развиват винчета, то телефонът в този момент щеше да стане на пух и прах.

Пронизителният звук накара Ейми да настръхне. Тя се притисна по-силно към Дъг. Имаше чувството, че краката не я държат. Сърцето ѝ пулсираше подобно на мятаща се на сухо риба.

Едно позвъняване. Две. Три.

Дъг въпросително погледна Ейми. Тя поклати едва забележимо глава в знак на отрицание. Очите ѝ изразяваха молба.

Четири позвънявания. Пет. Шест.

— Може би — каза Дъг и прочисти гърлото си, — може би, ако вдигнеш ти, ще си помислят, че е грешка.

Седем иззвънявания. Осем. Телефонът иззвъня за девети път.

— О, не! — възпротиви се Ейми. — Много добре си спомням какво стана, когато за последен път вдигнах аз.

Десет. Единайсет. Два...

Дъг я пусна, завтече се към телефона, сграбчи слушалката и изрева:

— Моля!

Тишина.

— Моля — повтори той. Този път се обадиха.

Ейми кръстоса ръце и втренчи поглед в Дъг. Когато изражението на лицето му подсказа нещо по-лошо от яд, сърцето ѝ се сви. За момент той сбърчи чело, след това лицето му отново стана безизразно. Тя изпита лошото предчувствие, че колкото добре бяха нещата само до преди минута, толкова зле обещаваха да станат сега.

— Дъг! — гласът ѝ прозвуча почти като шепот.

Погледна я безразлично.

— Тук е, Чаз — отговори той на невидимия си събеседник.

Чаз? Ейми поклати глава с явно нежелание да чуе това име. Единственият Чаз, когото познаваше, бе Чарлз Роуънд. Нейният шеф, Чарлз Роуънд. Същият този Чарлз, който ѝ беше наредил да си вземе отпуска за три седмици. Те обаче не бяха минали.

Дъг закри с длан слушалката.

— Шефът ти, Ейми — рече той. — Казва, че било важно.

— Извинявай — каза Ейми за седми или осми път. — Наистина съжалявам, Дъг.

— Няма нищо — отвърна кратко той. — Чаз явно се нуждае от твоя съвет и разбирам, че не можеш да му го дадеш, без да погледнеш документите. Страхотен късмет, че си донесла необходимите книжа.

Ейми стисна здраво перлената огърлица и обиците, които бе намерила в БМВ-то на Дъг преди малко. Едва ли точната дума сега беше „късмет“.

— Преди да тръгна оставих бележка, с която обяснявах защо мисля, че заместването на хора е признак за лош бизнес — обясни Ейми. — Чаз потърси съдействието ми, защото вече бях имала срещи с управителния съвет на тази компания. Казах му, че ако нападател като

Емил Мортън гледа на фирмата „ТиВиТу“ като на източник на бърза печалба, то за Том Уокър тя означава целия му живот.

— Казваш го така, като че ли познаваш този Том Уокър много по-добре, отколкото би могла да го опознаеш само за две-три срещи — отбеляза Дъг.

Бе чувал името Емил Мортън някъде, но не му се щеше да пита за него. Човекът беше акула, поглъщаща цели компании и въпреки че Дъг не беше имал пряк контакт с него, Емил бе търсил помощта на „Алън, Чандлър, Мърчънд енд Лий“ няколко пъти.

Ейми погледна Дъг въпросително. Макар гласът му да звучеше спокойно, тя долови известно неодобрение.

— Мисля, че... — започна бавно тя. — Мисля, че го разбирам. В доста отношения той е като баща ми.

— Така ли? — изненада се Дъг.

— Да. Ако загуби „ТиВиТу“, за него това ще бъде голям удар, какъвто бе напускането на банката за баща ми.

— Май много се тревожеше за него.

Спомни си как тогава Ейми не даде израз на загрижеността си. Завъртян във вихъра на собствените си проблеми, не бе успял да разбере колко притеснена беше Ейми от състоянието на баща си.

— За баща ми беше много тежко да се оттегли от работата си — продължи Ейми. — Тоест, все още не се е оттеглил напълно. Това е и причината, поради която постоянно отлага продажбата на къщата. Има си сметка в банката, която му носи лихва, и използва това по няколко пъти на седмица. Така има възможност да се среща с хората, които го знаят... — Ейми се поколеба дали да каже „е“ или „беше“, но реши, че първото е по-точно.

— Алберт Хилиърд — банковият ревизор — довърши Дъг. Изведнъж изпита съжаление към баща й.

Следващите няколко километра пропътуваха в мълчание. Ейми гледаше Дъг в профил и когато той зави по улицата, където се намираще родният й дом, изпита нужда да каже нещо.

— Аз... Когато дадох на Чаз телефонния ти номер, изобщо не предполагах, че ще го използва, Дъг — каза Ейми. — Просто мислех, че след като през цялото това време ще бъда при теб...

— Искала си Чаз да те намери в случай на нещо важно — обобщи Дъг. — Разбирам те. Всичко е на ред.

Изведнъж ѝ се прииска да извика: Стига с това „Всичко е наред!“ Въздържа се, защото се страхуваше от последиците.

Дъг спря колата пред къщата на баща ѝ и се обърна към любимата си:

— Искаш ли да те изчакам?

— Ами... Нямам представа колко време ще ми отнеме работата.

Всъщност, знаеше. Щеше да каже на шефа си, че е в отпуска и той щеше да ѝ затвори слушалката.

— Искаш да кажеш „не“, в смисъл, че не желаш да те почакам ли? — предположи Дъг и скръсти ръце.

— Знаем, че си имаш работа, Дъг — каза Ейми, като за момент помисли, че той ще се ядоса. След това, шокирана от себе си, осъзна, че иска той да се ядоса.

Вместо това Дъг кимна и отвърна кратко:

— Добре — той слезе и ѝ отвори вратата.

— Имаш ли нещо против да се прибера сама? — попита, докато ѝ помагаше да излезе. Допирът на топлата му длан я накара да потръпне. Сведе очи и добави: — Мога да си позволя да навъртя няколко километра с колата, която наех.

Дъг се замисли за миг и затаи дъх. Тя вдигна очи и го погледна, ала лицето му не изразяваше нищо.

— Ще те чакам — отговори ѝ.

Извървяха ръка за ръка пътя до входната врата. Спряха и Дъг понечи да каже нещо. Тя очакваше някаква язвителна забележка, но чу само спокоен въпрос:

— Мислиш ли, че баща ти е знаел? Когато те изпратих до вас преди осемнадесет години, мислиш ли, че се е досещал какво сме направили?

В съзнанието ѝ нахлуха спомени. Настъпваше утро, когато двамата се бяха върнали. Колко живо бе съхранила спомена как се държаха за ръце и колко вълнуващ бе този контакт след всичко, което бяха споделили в онази прекрасна нощ.

Едва бе убедила баща си да ѝ позволи да се прибере на сутринта, защото така изисквала традицията „да се посрещне изгрева“ след абитуриентския бал. Той неохотно бе склонил да пренебрегне вечерния час. За първи път, откакто ходеше с Дъг, Ейми си беше позволила да не обръща внимание на часа.

— Не знам — отговори Ейми. — Когато се върнах, той ме чакаше, обаче не каза нищо. Попита ме само дали съм прекарала добре. Дълбоко в себе си вярвах, че само с един поглед ще разбере какво се е случило.

Дъг се усмихна мрачно.

— Да. И аз си мислех, че ще усетят загубата на девствеността ми, но никой не забеляза промяна в поведението ми, когато се прибрах у дома — той докосна лицето й. — Казах на родителите си, че съм изпитал най-хубавото нещо в живота си.

Ейми се сгуши в него, за да удължи ласката.

— И аз казах същото на баща ми.

Дъг се чувстваше гузен и ядосан от поведението си, когато след около три часа Ейми се върна.

Докато оправяше леглото се питаше какво ли иска от нея. Да каже на Чаз да я остави на мира, понеже има свои проблеми, които трябва да реши?

„Да, по дяволите! — мислеше той. — Точно това исках да направи!“ Но беше ли й дал повод? Беше ли й дал повод да мисли, че това, което ставаше между тях, не бе просто една разширена версия на срещата им в Чикаго? Не! Беше на път да й каже...

Шумът от пристигащ автомобил прекъсна мислите му. Дъг спря да доизглажда синьо-белия чаршаф и се втурна към прозореца. Видя метално сивия автомобил, който Ейми беше наела, и въздъхна облекчено.

Тя точно се изкачваше към верандата, когато Дъг отвори вратата.

— Здравей — поздрави той, изчака я да се изкачи и добави: — Виж, Ейми... Съжалявам!

— Съжаляваш? — изненада се тя.

Той кимна. Целият изтръпваше при непоносимата мисъл, че тя всеки момент може тръгне за Лос Анжелис.

— Много съжалявам — потвърди Дъг. — За поведението си след обаждането на Чаз. Държах се като... — той направи жест във въздуха, подканвайки Ейми да избере точния епитет.

Моментното напрежение на Ейми се изпари. Въпреки че усмивката на лицето й бе изнурена, Дъг й се зарадва.

— Всичко е наред — успокои го тя. — Имаше право да се ядосаш.

— Бях повече от ядосан.

— Така ли?

— И двамата знаем, че половата неудовлетвореност действа зле на настроението ми.

Ейми леко се изчерви.

— О, ами...

— Но дори заради това нямах право да си го изливам върху теб. Не бях прав. Извинявай! — той замълча, за да разгадае изражението на синьо-зелените ѝ очи. — И така?

— И така, какво?

— Какво стана с Чаз?

— А, това ли! Поговорихме си. Решихме, че трябва да говорим с Емил Мортън. Случайно се оказа, че той лети някъде над Америка с частния си самолет — Ейми поклати глава. Погледът ѝ бе мътен. — Знаеш ли — замислено продължи тя — понякога си мисля, че ако Александър Грейъм Бел се беше замислил колко ще загубят хората от телефона, щеше да запази откритието си в тайна.

Дъг се намръщи. За нея не беше типично да се отклонява от темата по средата на разговора.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Как? О! Спомняш ли си какво ми каза преди няколко седмици? За напускането? Когато ми спомена за купуването на тази къща?

— Да. Спомням си. И аз трябва да...

— Та благодарение на Александър Бел и на всички подобни, не можем да избягаме от всичко това. Никога. Имаме си телефонни секретари, телефони в колите, в самолетите, спътникови съобщителни системи... Боже мой!

— Ейми...

— Чаз ни включи и тримата в уредбата си, така че секретарката му да ни чува и да може да си записва едно-друго. Когато свършихме, си взех душ, преоблякох се и — разпери ръце тя — ето ме! Извинявай, че се забавих.

— Няма защо — увери я той. — Значи не се връщаш в Лос Анжелис.

При тези думи тя изтръпна.

— Не! Разбира се, че не се връщам в Лос Анжелис. По-скоро...
Няма да се върна днес.

В очакване на отговора й дори не бе посмял да диша.

— Радвам се да чуя това... — най-последно, той си пое дъх с пълни гърди.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ейми?

Отговор не последва.

— Ейми!

Изчака малко.

— Ейми!

Този път го чу. Гласът прекъсна обърканите ѝ мисли. Дъг лежеше върху одеялото, което двамата бяха проснали на тревата преди около час. Беше се подпрял на лакът и я наблюдаваше.

— Извинявай! — отвърна тя.

— Има ли му нещо на гроздето? — попита той, повдигайки вежди.

— Грозде?!

— В ръката ти.

— В... — тя смутено погледна надолу и изумена видя, че наистина държи чепка грозде. Не си спомняше да е вземала... — О-о-о!

— Има ли му нещо? — повтори Дъг.

— Не, не. Няма му нищо.

А може би му имаше. Може би беше напръскано с отровни пестициди или пък беше все още зелено.

— Защо питаш? — поиска да узнае тя.

— Гледаш го толкова време, че сигурно вече е станало на стафиди.

— Аз... Не... — тя хвърли гроздето. — Сигурно съм си мислила, че го искам или нещо такова.

— Какво ще кажеш за още вино? — предложи ѝ и посочи бутилката на другия край на одеялото. — Останало е още малко.

— Не, благодаря. Нищо не ми липсва. Добре съм.

„Не, не съм“ — помисли тя.

„Не, не си — помисли Дъг. — И аз не съм. Миналата нощ бяхме толкова близо един до друг, а днес сме отдалечени.“

Той бавно се надигна и седна. Отърка длани в джинсите си. Бяха на пикник в горичката, граничеща с парцела, на който бе построена къщата му.

Беше предложил този излет веднага след завръщането на Ейми. Въпреки че тя се беше съгласила с желание, сегашното ѝ поведение бе повече от смуцаващо. Нещо трябваше да се направи.

„Чака достатъчно дълго — каза си ядосано той. — Престани да се държиш като страхливец. Кажи й! Дяволите да те вземат, кажи й!“

— Ейми!

— Дъг!

И двамата проговориха в един и същ момент.

— Извинявай!

— Извинявай!

Не за първи път се случваше и двамата да мислят еднакво. Дъг се засмя.

— Няма да е лошо да започнем да ходим на бар — предложи той. — Е, когато за последен път и двамата проговорихме едновременно, аз започнах пръв. Сега е твой ред.

„Страхливец! Заради това, което каза и заради това, което не каза! Точно така — страхливец!“ — укоряваше се той.

Ейми обърна глава и започна да навива кичур коса около пръста си.

— Не ти казах цялата истина за това дали ще се връщам в Лос Анжелис — призна тя.

— Така ли? — имаше чувството, че ледена ръка обхваща сърцето му.

Ейми болезнено дръпна кичур от косата си. След секунда успя да погледне Дъг в очите.

— Чаз ме помоли да се прибера по-рано.

„Кажи ми, че искаш да остана, Дъг!“ — молеше се тя наум.

— И ти какво му отговори?

„Кажи ми, че не искаш да си отидеш, Ейми!“ — молеше се и той наум.

— Обещах да му се обадя утре.

Полношващият дърветата следобеден бриз изведнъж стана студен. Облак скри слънцето. Ейми и Дъг мълчаха.

Тя се размърда. Познатото и неприятно пулсиране в слепоочията отново се появи, вратът ѝ се беше схванал. Затвори очи и вдиша дълбоко, за да намали болката.

Той си налагаше да не сравнява бледата жена пред себе си с другата — лъчезарната и усмихната, която бе целувал хиляди пъти през последната нощ.

— Главоболие ли имаш? — попита я тихо.

Отвори очи и го погледна. Невъзможно ѝ беше да скрие неразположението си от него. Едно време беше издържала цяла поредица от заседания, и то с тежка мигрена, с Дъг обаче бе по-различно...

— Ейми?

— Да. Имам леко главоболие — изсмя се тя мрачно. — Разговорите с хора като Емил Мортън ме карат да се чувствам зле.

Тя не се опита да скрие болката си и това доня къде го успокои.

— Едно време можех да масажирям доста добре.

За момент Ейми се подвоуми и леко се усмихна. Усмивката ѝ бе по-истинска от смеха преди малко.

— Все още си добър в тая област — насърчи го тя.

Мускулите на врата и раменете ѝ наистина бяха напрегнати. Той имаше чувството, че масажът не помага кой знае колко, но веднъж положил ръце, не искаше да спира. Желанието да я докосва, колкото може по-дълго, бе непреодолимо.

Тя прехапа устни, като едва се въздържаше да не се отпусне в обятията на бившия си съпруг. Все пак трябваше да устои. Дъг беше така близо до нея, а тя имаше толкова много въпроси, които искаше да му зададе!

— Каж ми... Какво искаш, Ейми? — той наблягаше на всяка дума чрез натиска на пръстите си.

Тя потрепери и бавно пое дъх. Искаше хем да се обърне и да погледне Дъг в очите, хем да скрие лицето си с ръце.

— Това, което имам сега, ми е достатъчно, Дъг.

— Говоря сериозно. Какво всъщност искаш?

Ейми се надигна, за да прикрие обзелата я паника, и потърси удобно място, където да се настани.

— Странно — констатира тя накрая. — И друг ми зададе този въпрос преди около месец.

— Така ли? И кой беше това?

Искаше ѝ се да му отговори, че не е негова работа, но нямаше сили да го направи.

— Нейъми Притикън. Една моя приятелка.

— Репортерката — досети се той.

— Откъде...

— Споменавала си името ѝ няколко пъти.

— И ти си го запомнил?

— Да — Дъг реши да помълчи, преди да поведе разговора в желаната от него насока. — И какво каза на Нейъми, когато ти е задала този въпрос?

— Казах ѝ истината.

Пръстите му спряха да я масажират.

— И каква е тя?

Напиращите в очите ѝ сълзи я накараха да се стресне. Стисна юмруци. Напрежението търсеше отдушник.

— Казах ѝ, че не знам.

Дъг започна отново да масажира врата ѝ. Пръстите му се плъзнаха отпред на шията и слязоха в трапчинката под адамовата ябълка.

— Трудно ми е да повярвам, Ейми.

— Кое? — опитваше да се пребори с вече видимия израз на чувствата си. Не можеше да устои.

— Че не знаеш. Винаги си знаела как стоят нещата в живота ти.

— Така ли мислиш?

Думите прободоха като нож сърцето му. Ейми разбра, че го е наранила, но вече бе късно. Дъг затаи за момент дъх и отвърна:

— Да. Мисля точно така.

„Да“. Простичката дума, която и двамата бяха изrekli при сключването на брака им.

„Да“ — думата, с която се бяха заклели във вечна любов един към друг.

Изглежда бяха нарушили клетвата.

Ейми прехапа устни до болка. В този момент трябваше да го погледне в очите и най-после да му каже каква е и каква не е.

— Може би не трябва да си толкова сигурен, че знам точно какво искам от живота, Дъг.

Той беше клекнал зад нея и се мъчеше да разбере смисъла на думите ѝ само по интонацията. Това не можеше да продължава повече, защото и двамата бяха навлезли в тема, необсъждана никога досега.

Внезапно, без да ѝ даде възможност да протестира или да се защити, Дъг я хвана през кръста и я обърна към себе си. Сега бяха очи в очи.

— Добре — каза той, без да отмества поглед. — Ако не познаваш желанията си, какво тогава?

За миг помисли, че го мрази. Обаче не беше така. По-скоро мразеше себе си.

— Ейми? — хвана я за ръцете.

— Аз... — тя преглътна с усилие.

— Каж ми! — настоя той и леко я раздруса.

— Аз...

— Каж ми! Моля те, любов моя!

— Страх ме е! — проплака Ейми.

Дъглас Максвел Браун очакваше всякакво друго признание, но не и това!

— Страх те е?! — повтори крайно изненадан той. — За Бога, Ейми, от какво?

— От това, че не съм достатъчно добра! Но ти не ме разбираш!

— Тогава ми помогни да те разбере.

— Винаги ти е било лесно...

— Лесно?

— Да! Дори когато беше най-ниското момче в класа, всички гледаха теб. Всички. Винаги!

— Ейми...

— Това е истината, Дъг! И не само защото беше добър в училието и спорта, а защото те харесвах. Харесвах те! Дори и сега... Не твърдя, че всичко ти е поднесено на тепсия. Знам колко упорито работи. Имам чувството, че понякога просто се плъзгаш по повърхността на живота. Заслужаваш всичко, което имаш. Всичко! Но за теб е по-различно, отколкото за мен. Ти си си ти и това ти е достатъчно. Отвътре, отвън — все същият. Достатъчно ти е, но аз... — Ейми спря за малко, преглътна с мъка и продължи: — Аз трябва да полагам много усилия хората да ме харесват, Дъг! Да ме обичат! Там е разликата. И единственият начин да го постигна, е да работя, да

работя, да опитвам, да опитвам... И понякога мисля, че се въртя в омагьосан кръг...

— Ейми!

Бе потресен от внезапния изблик на откровение. Знаеше, разбира се, някои от тези неща от собствен опит. Беше изпитал какво значи да си принуден да тичаш, да тичаш, докато в един момент не осъзнаеш, че тъпчеш на едно място. Причината за несигурността на Ейми обаче беше в нещо... О, Господи!

— Ейми, скъпа, любовта ми не е нещо, което си спечелила с големи усилия!

— Напротив! Точно така е! — упорстваше тя. Трепереше като лист, разтърсвана от хаоса на емоциите.

— Ейми... — Дъг стисна свитите ѝ юмруци. — Ейми, моля те, изслушай ме! Аз не се влюбих в теб заради това, че беше една от най-добрите студентки и след това — отличен научен работник. Не продължих да те обичам, защото работиш в една от най-добрите фирми за инвестиции или пък за това, че получаваш голяма заплата!

— Откъде си сигурен?

— Сигурен съм!

— Но има значение, нали? — попита тя. — Всичко, което спомена? Каква съм?

— Ейми, работата ти няма никакво значение за това коя си!

— Да, има! Има! Не е достатъчно добре, нали? Не. Не е. Знам го! Винаги съм го знаела. Не съм достатъчно добра и никога не съм била! Дори и баща ми... — тя внезапно млъкна, издърпа ръце и закри с длани лицето си.

Две чувства разкъсваха душата на Дъг в този момент — първото бе състрадание към любимата жена, а второто — гняв към самия него. Господи, как е могъл да претендира, че я обича, след като през всичките тези години не е забелязал уязвимото ѝ място? Колкото и добре да го беше скрила, не би могла да успее, ако той бе поне малко по-проницателен.

— Какво за баща ти?

Тя поклати глава неопределено.

— Какво за него? Той ли те е накарал да мислиш, че не си достатъчно добра? Той ли те е убедил, че трябва да спечелиш любовта ми? Той ли? По дяволите, Ейми, кажи ми! — в дъното на душата си

осъзнаваше, че търси някого, комуто да прехвърли вината. Макар да знаеше, че няма да успее.

Ейми отпусна ръце. Гледаше го в очите, ала виждаше миналото си. Можеше да му каже всичко.

— Спомням си, когато веднъж се прибрах у дома с оценка на тест пет плюс — започна бавно тя. — Пет плюс. Това беше най-добрата оценка в класа, Дъг. Най-добрата. И се надявах, че баща ми ще се гордее с мен. Че ще ме прегърне и ще ми каже, че съм чудесна. Той гледа теста дълго и каза: „Пет плюс, Ейми? Получила си пет плюс? Това значи, че не си отговорила на четири процента от въпросите, нали? Ти би ли отишла при хирург, който греша с четири процента?“

Не издържа и заплака. Обърна се на другата страна и с треперещи ръце избърса бузите си.

— Ейми, любов моя! — хвана брадичката ѝ и се опита да я обърне към себе си.

— Не! — отсече тя и се издърпа. — Недей! Знам, че не обичаш да гледаш как плача.

Това беше лъжа. Истината бе, че не обичаше той да я наблюдава. Дори по време на брака им, когато бе давала воля на сълзите си, тя се затваряше в банята и пускаше душа. Не искаше в никакъв случай Дъг да я види как плаче.

Той отново хвана брадичката ѝ и я насили да се обърне към него.

— Досега съм те виждал да плачеш само веднъж — когато се любихме за първи път — каза дрезгаво. — И ти ме видя да плача тогава. Плачех, защото знаех какво изпитвам към теб. И сега изпитвам същото, Ейми! И винаги ще го изпитвам!

Тя поклати глава. Имаше чувството, че е в клетка. Клетка, градена в продължение на двадесет години.

— Твърде късно е — промълви тя.

„Твърде късно...“ Думите бяха прекалено болезнени за него. Боеше се точно от тях и го бе признал на Пол Лансинг.

— Не! — заяви Дъг твърдо.

— Да.

— Не, Ейми...

— Да! Искам да си отида, Дъг — гласът ѝ прозвуча някак глухо.

— Да си отидеш? — думите заседнаха в гърлото му. — Къде да отидеш? В Лос Анжелис?

За момент Ейми като че ли обмисляше казаното. Дъг беше сигурен, че ще я последва, ако тя отговори „да“.

— Не... днес — каза тя накрая. — Днес няма да заминавам за Лос Анжелис. Вече ти казах — бузите ѝ бяха облени в сълзи.

— Тогава къде? — настояваше той, като я държеше здраво за раменете.

Искаше да я прегръща и да ѝ повтаря, че е прекрасна и че я обича, докато му повярва.

— В къщата... на... баща ми.

— Ейми...

— Остави ме да си отида, Дъг.

— Не мога.

— Моля те!

— Не! Не отивай, Ейми! Остани тук! Остани с мен!

Как само копнееше да чуе това! Имаше нужда от тези думи, с които той я молеше да остане. И сега, когато той наистина го направи...

— Да остана и какво?

Отново хвана ръцете ѝ, повдигна ги леко и целуна първо дясната, после — лявата.

— Каквото желаш, любов моя!

— Но аз наистина не знам какво искам!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато двадесет минути по-късно Ейми бе на вратата на къщата на баща си, телефонът звънеше.

„Не мога да се отърва!“ — мислеше си възмутено тя, докато отключваше. Бе спряла да плаче в момента, в който се качи в колата си.

Отключването на входната врата ѝ отне повече от минута. Телефонът продължаваше да звъни.

„Ако вдигнеш ти, може би ще помислят, че са сбъркали номера и ще спрат да звънят“ — беше предположил само преди няколко часа Дъг.

„О, не! — бе отвърнала Ейми. — Спомням си какво се случи, когато за последен път вдигнах аз.“

Знаеше много добре, че този път телефонът няма да спре да звъни. Или ако спре, щеше съвсем скоро да зазвъни отново. Беше толкова сигурна в това, колкото и че от другата страна на линията е Дъг. Вдигна слушалката.

— Дъг?

— Искан да се убедя, че си пристигнала.

— Тук съм, Дъг.

— Каза, че можеш и сама да се справиш.

Ейми притвори очи. Испита съжаление за излишната гордост, която бе демонстрирала пред Дъг преди около половин час.

— Да. Така беше — потвърди тя.

— Винаги съм го вярвал, Ейми.

— Наистина ли?

Самата тя не вярваше в това. Все се опитваше да го доказва. Ейми Способната. Ейми Независимата.

— Да.

— Дъг...

— Оставих те да си тръгнеш, защото така искаше ти, Ейми. Аз обаче не мога да те оставя сама. Моля те!

— Не! — побърза да го спре тя. Знаеше, че няма да издържи на думите му. Щяха да я довършат.

— Имах нужда да остана сама, Дъг. Трябва да остана насаме със себе си. Със себе си! Трябва да помисля. Трябва да реша.

Последва дълго мълчание.

— Ако решиш да отпътуваш за Лос Анжелис, ще ми кажеш ли?
— попита той накрая.

Нима Дъг наистина предполагаше, че тя може да си отиде ей така, без да се сбогува с него? Дали изобщо я познаваше? Не разбираше ли какво означава той за нея? Не, може би не разбираше. Та тя самата не се разбираше! Как можеше да очаква той да я разбере?

— Ще ти кажа, Дъг — каза тя тихо. — Ще ти кажа... всичко.

— В очите.

— Какво?

— Очи в очи, Ейми. Ще ми кажеш всичко очи в очи. Дори ако това „всичко“, е само едно „довиждане“.

— Добре — отвърна тя. В този момент можеше да каже само това.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

— Обичам те, Ейми! Обичам те! Моля те, повярвай ми!

— Искам. Наистина искам...

Едва успя да затвори и рухна на пода, разтърсена от чувства, които сама не можеше да определи. И то, защото никога досега не ги беше изпитвала. Сълзите рукнаха, оставяйки мокри следи по бузите. За секунди устните ѝ придобиха солен вкус. Гърлото ѝ бе стегнато и сухо, не можеше да овладее риданията. Струваше ѝ се, че отекват надалеч и че плаче не тя, а някой друг.

Напрежението от всичките тези години се освобождаваше. Чудно, или по-скоро жалко бе, че сълзите рукваха чак сега. След толкова време...

Стана и се заизкачва към втория етаж, като съвсем мъгляво отчиташе факта, че вече се бе смрачило и в къщата не се виждаше добре. По навик се насочи към банята. Влезе, дръпна найлоновата завеса и завъртя кранчето на душа докрай. Разтърсвана от мъка,

обърна обляното си в сълзи лице към топлата струя, като не спираше да плаче. Не помнеше да е спирала водата или пък да се е бърсала с хавлиената кърпа. Спомняше си само как по едно време се почувства доста зле. Когато накрая успя да вдигне глава, видя отражението си в малкото огледало на аптечката. Изглеждаше ужасно.

Накрая не ѝ останаха повече сълзи. Успя да излезе от банята и мина през коридора, за да достигне до синьо-бялата си спалня. Същата, за която дори не бе подозирала, че Дъг иска да види. Много неща не знаеше, за разлика от сега, разбира се. И някак си...

„Не можем да върнем времето назад“ — беше казала на Нейъми.

„А ако можеше, би ли искала?“ — я бе попитала тя.

„Само ако знам къде съм сгрешила и си поправа грешките“ — гласеше отговорът на Ейми.

Просна се на леглото, в което безброй ноци бе мечтала за Дъг. Обаче той не знаеше. Не знаеше, защото не му беше казала. Той не знаеше толкова много неща, само защото тя не ги бе споделила с него. От страх. И ето — днес го бе преодоляла. Беше си признала. Бе казала на Дъг такива неща, каквито никога не бе признавала пред друг. Всички ужасни истини. Всички! Истини, които, мислеше си тя, ще я унищожат, ако ги изкаже пред жива душа. Но явно Дъг не смяташе истините за ужасни. Или поне не чак дотам. Вместо да я обвинява и огорчава още повече, той ѝ бе припомнил най-прекрасния от всички хубави моменти през съвместния им живот — първия път, когато се бяха любили. Беше ѝ припомнил как и двамата плачеха от радост и любов. И след това Дъг я бе помолил да остане при него. Беше ѝ казал, че я обича. Че я обича!

Ейми мислеше, че ще плаче, докато заспи. Сгреша.

Мислеше, че ще има кошмари. Отново сбърка.

Дъг отпи от скоча. Това беше втората му чаша от инфаркта насам. Първата бе довършил само преди няколко минути. Нямаше намерение да се напие. Беше обявил това за едно от безсмислените неща на двадесетия век. Умишленото напиване не влизаше в плановете му. Искаше просто да задуши силната болка. Не беше от хората, които си въобразяваха, че могат да удавят страданието с алкохол. Но скочът поне щеше да притъпи леко болката.

Седеше на последното стъпало, което водеше към верандата. Беше вече след полунощ, някакво насекомо непрекъснато го хапеше, а единственият източник на светлина бе мъждукащата крушка над главата му. Обаче не му пукаше. Можеше да изтърпи и същински ад, само и само да не се наложеше да влезе вътре.

Ейми. Тя беше навсякъде в къщата му — в тяхната къща. Духът ѝ витаеше навсякъде, макар нея да я нямаше. И вероятно никога повече няма да дойде тук. Това го убиваше.

Мислеше, че е просто човек, който се възстановява от прекаран инфаркт. Мислеше, че ще успее да открие причините, поради които се бе проснал на масата в интензивното отделение и че ще разбере как да поправи грешките си. Беше напълно убеден в това!

А Ейми бе плакала пред него за втори път, от както се познаваха. Беше му разказала как изглежда в собствените си очи — такава, каквато мислеше, че е.

Той също бе изрекъл истината. Беше ѝ обяснил, че не се е влюбил в нея заради успехите ѝ като студентка и учен. Не че интелектът ѝ не го привличаше, но не това го караше да затаява дъх всеки път, когато я видеше. Беше ѝ казал истината и за това, че продължава да я обича не защото работи в една от най-добрите компании за консултации в областта на инвестициите и че получава голяма заплата. Дъг не отричаше значението на постиженията ѝ, но, по дяволите! Все пак си призна, че едно време му се щеше да се запознае с Ейми Ан Хилиърд и за да сравни собствените си успехи с нейните...

Мили Боже, само това и нищо повече!

Наистина я обичаше. Толкова, колкото един мъж може да обича жена.

Обичаше я, а я бе наранил. Беше я наранил, без да иска и не това го измъчваше.

По-рано смяташе, че едва ли той е единствената причина Ейми да се чувства зле. Не можеше да допусне, че е така. Бе се излъгал. Беше виновен!

Въздъхна и остави чашата. Все пак Ейми му беше обещала, че като реши, ще му каже всичко в очите. Обещанието ѝ щеше да го крепи до следващата им среща.

Ейми се събуди малко след десет часа. Полежа малко, после бавно се надигна и седна в леглото.

Чувстваше се някак странно. Сякаш не беше тя, а някой друг. Бе леко замаяна, като че ли току-що се съвземаше от треска. Беше сънувала Дъг. Бе сънувала как танцува с него в някаква зала, богато украсена с букети от нежнорозови рози. Четирима музиканти, обути в къси панталони на сини цветчета, свиреха мелодия, напомняща за лунна светлина и вълшебство. И двамата с Дъг се усмихваха. И двамата си шепнеха, че се обичат...

Затвори очи. Картината се появи. Отвори очи. Живото усещане не изчезна.

Чувствата ѝ към Дъг не се бяха променили. Бе ги съхранила, дори когато не беше сигурна в себе си.

Беше се усъмнила какво изпитва той към нея. Не съзнателно. И не заради някоя негова постъпка. Не! Съмняваше се в него, защото се съмняваше и в себе си.

„Не съм достатъчно добра. Никога не съм била“ — спомни си тя. А откъде знаеше? Откъде знаеше, че не е достатъчно добра? Защото баща ѝ го беше казал? Е, добре. Но той си бе критикар и перфекционист по природа и никога не беше доволен напълно от нейните постижения.

Боже Господи, сега тя беше тридесет и пет годишна жена, а не малко момиченце! Не беше ли вече време да оценява постъпките си сама? И какво означаваше „достатъчно добра“? Да бъде перфектна в това, което върши по всяко време! Но нали никой не е съвършен!

Бе „достатъчно добра“ и завърши с най-добър успех. Беше „достатъчно добра“ да завърши сред тримата най-добри в бизнес училището. След това беше „достатъчно добра“ за мултимилionери като Емил Мортън, които се допитваха до нея. И накрая магьосници като Чарлз Роуънд я убеждаваха, че е незаменима. И за тях беше „достатъчно добра“.

Достатъчно добра? Ако други бяха постигнали колкото нея...

„Ако някой друг бе постигнал колкото ти, щеше да го смяташ за страхотен“ — прозвуча в съзнанието ѝ язвителният тон на Нейми.

„Работата ти няма нищо общо с това, което представляваш — спомни си гласа на Дъг. — И аз те обичам, Ейми!“

— Но коя съм аз? — попита Ейми на глас. Отговорът ѝ прозвуча като благословия.

Беше Ейми Ан Хилиърд — жената, която обичаше Дъглас Максвел Браун. Бе жената, която най-после беше готова да заяви какво точно иска, от какво се нуждае и заслужава.

Извънпяването на телефона прехвърли Дъг от неспокойния му сън в състояние на тотална тревога. Той сграбчи слушалката.

— Ало? — пулсът му биеше лудо.

— Дъг... — чу се отсреща.

Гласът бе познат и обичан. Беше определено мъжки.

— Здравей, татко — отвърна Дъг след кратка пауза. — Какво има?

Никакъв отговор.

— Татко? — обезпокоен извика Дъг. Отегчената въздишка на баща му не го успокои.

— Забравил си — каза баща му. Това не беше въпрос.

— Забра... — започна Дъг, но внезапно се сети за какво ставаше дума. Преди десет дни се бе уговорил с баща си!

— Срещата с Харди и Питърсън. По дяволите! Ти ми каза, че ще я уредиш за днес, нали?

Въпросните господа бяха двама от най-важните клиенти на баща му и както Дъг си мислеше до вчера, клиенти, които могат да заемат място и в неговия професионален живот.

— Ще бъдат в офиса ми след четиридесет и пет минути — потвърди бащата и замълча. Когато продължи, в гласа му вече се усещаше типично бащинска духовитост: — Много искат да се срещнат с теб. Искат да се убедят, че моят син е толкова добър адвокат, колкото им го представих аз.

— Татко...

— Знаем, знаем. Всичко е наред. Явно имаш проблеми. Мислех да ти се обадя, за да те подсетя преди няколко дни, обаче не успях, бях зает. Е, знаеш как е, нали? Ако тръгнеш веднага, ще успееш да дойдеш навреме. Само, за Бога, внимавай със скоростта! Нали си спомняш Джими Бъргстръм?

— Да, татко. Той е новият заместник-шериф на града. Ейми... — спря, за да преглътне. — Ейми и аз го разбрахме онази нощ.

— Глобил те е, а? За какво? Карал си с няколко километра над позволеното?

— Не съвсем — отвърна Дъг. — Както и да е, пусна ни само с предупреждение.

— Предупреждение? — възкликна Лорънс Браун с явно учудване. — Синко, май си по-добър адвокат, отколкото смятах. Та, като стана въпрос за Ейми, не мислиш ли, че можеш да доведеш и нея?

— Татко...

— Случайно споменах на Макс Питърсън, че и тя е тук. Той я познава като име и се интересува от...

— Татко! — прекъсна го рязко Дъг — Не си споменал нищо за нашето... Че тя може да дойде да живее тук, нали?

Последва кратка пауза. Гласът на Лорънс Браун прозвуча не чак толкова ентузиазирано:

— Не. Не, разбира се. Просто предположих, че с квалификацията на Ейми в този род инвестиции би било... О, няма значение! Какво се е случило?

— Не мога...

— Казал си на Ейми истината, така ли?

— Не, не съм. Но, моля те, татко, не започвай от ново! Не можеш да ме накараш да се почувствам по-зле, отколкото съм. Работата е там, че Ейми може да си замине за Лос Анжелис и ако това стане, аз ще я последвам.

— Разбирам. С други думи, казваш ми, че може и да нямам нов съдружник.

— Казвам само, че има такава вероятност. Съжалявам, татко!

— О, по дяволите, Дъг, не съжалявай! Знаеш какво изпитваме с майка ти към Ейми. Знаеш и как ни поддържа раздялата ви.

— Ако си спомням добре, тогава ти ми каза, че плача за ритник в задника, за да се намести главата ми — рече Дъг с привкус на горчив хумор.

— Да — Лорънс Браун прочисти гърлото си. — За срещата с Питърсън и Харди. Не искам да те притеснявам, особено сега, но и ти знаеш, че не беше лесно да ги накарам и двамата да дойдат дотук.

Дъг вече беше решил.

— Разбирам, татко — отсече той. — Обещах да дойда и ще го направя.

— Благодаря ти! — прозвуча с облекчение гласът от другата страна. — О, исках да ти кажа и още нещо.

— Да?

— Майка ти иска да дойде и да ти донесе някои от твоите неща.

Преди да тръгне към офиса на баща си, Дъг няколко пъти опита да се свърже с Ейми по телефона, но линията даваше заето. Накрая се отказа, защото вече закъсняваше. Молеше се тя да не идва докато го няма, но за всеки случай остави бележка. Тя гласеше:

„Ейми, остани! Моля те, не си тръгвай! Нуждая се от теб! Желая те! Теб, Ейми! Теб желая! Моля те, повярвай ми!

Твой Дъг.“

Закачи бележката на входната врата и замина.

Ейми забеляза бележката, още докато се изкачваше по стълбите на верандата. Тъкмо се изкачи и вратата се отвори. Ейми едва не се препъна, като видя майката на Дъг да излиза отвътре.

— Бет! — възкликна тя и едва успя да запази равновесие.

— Ейми, скъпа! — посрещна я сивокосата дребничка жена с топла усмивка. — Колко много се радвам да те видя отново! Току-що донесох и разопаковах някои от нещата на Дъг. Честно казано, той все още има доста свои неща при нас!

— Дъг не е ли тук? — попита Ейми, като едва прикриваше разочарованието си.

— О, ще се върне много скоро, сигурна съм — увери я Бет Браун. — Отиде до офиса на баща си... — Тя млькна внезапно и се вгледа съсредоточено в Ейми. — Нещо е станало, нали? Изписано е на лицето ти. Изглеждаш доста подмладена, но за твоята възраст, мисля, това е нещо нормално. И все пак изглеждаш доста... доста... — Бет направи жест с ръка. — Промяната е неописуема, Ейми!

Бет бе използвала същата дума, която Ейми употреби преди две нощи. Споменът бе много приятен и тя усети как се изчервява.

— Всъщност нещо е станало — призна Ейми, но се поколеба дали да продължи. Искаше ѝ се Дъг пръв да разбере.

— Да? Да? Кажу, скъпа! — подкани я Бет.

— Ами... — Ейми леко се засмя. — Добре де. Истината е, че току-що се обадох на шефа ми в Лос Анжелис и му казах, че подавам молба за напускане.

Очите на Бет светнаха.

— Връщаш се в Ню Йорк! — възкликна тя и прегърна силно Ейми. — О, толкова се радвам!

Ейми се почувства поласкана, но все пак реакцията на Бет я смути донякъде. Молеше се само и Дъг да посрещне новината по същия начин. Искаше отново да заживеят заедно и разбираше много добре, че това е невъзможно, докато работят на двата противоположни бряга на Щатите. Освен това и тя, и Дъг имаха корени в Ню Йорк. Имаха и къща.

— Сигурно си сгълчала Дъг, задето му беше необходимо толкова време, за да ти каже всичко — предположи старата жена, прекъсвайки мислите на Ейми.

— Да ми каже всичко ли? — гласът ѝ прозвуча объркано.

— Ако питаш мен, имаш право да се ядосваш за това — продължи Бет. — Сигурна ли си, че наистина харесваш къщата? Аз я поразгледах сега. Не можах да повярвам на очите си! Такива подобрения! Боже Господи, когато Дъг за пръв път ми показа тази къща и обяви, че иска вие двамата да живеете тук, помислих, че явно синът ми страда от мозъчно увреждане, а не е претърпял лек инфаркт! Молях Дъг да ти каже... Ейми? Ейми! Какво... О, не! Той не ти е казал нищо за това?!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дъг не знаеше какво ще завари, когато пристигна в дома на Хилиърдови.

Беше привършил със срещата в офиса на баща си толкова бързо, колкото позволяваше задължителната учтивост. Веднага щом срещата загуби чисто деловия си характер и разговорите станаха по-лични, Дъг се извини и отиде да позвъни на Ейми. Този път никой не вдигна.

За да утеши внезапно обзелото го безпокойство, той за пореден път си припомни обещанието на Ейми, че ще му каже решението си очи в очи. Разчиташе на това и когато набра своя телефонен номер.

Вместо да намери Ейми обаче, попадна на майка си. Макар че бе изпаднала в истерия, той успя да разбере какво му казваше.

Ейми знаеше. Знаеше всичко! Всичко, с изключение на причините. Дъг успокои майка си, че той, а не тя носи отговорността за случилото се. Накрая го помоли да отиде при Ейми. Това му бе достатъчно.

Тя стоеше по средата на фойайето, с едната си ръка държеше огромния кожен куфар, който Дъг бе носил на летището преди по-малко от две седмици.

— Обеща, че ще се видим, преди да си тръгнеш, Ейми — каза Дъг, като се приближаваше много бавно към нея.

Тя отстъпи една крачка, за да му попречи да я докосне.

— Излъгах — каза тя сухо. — Точно като тебе. — Би трябвало да е доволна, че го нарани, ала не беше.

Той спря и поклати глава. Разбра, че няма да го допусне да се приближи до нея. Не и сега.

— Не те излъгах, Ейми — промълви той.

— Защо не ми каза, Дъг? — попита Ейми с леден глас. — Защо не ми каза?

Дванадесет сутрини поред Дъглас Максвел Браун бе ставал от сън с решението, че това е денят, в който трябва да каже на Ейми Ан Хилиърд истината. Цялата истина.

Сега моментът бе настъпил.

— Не ти казах, защото бях един самонадеян глупак, който си въобразява, че знае всичко. Не ти казах и защото ме беше страх. И все още ме е страх.

— Страх? От какво?

— От много неща, които не бих желал да призная. Страхът, че ако те помоля да избереш между мен и работата, ти няма да избереш мен.

Ейми го погледна. Не можеше да повярва на думите му. Дъг да се страхува? От това да не я загуби? Значи Нейъми беше права!

— Затова ли? — едва успя да проговори Ейми. — И никога не си мислил, че мога да се откажа от работата си в Лос Анжелис? Мислел си, че работата е по-важна за мен?

Дъг кимна.

— И ти не ми каза, че искаш да се върна в Ню Йорк и отново да стана твоя жена, само защото си предполагал, че бих останала в Лос Анжелис? Заради кариерата си?

Той кимна отново.

— А кога си прекарал този инфаркт?

— Един вид глупава мъжка гордост... Не исках да ме видиш в такова състояние, Ейми. Чувствах се толкова слаб! Толкова уязвим!

— О, Дъг!

— Но основната причина, поради която не пожелах да ти кажа за случилото се, беше страхът.

Ейми не можеше да устои.

— Страхувал си се, че ако ми съобщиш, няма да дойда? — фактът, че Дъг си бе създал такова впечатление за нея, ѝ причиняваше болка. — Усетих го. Усетих инфаркта ти... — добави Ейми след кратко мълчание.

— Какво?!

— Почувствах го, когато се случи — поясни тя.

— Сякаш някой се опитваше да смаже гърдния ми кош. Изведнъж ми мина мисълта, че с теб се е случило нещо страшно.

— Не знаех. Ейми, аз не... — внезапно се сети за нещо. — За това ли си се обаждала в офиса тогава?

Този път кимна Ейми.

— Маргарет каза, че не си била на себе си. Тя не знаеше за инфаркта, Ейми. Поне не тогава. А след това...

— И след това си й наредил да не ми казва нищо. Точно както си постъпил и с родителите си.

— Аз...

— Защо не заръча на някого да ми се обади, Дъг? — проплака Ейми. — Защо?

— Ти беше на другия край на света...

— Можех да хвана самолет!

— Нищо не можеше да направиш!

— Не е така! Не си се обадил, защото те е било страх, че няма да дойда!

— Ти беше на прага да сключиш най-значимата сделка в кариерата си, Ейми! Как можех...

— Сделка ли? Кариера? Боже Господи, Дъг! Ти си имал нужда от мен, а аз не съм била при теб в този момент!

— Имах нужда от теб и преди инфаркта, Ейми. Но ти не беше с мен — той я хвана за раменете. — Имало е много случаи, когато и ти си имала нужда от мен, а аз също не съм бил до теб — добави той с твърд глас.

Последва дълго мълчание.

— Не разбираш ли, Ейми? Срегнахме се в четвърти клас. Извървахме пътя от приятели през любовници до мъж и жена и беше толкова хубаво. Ти и аз. Връзката ни има нужда от взаимни компромиси. Но си струва, заслужава си.

Много внимателно, с треперещи пръсти Ейми го погали по лицето.

— Знаеш ли, някой, някъде, някога ми беше казал, че всичко може да се оправи с достатъчно време и търпение.

— Така ли? — целуна дланта ѝ. — А този някой каза ли ти и нещо друго?

— Каза ми, че... ме обича.

— И?

— И аз му вярвам! Вярвам му с цялото си сърце!

— О, скъпа... — прегърна я и я придърпа към себе си.

Когато тялото ѝ се допря до неговото, от устните му се изтръгна въздишка. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ. Той зарови лице в косите ѝ и прошепна:

— Какво искаш, Ейми?

Тя почувства сладка болка във втвърдяващите се зърна на гърдите си и още по-сладка тръпка между бедрата. Отметна назад глава и го погледна в очите.

— Искам теб, Дъг! Искам да сме заедно! Искам отново да бъда твоя жена! — притисна се в него и усети доказателството, че я желае. — А ти какво искаш?

— Искам теб, Ейми! Искам да сме заедно! Искам отново да бъда твой мъж! — плъзна ръце по гърба ѝ. — Можем да живеем, където пожелаеш! Не е задължително да е в Ню Йорк. Може и в Лос Анжелис.

— Изобщо не настоявам да е в Лос Анжелис.

— Какво искаш да кажеш?

— Тази сутрин се обадох на Чаз.

— Обадила си се на Чаз?

— Казах му, че напускам и се връщам в Ню Йорк, за да бъда с мъжа, когото обичам.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно!

Настъпи тишина, нарушавана само от леките звуци на упоителната им целувка.

— Знаеш ли, и аз като теб мечтаех за разни неща в спалнята си — дрезгаво каза тя.

— Наистина ли? И за какво си мечтаеше?

— Отнеси ме горе и ще разбереш!

Ейми го съблече с трескаво нетърпение. За миг останаха един срещу друг. Дъг се опияняваше от тялото ѝ. Живите му, потъмнели очи блестяха от желание.

Тя се доближи, притисна се към него и се отпусна в обятията му. Устните му страстно се впиха в нейните. Мускулите ѝ потрепваха в очакване. Бавно и възбуждащо, ръцете му галеха гърба ѝ. Усети как

топлината и тежестта на желанието му се притиска в нея. Искаше да бъде по-близо...

Потрепери от удоволствие, когато връхчето на езика му докосна чувствителната възглавничка на ухото ѝ.

Дъг се наведе и повдигна стройното ѝ тяло. Отнесе я на леглото, където бе мечтала за него като момиче. Излегна се до нея. Искаше да я възбужда. Бавно. Съблазнително. Пръстите му стиснаха нежно бедрата, след това напрегнатите зърна на гърдите ѝ. Искаше му се да я докосва безкрайно дълго.

Ейми се нагласи така, че да се притисне във втвърдената му мъжественост. Сключи ръце в страстна прегръдка и дари любимия мъж с хапещи, горещи целувки. Галеше гърба му, а ноктите ѝ оставяха леки следи по пламтящата от възбуда кожа.

— Имам нужда от теб — прозвуча дрезгавият му глас.

— И аз! — задъхваше се тя.

— Желая те!

— И аз! И винаги ще те желая! Винаги!

— Обичам те! — промълви той.

— И аз те обичам!

Когато пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ, тя изстена от удоволствие. Обхвана възбудената му плът и я допря до пулсиращото си желание.

Той бавно навлезе във влажната топлина. Ейми се отдаде напълно...

Не след дълго и двамата се озоваха на пода.

— Дъг?

— Да, скъпа — наведе се и докосна с език дясната ѝ гърда.

— Мечтал ли си някога за такова нещо?

Ейми настръхна, когато зъбите му лекичко гризнаха пулсиращите зърна на гърдите ѝ. Засмука едното и остана така няколко секунди. Всеки нерв от тялото ѝ все още гореше от преживявания преди малко екстаз. Дъг очерта с език розовия ореол на лявата ѝ гърда и я пронизаха тръпки на възбуда.

— Харесва ли ти това? — попита той глухо.

— Да. Харесва ми. Но повече ми харесва мъжът, който го прави.

При всяко докосване мускулите му се напругаха и тя изпита огромно удоволствие от женската си сила. Дъг притисна тялото ѝ по-

плътно. Всяко негово движение бе предназначено да ѝ достави удоволствие.

— Спомняш ли си рождения ти ден, когато не ти изпратих рози?

Ейми се намръщи. Явно не искаше да се рови в неприятни спомени точно в този момент на взаимно щастие.

— Спомням си само, че за пръв път ми подари такива рози, когато навършвах осемнадесет — отговори тя.

— И след това ти подарявах такива букети на всеки рожден ден, докато не стана на тридесет. За последния ти рожден ден обаче не ти изпратих. Мислила ли си защо?

Беше мислила, разбира се. Премисли какво ли не, включително и това, че Дъг може да има връзка с друга жена.

— Може би не си имал време?

— Позна. Бях в командировка, спомняш ли си? Имах страшно много срещи. Съвсем бях забравил. Тогава в паниката се обадох на Маргарет и я помолих да ти изпрати букета.

— О, Дъг! — Ейми целуна рамото му.

— Дори не си спомням с какво точно се бях захванал, Ейми — призна той. — И точно този епизод изплува в съзнанието ми, когато след инфаркта направих равносметка на живота си.

— А какво ще бъде от значение за бъдещето?

— Знаеш го — усмихна се той.

— Знам, но искам ти да ми го кажеш. Моля те!

— Най-важното нещо ще сме ние двамата!

— И любовта...

— О, да! Каквото и да става, винаги ще имаме достатъчно време за любов!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.